

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFUL STALKERS SERIES

My
MASKED
Stalker

ARDEN HART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

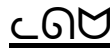
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

MASKE TAKİPÇİM

GÜZEL TAKİPÇİLER

ARDEN HART

Maskeli Takipçim
Telif hakkı © 2025 Arden Hart

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, eleştirilerde veya yorumlarda kullanılan kısa alıntılar dışında, hiçbir biçimde kopyalanamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu metnin kısmen veya tamamen izinsiz çoğaltılması, dağıtılması veya değiştirilmesi kesinlikle yasaktır ve yasal işlem başlatılmasına neden olur. Burada adı geçen tüm isimler, markalar ve ürünler, hak sahiplerinin mülkiyetindedir. Bunların dahil edilmesi yalnızca açıklayıcı amaçlıdır ve herhangi bir ilişki, sponsorluk veya onay anlamına gelmez.

Bu bir kurgu eseridir; gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Ayrıca, bu eser yazarın açık izni olmadan yapay zeka eğitimi, veri madenciliği, makine öğrenimi veya otomatik sistemlerde kullanılamaz. Bu tür kullanım yasaktır.

İÇİNDEKİLER

İçerik Bilgileri

giriş

Çalma listesi

1. Killian
2. Emily
3. Killian
4. Emily
5. Killian
6. Emily
7. Killian
8. Emily
9. Killian
10. Emily
11. Killian
12. Emily
13. Killian
14. Emily
15. Killian
16. Emily
17. Killian
18. Emily
19. Killian
20. Emily
21. Killian
22. Emily

Epilog

Yazar Hakkında

İÇERİK BİLGİLERİ

İçine adım attığınız karanlık dünya hakkında meraklı mısınız? Bu karanlık bir romantizm; bolca heyecan ve daha da lezzetli derecede şüpheli anlar bekleyin. Ruh sağlığınız önemli, bu yüzden başlamadan önce ardenhart.mailerpage.io adresindeki içerik bilgilerine göz atın veya aşağıdaki QR kodunu tarayın.

GİRİŞ

Emily'yi ilk kez bir görevdeyken gördüm; elimde tüfek, gözümde hedef. Ama dikkatimi çeken hedef değildi. O kızdı. Mutfak lambasının ışııyla aydınlanan, az önce benim olacağının tamamen farkında olmayan o kız.

O zamandan beri onu izliyorum. Özel anlarını. Tatlı küçük rutinlerini. Kimsenin duymayacağını düşünerek kendine dokunurken çıkardığı hafif iniltileri. Dairesinde güvende olduğunu sanıyor ama ben her şeyi görüyorum.

Çıktığı erkekler mi? Gittiler. Ben bunun için gerekeni yaptım. Benim olana kimse dokunamaz.

Ben iyi bir adam değilim. Eski keskin nişancı. Kiralık katil. Avcı. Ama penceresinden bana baktığında, o gri gözlerinde korku varken, yemin ederim başka bir şey daha görüyorum. Merak. Baştan Çıkarma.

Ve Cadılar Bayramı gecesi, o kaçtığında, onu avlayacağım. Peşinden koşacağım. Karanlıkta onu ele geçireceğim.

Bana sapığı, canavarı, maskeli kâbusu diyebilir.

Ama yakında bana başka bir şey diyecek.
Bana ait.

ÇALMA LİSTESİ

Fever Ray – Eğer Bir Kalbim Olsaydı
Sokak – Canavarlar
Halsey – Kontrol
İşte karşınızda – Sizi Anladım
Plasebo – Her Sen Her Ben
Uyku Jetonu – Boğma
Zella Day – Hipnotik
Chase Atlantic – Yüzme
Holywatr – oje
BANKALAR – İplik İçin Yalvarış
Uyku Jetonu – Çağırma
Nine Inch Nails – Closer
Thomas LaRosa – Adımı Haykır
Kötü Alametler – Sadece Rol Yapın
Falling in Reverse ft. Marilyn Manson – God Is a Weapon
Uyku Jetonu – Alkali
Labyrinth & Zendaya – All For Us

KILLIAN

Yavaşça nefes veriyorum, dürbünden bakışlarım hareketle neredeyse hiç değişmiyor. Zoomu ayarlayarak hedefimin hâlâ yatak odasında, kapalı perdelerin arkasında olduğundan emin oluyorum. Kahrolası pedofil, bir çişini yapıp ya da vahşi bir şekilde direkt kutusundan sütünü yudumlayarak bana bir iyilik yapabilirdi.

Saatlerdir bu çatı katında oturmuş, izliyor, bekliyorum. Ağustos sonu ve New York şehrinin gece havası nemden pek kaçış imkanı sunmuyor. Ter çeneme doğru akıyor, siyah boğazlı kazağım tarafından emiliyor. Yine de kıpırdamıyorum. Bu herif bu gece ölecek. Henüz hiçbir müşterimi hayal kırıklığına uğratmadım ve başlamaya da niyetim yok.

Nişan hattımın solunda bir ışık parıldadı, parıltı dikkatimi çekti. Petrov'un yeri olamayacak kadar uzakta. Yan dairede olmalı. İç çekerek nişan hattımı hareket ettirdim, durumu hızlıca değerlendirdim, parmağım tetik koruyucusunun dışında duruyordu.

Dalgalanan perdeler. Pencere camından aşağı süzülen buğu damlaları. Gözden uzak bir televizyonun titreşim ışığı. Gri eşofmanlı, kalkık bir kalça.

Kaşımı kaldırıp yukarı doğru baktım. Eşofman altının ve beyaz kısa üstün arasında altın sarısı bir ten parçası, ardından kadının adımlarıyla savrulan bal sarısı saçlar vardı. Boris Petrov ölecekmiş gibi uyuyor olabilir, ama komşusu kalkıp içkisini alıyor.

Çok sıkılmış olmalıyım, çünkü hareketlerini takip ederek buzdolabına gittim ve oradan limonata gibi görünen bir sürahi çıkardı. Bardağı almak için uzandığında tişörtü yukarı kalktı ve sırtının daha fazlasını ortaya

çıkardı. Dövme yoktu, sadece pürüzsüz bir ten. Alt dudağımı yaladım ve ona sanki sapık bir sapıkmış gibi arkasını dönmesini emrettim.

Pencerelerden insanlığın ahlaksızlığının birçok örneğini gördüm. İnsanların başka kimsenin görmesini istemeyeceği anlar. Ama hiçbir zaman dikkatimin dağılmasına izin vermedim. Ta ki şimdiye kadar. Ta ki o gelene kadar.

Sonunda döndü ve boğazımdan kısık bir inilti çıktı, bu gece sütyenini çıkarmasını sağlayan her ne lanet olası tanrıysa ona minnettardım. Aman Tanrım. Bakışlarımı göğüslerinden -istemeyerek de olsa- ayırıp yüzüne çevirdim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım sessizce. Yumuşak dudaklar, kalkık burun ve hayatımda gördüğüm en büyük gözler. Buradan renklerini anlayamıyorum ama beni caddenin öbür ucundan bile etkisi altına almışlar. Alnına yapışmış saçlarını elinin tersiyle yana itti ve diğer eliyle limonata bardağını ağzına götürdü. Yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını izlerken yanağımın içini ısırdım. Bir damla ter boynunun önünden aşağı süzülerek göğüslerinin arasına kayboldu.

"Tanrım, sevgilim, nereden çıktın sen?"

Görünüşte yirmili yaşlarının ortalarında, yani benden yaklaşık on yaş daha genç. Genellikle tercih ettiğimden daha genç; ben daha çok hayattan bıkmış ve hayal kırıklığına uğramış, benim gibi erkeklerle bağ kurmak istemeyen, ama yatakta ne istediğini bilecek kadar deneyimli ve kendine güvenen kadınları tercih ederim.

Bir an için Boris Petrov'un varlığını unutuyorum, parmağım kabzanın üzerinde sıkılaşıyor—amatörce bir hata.

Çenem seğiriyor. Dikkatsizlik insanların ölümüne sebep olur. Ama boş ver.

Kulaklığımı art arda iki kez hızlıca tıklayarak teknoloji uzmanı iş ortağımla bir görüşme başlatıyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor Ethan, selam vererek.

Çenemi sıktım. "Yakından girip işi bitirmek üzereyim. Kıçım kramp girdi. Ama arama sebebim sevgili Boris değil."

"Peki sonra ne olacak?"

Gözlerim yeni hedefime kilitlendi ve o, Rus şehidinden çok daha hoş görünüyor.

"Bina bilgilerine hâlâ sahip misiniz?"

Ethan kendi kendine, "Lanet olası bina bilgilerine hâlâ sahip miyim?" diye mırıldandı. "Elbette sahibim, iş henüz bitmedi, değil mi? Ne lazım?"

Onun gevezeliklerini görmezden gelerek, doğrudan konuya giriyorum. "Benim bulunduğum yerden Petrov'un solundaki daire. İçinde kimler var?"

Ethan'ın parmaklarının klavyede uçuşup ihtiyacım olan cevapları bulmasını izlerken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyorum. Birlikte üç turne yaptık ve bu ses kendi nefesim kadar tanıdık hale geldi.

"On iki B numaralı daire. Orası... Ah, çok tatlı."

Sol göz kapağım seğiriyor.

"İsim, fikir değil, aptal herif," diye dişlerimi sıktım.

Ethan'ın kısık kıkırdaması kulağımda yankılandı. "Çok hassassın. Adım Emily Lane. Yirmi sekiz yaşındayım, bekarım, anaokulu öğretmeniyim. Sabıka kaydım yok, bu da şaşırtıcı değil zaten. Dairenin tamamına sahibim."

Bu son bilgiyi duyunca kaşlarım çatıldı.

"Bu şehirde bir anaokulu öğretmenin maaşıyla daire sahibi olmak mümkün mü?"

Ethan devam etmeden önce birkaç tıklama daha yapalım. "Bunu birkaç yıl önce büyükannemden miras aldım."

Duyduklarım hoşuma gidiyor. Hem de çok hoşuma gidiyor.

Emily hâlâ tezgâha yaslanmış, içeceğini yudumluyor, gözleri hiçbir şeye odaklanmamış. Acaba ne düşünüyor?

Normalde sözleşmelerimiz için kullandığım komutları ardı ardına sıralamaya başlıyorum. Ama bu bir sözleşme değil. O bir iş değil. O benim.

"Bana onun programını, bağlantılarını verin. Mümkünse telefonunu kopyalayın."

"Eğer yapabilirsem?" Adam öfkeli bir ses tonuyla konuşuyor ve Bayan Lane'in göğüsleriyle ilgilenmeyen küçük bir yanım onu kızdırmaktan zevk alıyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Sonra görüşürüz," diye yanıtlıyorum ve aramayı sonlandırmak için kulaklığa bir kez daha dokunuyorum.

Kulağımda hafif, iki tonlu bir bip sesi gelen mesajları haber veriyor, ama şimdilik onları görmezden geliyorum, gözlerimi avımdan ayırmıyorum. O irkilip tezgâha baktığında telefonunun ışığının yandığını görüyorum. Gecenin bu saatinde kim arıyor onu? Umarım sadece cinsel ilişki için arayan biri değildir.

Karşıdaki kişiyle de pek mutlu görünmüyor, boşa kalan elini hareketli bir şekilde sallıyor, kesme hareketleri yapıyor ve başını sallıyor. Yemin ederim gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyorum. Telefonunu kulağından uzaklaştırıp konuşurken ekrana dokunuyor ve karşıdaki kişiyi hoparlöre alıyor. Hayır. Saçını düzeltiyor ve daha dik duruyor—videoya geçtiler.

Emily'nin gözleri irileşti ve ekranda ne varsa görünce ağzı açıldı, boşa kalan eli ensesine gitti. Bir dakika sonra telefonunu geri çekti ve göğsüne doğrulttu; ince beyaz tişörtünün altından meme uçlarının hafifçe belli olduğunu görebiliyordum. Tahrik olmuş muydu?

Elinin aşağıya doğru inip kusursuz göğüslerimden birini hafifçe sıkmasıyla hırlıyorum. Acaba bir pislikle sanal ortamda mı sevişiyor? Kim oldukları umurumda değil; kız arkadaşımı aradıkları anda öldüler ve onun benim kız arkadaşım olduğunu henüz bilmemesi de önemli değil.

Bir kara mayını patlamasının ardından yaşananlar gibi, gözlerimi o keşfedici elden, şimdi eşofmanının bel kısmının üzerindeki teni okşayan elinden ayıramıyorum. Yüzüne hızlıca bir bakış, karşıdaki kişi için kendini okşamaya ve teslim olmaya hazır bir kadını gösteriyor. Onun kontrolünü kaybetmesini görmekle, onu bu halde gören tek kişi olmak arasında gidip geliyorum.

Sonunda, sahiplenme içgüdüm galip geldi. Oyuncaklarımı asla paylaşmadım.

İki dokunuşla Ethan tekrar hatta.

"Binada başka bir güzel kız buldun mu?" diye soruyor saygısızca.

"Telefonunun bağlantılarını kesebilir misin?" diye homurdandım, daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadan. Hedefe odaklandığımda nasıl davrandığımı biliyor. Tek odaklı ve amansız, tıpkı kemiğe yapışmış bir köpek gibi.

"Ah, tamam, bir saniye... Ah, kahretsin, bunu görmeme gerek yoktu dostum. Bitti."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum, Emily'nin şaşkın yüz ifadesine sırtarak. Telefonuna dokunuyor, sallıyor ve hatta açıp kapatıyor gibi görünüyor. Sonunda telefonu tezgâhın üzerine fırlatıyor.

Bu, daha büyük bir iyilik için. Geldiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görmeyi ne kadar çok istesem de, bu benim yüzümden olacak. Cumartesi gecesi onu son çare gibi gören bir aptalın yüzünden değil.

Emily yumruklarını sıkıp gevşetiyor, sonra gözlerini kısarak tezgâhın üzerine atlıyor.

Ne yapıyor o?

İki eli de artık serbest olan kadın, geriye yaslanıp göğüslerini avuçluyor, gözleri hafifçe kapanıyor. Her halükarda bana bir gösteri yapacak. Sağ elini kemerinin altına kaydırduğında dudağımı ısıırıyorum. Düzgün bir adam ona mahremiyet tanırdı. Neyse ki ben düzgün bir adam değilim.

Ağzı açıldığında kanım damarlarıma hücum ediyor; o nefes alışını o kadar canlı hayal edebiliyorum ki, neredeyse duyabiliyorum. Pantolonunun altında parmaklarının hareket ettiğini görebiliyorum; bu hareketler, başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar belirgin: Yaramaz küçük anaokulu öğretmenim, mutfak tezgahında, onu gözetlediğim binadan bakabilecek herkesin gözü önünde kendini beceriyor.

Homurdanarak siyah kargo pantolonumun önünü yırtıp açtım ve penisim eldivenli avucuma fırladı. Bu kadını otuz dakikadan daha kısa süredir gözlemliyorum ve penisim, patlamaya hazır bir RPG mermisi gibi ona doğru yönelmiş durumda.

Penisimin ucunu sıkıp sallıyorum, bir yandan da 110'luk dürbünün nişangahından onu izliyorum. Kahretsin, sanırım isteyken hiç mastürbasyon yapmamıştım. Ama Emily'nin parmakları hızlanıp, göremediğim yerlerde vajinasını okşamaya başlayınca, kolum da kendi başına hareket etmeye başlıyor ve sert bir şekilde penisimi pompalıyor.

"Sen yaramaz küçük bir sürtüksün, değil mi tatlım?" diye fısıldıyorum. "Benim için pencerenin önünde kendini beceriyorsun."

Çabalarımınla birlikte nefes alışverişim hızlanıyor, Emily'nin göğsünün inip kalkmasıyla aynı tempoda ilerliyor; boşta kalan eliyle göğüslerini sıkıyor, meme uçlarını çimdikliyor. Sabırsız bir hareketle, kısa üstünü yukarı çekiyor ve göğüslerini SASS'ın dürbünü aracılığıyla gözümün önüne seriyor.

"Kahretsin, evet," diye homurdanıyorum. Göğüs uçlarının pembe mi yoksa kahverengi mi olduğunu anlamak için çok uzak ve çok karanlık, ama ne olursa olsun onları benimle boyamak istediğimi biliyorum. Düşüncesiyle testislerim karıncalanıyor ve kalçam kasılıyor.

"Bak sana, bana şov yapıyorsun, o amını parmaklıyorsun. Benim için boşalmamı istiyorsun, değil mi bebeğim?" Biliyorum beni duyamıyor ama kafamda kulağına müstehcen şeyler fısıldıyorum.

Ellerinde benim bölüğümün geri kalanının toplamından daha fazla kan olan bir katilin onun mastürbasyon yapmasını izlemesi onu dehşete mi düşürecekti? Yoksa onu tahrik mi edecekti? Belki de onu becerirken o mükemmel göğüslerine kan bulaştırırım. Bu düşünceyle inlememi yutuyorum.

Emily'nin bacakları titremeye başladı, yaklaşan orgazmının habercisiydi bu ve ben de kendimi daha sert, daha hızlı bir şekilde okşadım, kendimi bacaklarının arasında, onu doldurmaya hazır bir şekilde hayal ettim. Baş geriye doğru savrulup vücudu o kadar şiddetli bir şekilde kasıldı ki neredeyse tezgahtan düşecekti, ben de onunla birlikte boşaldım ve kısık bir iniltiyle testislerimi kirli çatıya boşalttım.

Emily hâlâ artçı şoklarla kıvranırken, penisimdeki son birkaç damla meniye silkeleyip pantolonuma geri soktum. Zihnim berraklaşınca kendime tam bir aptal olduğumu itiraf edebildim. Penisimi dışarıda ve elimi penisimin üzerindeyken yakalanabilirdim.

Petrov'un dairesinde ışığın yanması içimdeki sitemi susturuyor ve dikkatimi asıl para kazandığımız hedefe çeviriyorum. Beş ömür yetecek kadar paramız var elbette. Mesele itibar meselesi.

Orta yaşlı Rus'un tuvalete doğru sendeleyerek yürüdüğünü görünce üst dudağım kıvrıldı. Sanırım altına işeyerek ölecek ve bunu fazlasıyla hak ediyor. Derin bir nefes alarak nişanımı Petrov'un kapatma düğmesine doğrulttum. Beyin sapının omurilikle birleştiği kafatasının tabanını hedeflemek küstahça mı? Elbette. Ama ben asla ıskalamam.

Kırılan camın çatırtısı, sopamın bastırılmış sesini bastırıyor ve sopamı raftan kaldırırken bir kadının çığlığını duyduğumu sanıyorum. Önemli değil. Petrov'un tanrısıyla randevusu var, benim de Emily ile randevum var —yarışmayı hallettikten hemen sonra.

EMILY

Kaşığımdeki mısır gevreğini ağzıma götürürken duraklıyorum.

"Bunu görüyor musun, Barbs?" diye sordum en yakın arkadaşım ve iş arkadaşşıma telefonda, gözlerim televizyondaki haber ekranına kilitlenmişti. Muhabir binamın önünde durmuş, komşum Bay Petrov'dan bahsediyordu.

"Evet, öyle," diye mırıldandı Barbara. "Böyle bir şeyin yaşandığını duyduğuna inanamıyorum."

"Sanırım patlama sesini duydum," diye düzelttim onu. "Bir çatlama sesi geldi ve aynı anda camlar kırıldı."

"Gerçekten çocuk tacizcisi miydi?" diye soruyor arkadaşım, benim kadar hasta bir ses tonuyla. Tanrı aşkına, ikimiz de çocuklarla çalışıyoruz. "Polis fotoğraf ve videolar bulmuş diyorlar."

Barb etrafta olmasa da, hoparlörden gelen sesini duyduğum için başımı sallıyorum.

"Belki de başına gelenleri hak etti," diye fısıldıyorum, duymasını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Bu ne, sevgilim?"

Sanırım beni duymadı. Boğazımı temizleyip daha yüksek sesle konuştum: "Belki şimdi binaya taşınabilirsiniz dedim."

Barbara'nın homurdanması net ve yüksek bir şekilde duyuldu.

"Evet, Ems, birinin Rus bir pedofiliyi ortadan kaldırdığı daireye taşınmak için çok acelem var."

"Belki iyi bir fiyat bulursun," diye şaka yapıyorum. "Hem de bu ekonomik durumda dilencilerin seçme şansı yok."

Böyle bir şeye göz yummaz. "Kendi evi olan bir kadın böyle diyor işte."

Onunla birlikte gülüyorum, geç kalmış kahvaltımı unutuyorum. Chris aradıktan ve ardından camın kırılması, yani cinayet olayından sonra neredeyse hiç uyuyamadım. Neyse ki, telefonum sonunda tekrar çalışmaya başladı, yoksa tüm sabah polislerin gelip gitmesi hakkında Barbara ile konuşamazdım.

"Büyükanнем buna bayılırdı," diye düşündüm. "Komşularının işlerine hep burnunu sokardı. Bay Petrov taşındığı anda onu sapık sanırdı eminim." Onun biraz iğrenç biri olduğunu düşünmediğimden değil. Sadece hemen tacizci diye düşünmemiştim.

"Güvende olmana çok sevindim," diyor Barbara kesin bir dille. "Ya ıskalayıp seni vursalardı? Binalarda pencereleri karıştırmak çok kolay."

Kaşığa daha fazla mısır gevreği koyup kahvaltımın bir kısmını yemeye başlamıştım ki, onun sözleri aklıma geldi ve kaşığı yere düşürdüm.

"Ems?"

Pencere! Neredeyse ağır çekimde, başımı karşıdaki binanın güzel manzarasını gösteren mutfak penceresine çevirdim. Sonra dün gece, cam kırılmadan hemen önce oturduğum tezgaha baktım. Yutkunurken boğazım çıtladı.

"Emily!"

Öksürüyorum, kendi tükürüğüm boğazıma kaçıyor.

"Özür dilerim, Barb. Boğazıma mısır gevreği takıldı," diye yalan söylüyorum.

Dün gece bir manyak katile röntgencilik yaptığımı inanamıyorum. Kahrolası Chris, her şey onun suçu. Önce randevumuzu iptal etti, bir şey çıktığını söyledi, sonra gece yarısından sonra aradı, çok istekliydi. Buna hiç razı olmamalıydım ama uzun zaman olmuştu ve zaten uyuyamıyordum. Bağlantı kesildiğinde, başladığım işi bitirmek için yeterince azmıştım. Ve evet, belki de karşıdaki komşunun perdelerinin arasından bakıyor olabileceğini düşündüm. Ama buna gerçekten inanmadım.

"Bir süre benimle kalmak ister misin?" diye soruyor Barbara sessizce. "Aynı yatağı paylaşmamız gerekecek, ama eğer orada kendini güvende hissetmiyorsan..."

Arkadaşımın bana duyduğu endişe beni gülümsetiyor, ama sanırım tek tehlikem utanmak.

"Teşekkürler canım, iyiyim," diye onu temin ettim. "Bu açıkça bir tür intikam cinayeti idi. Belki de bir suikast bile olabilir."

Barbara dilini şıklattı. "Şey, fikrinizi değiştirirseniz teklif geçerli."

"Tekrar teşekkürler. Yarın iş yerinde görüşürüz?"

Kadın acıyla inledi. "Eğer o zamana kadar biri bana yardım edip beni buradan götürmezse..."

Gülmeden edemiyorum. Barbara, tam bir cadı olan ve hiçbir popülerlik yarışmasını kazanamayacak patronumuzla kavga halinde.

Arkadaşımın vedalaştıktan sonra, Chris'in cevap verip vermediğine bakıyorum. Telefon görüşmemiz kesildikten sonra bana birkaç memnuniyetsiz mesaj gönderdi, ama hemen ardından yan komşuda birinin öldürüldüğünü söylediğinde hiçbir endişe belirtisi göstermedi. Tipik.

Chris ile yaklaşık iki yıldır belirsiz bir ilişki içindeyiz, ancak daha sağlıklı bir şey bulma umuduyla farklı kişilerle çıkmaya çalışıyorum. Onu ve ruh hali değişimlerini bir bakıma sevmiyorum, ama bu konudaki becerileriyle beni sürekli yatağına geri çekiyor. Beni hayal kırıklığına uğratan her şey onun dışında.

Dün gece onun aramasını cevapladığım için kendime kızarak, pazar günü başka kimsenin profilleri inceleyip incelemediğine bakmak için flört uygulamalarımı açıyorum.

Hayır. Geçiyorum. Kesinlikle sen değilsin.

"Ah, merhaba Evan," diye mırıldandım kendi kendime, sarışın ve mavi gözlü, tipik Amerikalı adamın fotoğrafında duraklayarak. Tek bir kaydırma ve... eşleşme.

∞∞∞∞

"Harika bir gece için çok teşekkürler," dedim yüzü ışıldayan Evan'a. Bu yılki en iyi randevularımdan biriydi. Eğer ondan hoşlanıyorsam, onda bir sorun olmalı; narsistleri her zaman kendime çekiyorum galiba.

"Hayır, teşekkür ederim Ellie," diye yanıtlıyor, bu da gülümsememin hafifçe kıpırdamasına neden oluyor. Ve işte bu kadar.

"Emily," diye düzeltiyorum onu yapmacık bir neşeyle.

Gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Benim adım mı? Emily."

Gülümsemesi bir an bile solmadı.

"Ben de aynısını söyledim," diye kıkırdadı.

Doğru, çünkü kendi ismimi sık sık yanlış duyuyorum.

“Boş ver,” dedim elimi sallayarak. Artık bunu kurtarmanın yolu yok. Onun beni eve bırakmasının yanlış olduğunu bilmeliydim, ama cinayet binasında oturduğumu duyunca ısrar etti. Belki de gözden kaçırdığım ilk uyarı işareti buydu.

Arkamı dönüp kapı koluna uzandım, iyi geceler deyip bu arabadan bir an önce çıkmak niyetindeydim ki eli bacağıma değdi.

“Beni yukarı davet etmeyecek misin?” diye sırıttı Evan. Muhtemelen baştan çıkarıcı görünmek istemişti ama pembe gözlükler çıkarıldı ve artık onun içini görüyorum. Ve görülecek pek bir şey de yok.

Onun ısrarcı davranışlarına kaşlarımı çatmamak için kendimi zorluyorum, gülümsemem sanki yarı donmuş bir tatlının yapısal bütünlüğüne sahipmiş gibi geliyor. Kadınların tehlikeli durumları her zaman sahte bir sakinlikle yatıştırmak zorunda kalmalarından nefret ediyorum.

“Garip bir gündü ve iyi uyuyamadım.” Evan elini bacaklarımın arasına sokup eteğimin altındaki iç çamaşırımı aramaya başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Hey!" diye bağırdım, ellerimle onu itmek için kalktım.

"Fikrini değiştirebilirim," diyor, dudakları boynumu yalarken.

"Hayır!" diye net bir şekilde söyledim, kapı koluna uzanmaya çalışırken. Kapıyı biraz aralamayı başardığım anda, arabanın içinde kemiklerime işleyen bir gürültü yankılandı, ardından emniyet camının keskin bir şekilde kırılma sesi geldi.

"Bu da ne lan?" diye bağırarak, şükürler olsun ki arabanın kendi tarafına çekildi.

Şoku atlatmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım ve olanları anlamlandırmaya çalıştım. Çatlak ön camın içinde, direksiyonun hemen üstünde büyük bir tuğla vardı. Acaba... bir binadan mı düştü?

"Buna inanamıyorum!" diye öfkeyle söylendi randevum. "Bunun bana ne kadara mal olacağını biliyor musun?"

"Ha?"

Evan, gözleri alev alev yanarken, kafamdaki karışıklığı görmezden geldi. Sarı saçlarını elleriyle karıştırıp sıkıca kavradı.

"Bütün bunlar senin suçun, soğuk kalpli kaltak. Çık dışarı!"

İki kere söylenmesine gerek kalmadan ve kendimi bir Alacakaranlık Kuşağı bölümünün ortasında bulmuş gibi hissederek, beceriksizce arabadan indim ve kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Çarpma sesi, dışarı fırlayan

tuğlanın etrafındaki camın daha da çatlamasına neden oldu ve boğazımdan yükselen histerik kıkırdamayı durduramadım.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, vızıldama sesleri kulaklarımda yankılanıyor. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez ölümden kıl payı kurtulmuş muydum? Ve bu tuhaf bir kaza mıydı, yoksa çok daha kötü bir şey miydi?

Cevapları bilmek isteyip istemediğimden emin değilim, Evan'ın arabasına son bir kez bakıp kapı kodunu girerek asansöre koşuyorum. Bay Petrov, kendi dairenizde bile güvende olmadığınızı kanıtladı, ama ben Evan'la uğraşmaktansa bir kiralık katille şansımı denemeyi tercih ederim. Sanırım kiralık katil tutmayı gerektirecek bir şey yapmadım.

Yorgun bir şekilde kapımı açıp topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra koltuğuma çöküp başımı sırtlığına yaslıyorum. Bu hafta sonunun bir an önce bitmesini dört gözle bekliyorum. Kumandayı bulup arka planda biraz ses çıkarması için televizyonu açıyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum. Barb'a hızlıca bir mesaj atıp randevumun hiç de başarılı geçmediğini bildiriyorum. Yarın iş yerinde ona o kötü deneyimi anlatacağım.

Bir şey beni televizyona bakmaya itti ve başlığı ve gösterilen resmi görünce, bu gece ikinci kez ağzım açık kaldı.

Başlıkta şöyle yazıyor: Cumartesi Gecesi Keskin Nişancı Saldırısının İkinci Kurbanı Bulundu.

Peki resimdeki kişi? Yabancı değil. Hayır. O Chris.

KILLIAN

Küçük öğretmenimi bir aydır izliyorum. Hava değişiyor ve çatıdaki yerimden nefesimin havayı buğulandırıldığını görebiliyorum. Dairesine kameralar yerleştirmeyi düşündüm ama aramızda bir ekran olmadan onu görmek çok daha samimi bir şey. Bu yüzden işte olmadığım veya onu şehirde takip etmediğim zamanlarda buraya gelip evinde nasıl hareket ettiğini izliyorum. Perdeleri her yerde açık ve bana net bir görüş sağlıyor.

Çünkü benim burada olduğumu biliyor.

Chris'in ve ardından Evan'ın işini hallettikten sonra (gerçi bunun hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum), neden öldüklerini ona bildirmeden edemedim. Ona basit bir mesaj gönderdim: Sen benimsin. Kimse sana dokunamaz.

Onu okurken izledim, yüzünün renginin solduğunu, gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm. Öğle arası park bankında oturuyordu ve ellerinin titrediğini görebilecek kadar yakındım. Sonraki haftalarda daha da yaklaştım, vanilya ve çilek kokusunu içime çekebilecek kadar; tıpkı kendisi gibi masum bir koku. Yani, görünüşü öyle. Çünkü mesajlarımı polise hiç bildirmedi ve ben de ona daha fazla mesaj gönderdim. O ilk mesajdan sonra, sanki bir baraj yıkılmış gibiydi.

Ona övgülerimi ilettim. Gösteri için teşekkürler. Mutfak tezgahında vajinanı okşarken seni izlerken çok azdım.

Ona talimatlar gönderdim. Bugün o kırmızı elbiseyi giy. Göğüslerinin o elbisede nasıl görüldüğüne bayılıyorum.

Ona uyarılar gönderdim. Tanışma uygulamalarını sil. Silmezsen anlarım.

O da itaat etti. Bu yüzden bu gece ona başka bir şey göndermek istiyorum: Kendimi.

Kafatası maskem yüzümün alt yarısını kapatıyor ve başıma da bir kapüşonlu sweatshirt geçirmişim, bu yüzden dürbün çıkarsa bile beni tanımasından korkmuyorum. Spagetti tabağında çatalını çevirirken, ben de dürbünümü bırakıp tek taraflı mesajlaşmayı açıyorum. Henüz cevap vermedi ama beni engellemedi de. Zaten buna izin vermezdim.

Sevgilim, o çatala imreniyorum. O ağzın benim ağzımda olmasını istiyorum.

Mesajın iletilmesini ve ardından okunmasını izliyorum... Ayın parlak ışığı arkamda, mutfak penceresinin karşısındaki çıkıntıya çıkıyorum. Aramızdaki cama yaklaştıkça silueti daha da belirginleşiyor ve beni fark ettiği anı anlıyorum. Eli ağzına gidiyor ve büyüteç olmadan yüz ifadesini göremesem de, yuvarlak gözlerini hayal edebiliyorum.

Gri. Soluk, kül rengi bir gri ve duşta mastürbasyon yaparken sık sık aklıma gelen bir şey.

Bana ne kadar uzun süre bakarsa, penisim o kadar sertleşiyor. Bekleyiş elektrik yüklü. Ne yapacak? Sonunda cevap verecek mi? Perdeleri kapatıp saklanacak mı? Kaldığı her an bir zafer gibi geliyor. Tam önündeyken varlığımı inkar edemez - bir bakıma. Aramızda sokak var, ama bunun daha fazla böyle kalmasına sabrım tükeniyor.

Emily uzun dakikalar boyunca penceresinin önünde duruyor, sanki beni seyrediyormuş gibi. Acaba onu hedef alan avcıyı görüyor mu? Eski İzci Keskin Nişancısı. Paralı asker. Dişlerini ona geçirmek için can atan hayvan.

Bilinçaltımda, kargo pantolonumun içinden kasıklarımı kavrayıp penisimi sıkıyorum. Düşüncelerim ve onun bana bakışları beni tahrik ediyor. Elinin benimkini takip edip göğsüne doğru inmesiyle maskemin içinden sırtıyorum.

İşte benim iyi kızım.

Sanki bir trans halinden uyanmış gibi, Emily elini indirir ve aceleyle bir adım geri atar. Sonra iki adım. Sonra da gözden kaybolur. Ama perdeleri açık bırakır.

∞∞∞∞

Telefonuma göz atıp Emily'nin konumunu kontrol ediyorum. Arkadaşı Barbara'nın evinde, içki içip dedikodu yapıyor. Kendimi ona tanıttığımdan beri haftalar geçti ve hâlâ sözde en iyi arkadaşına benden bahsetmedi. Akli başında herhangi bir kadın bunu yapardı. Şikayette bulunurdu. Kapısının kilidini değiştirirdi.

Ama benim Emily'm öyle değil.

Beni kendi halinde tutuyor.

İlgisini çekmiş. Baştan çıkarmış. Belki de korkmuş—ama kaçacak kadar değil. Bu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Sonuçta, ona zarar vermedim; onu, çıktığı o aşağılık heriften zarar görmekten korudum. Ve onu, kendisinden bile korumaya devam edeceğim. Bu yüzden yakınındayım, eve yalnız yürümemesini sağlıyorum.

"Telefona bakmaya devam mı edeceksin?" diye homurdandı Damien, sesi barın gürültüsünün üzerinde kolayca duyuluyordu.

Gözlerim sarışın acil tıp teknisyenine kaydı. Kum havuzunda beni ve Ethan'ı sayısız kez tedavi etmişti. Ve paralı asker ekibimizin bir parçası olmasa da, ondan hiçbir şey saklayamazsınız. Beni çok iyi tanıyor, bu yüzden asla aksini iddia edemez.

"Giderken onu kaçırmadığımı garantiye alıyorum," diye mırıldanıp Guinness'imden bir yudum aldım. Göğsümdeki yanma alkolden değil.

"Anlamadığım bir şey var," diye araya girdi Ethan, sesi toz gibi kuru, bir yandan da bira şişesinin etiketini yırtıyordu. Gözlerindeki o alaycı gülümseme, sırf eğlence olsun diye gözlerinin arasına bir kurşun sıkamak istememe neden oluyordu. "Aslında iki şey. Birincisi: Bir erkeğin, kadınla hiç birlikte olmadan nasıl bir kadının kölesi olabileceği. İkincisi: Büyük Killian Cross'un bir aydır o kadını sahiplenmemesi."

Onu görmezden gelerek, ekranımdaki parlayan noktaya bir kez daha bakıyorum. Emily. Her zaman Emily. Geçen gece ona kendimi gösterdikten sonra -çatıdaki ay ışığına adım attıktan sonra- beni düşünüyor mu acaba? Gerçeği kabullenmesi için ona birkaç gün verdim: Kabusu gerçek. Maskeli bir suikastçi her adımını takip ediyor. Her nefesini izliyor.

O farkına bile varmadan onu sahipleniyor.

Bana ait.

"Durumun çok kötü, kardeşim," diyor Damien her zamanki gibi sakin bir şekilde.

Şişeyi daha sıkı kavradım. Haklıydı. Ama bunu sesli olarak itiraf etmektense burayı yerle bir ederdim.

Ethan konuyu bırakmıyor. "Dürüst olmak gerekirse, eskisi kadar etkili olmadığını düşünmeye başladım. Birkaç yıl önce, onu ikinci günde mutfak tezgahının üzerine yatırmış olurdun."

Gözleri korkuyla faltaşı gibi açılacak kadar yüksek sesle hırladım. "Onun hakkında konuşurken dikkatli olun. O farklı biri."

Damien birasını yudumlarken homurdandı: "Farklıymış, yalan. Sen sadece takıntılısın."

Ethan, benim patlamamdan sonra kendine geldi, dudakları alaycı bir sırıtışla gerilmişti. "Takıntılı mı? Benim bilmediğimi sandığı o ürkütücü küçük deftere sürekli onun adını yazıyor. Emily. Emily, Emily, Emily."

Kabinin arkasına yaslanarak ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Adını tekrar söyle, sana defterin sayfalarını teker teker vereceğim."

Ethan, ellerinin benimkiler kadar kanlı olduğunu bilmiyormuşum gibi masum bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Neden... bilmiyorum, normal bir insan gibi ona çıkma teklifi etmiyorsun? Ona evet ya da hayır deme şansı ver."

Bize gereğinden fazla sık gelen garsonu elimle savuşturuyorum. Cevap verirken sesim ifadesiz. "Ben normal değilim. Ve o da çekip gitmeyecek."

Damien başını salladı. "Tanrım, gördüğüm tüm sapık uyarı afişlerine benziyorsun."

Guinness'imi yudumlarken sırıtıyorum. "Ve işte buradayız, hayattayız çünkü ne yaptığımı biliyorum."

Ethan arkasına yaslandı, yüzünde tembel bir sırıtış belirdi. "Rahat ol Romeo. Kimse seni polise şikayet etmiyor. Henüz. Ama ciddi söylüyorum —eğer bu kadar ileri gittiysen, istediğini almaktan seni alıkoyan ne?"

Başımı yana eğip onu inceliyorum, Damien'ın kısık sesle küfür mırıldanmasına yetecek kadar sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Çünkü ona dokunmadan önce benim olduğunu bilmeyi hak ediyor," diyorum sonunda. "Ve dokunduğumda da gitmek istemeyecek."

Damien bana o tıpcı bakışını fırlattı; yarı ölü haldeyken ve morfin almayı reddettiğimde beni yere seren o bakışı. "Sadece onun kurtarılması gereken kişinin sen olduğundan emin ol."

Sözleri, tahmin ettiğimden daha ağır bir şekilde üzerime çöktü. Çenem seğirdi ama tuzağa düşmedim. Bu masadaki herkesten daha iyi bildiğim bir çizgi üzerinde yürüdüm.

Ethan, elindeki şişeyi alaycı bir selamlama hareketiyle kaldırarak kahkaha atıp o anı bozdu. "Aman Tanrım, Damien, ona Florence

Nightingale gibi davranma. Killian ona deli gibi aşık. Geriye kalan tek soru, Emily'nin mutlu bir sonla mı yoksa Dateline'ın özel bölümlerinden birine mi kavuşacağı."

Guinness bardağı mı masaya o kadar sertçe vuruyorum ki masa sallanıyor.

"Bunu bir oyun mu sanıyorsun?" Sesim, deriyi yüzebilecek kadar keskin. Barın sohbeti bir anlığına azalıyor, sonra tekrar yükseliyor.

Ethan'ın sırtışı daha da genişledi. "Ah, bu bir oyun kardeşim. Kuralları henüz çözemedin."

Telefonum avucumda titriyor. Emily'nin noktası hareket ediyor, Barbara'nın yerini alıyor. Nabzım düzene giriyor ve amaç duygusu soğuk ve kesin bir şekilde kemiklerime geri dönüyor.

Ayağa kalktım ve masaya birkaç banknot bıraktım. "Oyunlarınızı oynamak istiyorsanız oynayın. Benim halletmem gereken gerçek bir işim var."

Damien, asla dile getirmeyeceği o sessiz endişeyle beni izliyor ve Ethan'ın sırtışı, kırık cam kadar keskin bir şekilde peşimden geliyor.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Emily yola koyuldu.

Ben de onun için bekleyen gölgeler olacağım. Onu benden başka her şeyden koruyacağım.

EMILY

Omzumu çevirip arkama baktım, ensemde karıncalanma hissettim. Acaba beni takip eden kişi mi? Bunun olmasını istiyor muyum?

Tanrım, aklımı kaybediyorum. Komşumun katilinin Chris'i de vurduğunu itiraf ettiği mesajı alır almaz polisi aramamamın başka bir açıklaması yok. İçimde küçük bir endişe vardı, şüpheli gibi görünebilirdim. Sonuçta, aynı gece şehrin iki farklı yerinde ölen komşum ve yarı sevgilimdi. Ama yine de, en azından numarasını engellemememin, yeni bir telefon almamamın, dünyanın öbür ucuna taşınmamamın sebebi bu değil.

Barbs'a bile söyleyemem, beni akıl hastanesine yatırır.

İlk başta Chris için ağladım. Sonra bana ne kadar kötü davrandığını, iyi seks maskesi altında gizlediği duygusal şiddeti hatırladım. Onun için ağlamayı bıraktığımda kendimi suçlu hissettim. O gece bu sapık adamın dikkatini çekmeseydim, Chris hâlâ hayatta olurdu. Değil mi? İyi bir adam değildi, ama ölmeyi hak ettiğini de düşünmüyorum.

Katilin mesajlarından birini her aldığımda tüylerim diken diken oluyordu. Beni övdüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Bana emir verdiğinde ise daha da hızlı atıyordu. Sürekli etrafıma bakıyor, sokakta karşılaştığım adamlardan hangisinin o olduğunu merak ediyor, güvende olup olmadığımı sorguluyordum.

Sonra birkaç gece önce çıtayı yükseltti. Onu o çatı katında, ay ışığıyla çevrili uzun, kaslı vücuduyla görmek... onu gerçek kıldı. Bir insan, gölge gibi bir şey değil. Çok uzaktaydı, net göremiyordum ve kapüşonlu bir kıyafet ve bir tür maskeyle örtülüydü. Yine de, pek çok erkeğin böyle bir

fiziği yok ya da kendinden bu kadar emin bir şekilde davranmıyor. Şimdi görsem tanır mıydım?

Kaldırımda boş bir teneke kutuyu tekmelediğimde irkiliyorum, karanlıkta ses çok yüksek geliyor ve adımlarım en yakın metro girişine doğru hızlanıyor. Barb, onun evinden Uber çağırmadığımda çok sinirleniyor. Gece tek başına metroya binmenin güvenli olmadığını düşünüyor. Keşke bilseydi. Artık kendi mutfağında bile güvende olduğumu düşünmüyorum. Tek soru, tehlikenin hayatıma mı yoksa akıl sağlığıma mı yönelik olduğu.

Titreyen parmaklarımla MetroCard'ımı okutuyorum, bir daha arkama bakmamak için kendimi zorluyorum. İnsanların beni takip edildiklerini sanan o delilerden biri sanmalarını istemiyorum. Ama hayal kurmak zorunda da değilim.

O orada bir yerlerde.

Bazen onu kısa süreliğine gördüğümü sanıyorum—geniş omuzlar bir ara sokakta kayboluyor, çatıdaki o figür geçerken bir dükkanın vitrininde yansıyor. Ama gözümü kırptığımda, o yok oluyor. Acaba gerçekten orada mıydı, yoksa yalnız kalmamak için onu ben mi uyduruyorum?

Tren istasyona gıcırtilı bir sesle giriyor, frenler ciyaklıyor. Kapılar açılırken, iki elimle direğe tutunarak içeri giriyorum. Karanlık pencereden yansıma bana bakıyor. Gözlerim kocaman, heyecanlı, dudaklarım hafifçe aralık, hızla atan kalbimi yatıştıracak kadar hava alıyorum.

Barbara'ya söylemiyorum çünkü açıklayamıyorum. Ne midemi düğümleyen korkuyu, ne de onun sözleri ekranıma her düştüğünde içimde oluşan o garip... utanç verici heyecanı. Kim olursa olsun, içimde bir şeyleri yeniden programladı, geri döndüremeyeceğim bir şey.

Tren aniden hareket etmeye başladı. Çantamdaki telefonum titredi. Kalp atışlarım hızlandı. Kim olduğunu kontrol etmeme gerek yok, biliyorum. Beni izliyor.

Korkmuş görünüyorsun, tatlım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kirpiklerimin altından başımı uzattım. Tren, yoğun saatlerdeki kadar kalabalık değildi ama boş da değildi. Ve maskeli yabancıya benzeyen kimseyi görmedim. Parmağım mesaj penceresinin üzerinde titriyordu. Gerçekten cevap yazmayı düşünmüyordum, değil mi?

Kararımı veremedim telefon tekrar titredi ve neredeyse düşürüyordum. Telefonu tekrar elime aldığımda yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

Benden korkuyor musun?

Sonra iki tane daha.

Sana zarar vermeyeceğim.

Fazla.

Sonuncusunda kalbim bacaklarımın arasında atmaya başladı ve utanç ve öfkeyle telefonumu çantama geri tıktırdım.

Çantayı göğsüme bastırıyorum, sanki o incecik bariyer onun sözlerinin derimin altına daha da işlemesini engelleyebilirmiş gibi. Bacaklarım birbirine kenetleniyor, bedenim zihnimin kabul etmeyi reddettiği şekillerde bana ihanet ediyor.

Hangi tür hasta kadın tehditlerden, takip edilme, ele geçirilme, sahiplenilme fikrinden tahrik olur? Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama mesajları göz kapaklarımın ardında kor gibi yanıyor.

Tren bir sonraki istasyona aniden girdiğinde, ben de onunla birlikte sarsıldım, kalbim hızla çarpmaya başladı. Bakışlarım tekrar vagonun içinde gezindi. İş kıyafeti giymiş bir adam telefonunda geziniyordu. Sırt çantasına yaslanmış uyuyan bir üniversite öğrencisi. Bebeğini sallayan bir anne. Normal insanlar. Güvenli insanlar.

Ama o burada bir yerlerde. Belki bu arabada değil, ama tepkilerimi görebilecek kadar yakınımda. Ondan kaçamıyorum.

Tren durağıma gürültüyle yanaştı ve kapılar açılır açılmaz, platformda yankılanan bot seslerimle birlikte dışarı fırladım. Merdivenlerden yukarı. Turnikeden geçtim. Sokağa çıktım. Gece havası yüzüme bir tokat gibi çarptı, serin ve nemli, asfalt üzerindeki yağmurun hafif kokusuyla. Başımı öne eğdim, hızlı adımlarla yürüdüm, anahtarlarımı geçici pençeler gibi parmaklarımın arasında sıkıca tuttum. Geçen her yabancı o olabilirdi.

Binama vardığımda göğsüm sıkışmış, ciğerlerim düzensiz nefeslerle zorlanıyordu. Kilitte uğraşırken kendi kendime küfredip durdum, sonra kapıyı iterek açıp içeri girdim. Kilitleri sertçe kapatıp alnımı kapıya yasladım, nabzımın yavaşlamasını sağlamaya çalıştım.

Hissettiğim korku ve heyecan karışımı sistemimi alt üst ediyor. Sanki canlı tellere bağlıyım, sürekli düşük bir akım içimden geçiyor gibi, bu tehlikeli adamın bana takıntılı olduğunu bilmek bile beni rahatsız ediyor.

Çizmelerimi çıkarıp paltomu da çıkarıp küçük kanepemin üzerine attım. İçtiğim ve içimde oluşan korkuyu gidermek için sıcak bir şeyler yemem gerekiyordu. Ama mutfığa doğru döndüğümde, adımımı attığım anda

donakaldım. Masamın üzerinde kocaman bir buket siyah panter şakayığı vardı. En sevdiğim çiçek.

Bunu nereden biliyordu? Ve daha da önemlisi... benim haberim olmadan kaç kez daireme girdi?

Yaklaştıkça midem alt üst oluyor, her sinirim "dokunma" diye bağıyor, elim kendiliğinden kalksa bile. Şakayıklar gür, koyu güzellikleriyle neredeyse müstehcen. Üzerlerinde hafif bir kolonya izi var—duman ve çelik, sapığımın üzerinde defalarca hayal ettiğim hayalet koku.

Çiçek saplarının arasına sıkıştırılmış not mühürlenmemiş. Sadece tek bir kart, fildişi rengi kağıt üzerine zarif ama acımasız bir el yazısıyla siyah mürekkeple çizilmiş.

Kapını sanki önemliymiş gibi kilitliyorsun.

Boğazım düğümleniyor ve bir adım geriye sendeliyorum, dairem artık benim küçük güvenli alanım gibi gelmiyor. Yine de, göğsümde kabaran dehşetin altında, bedenim beni tekrar ele veriyor. Karnımın alt kısmında utanç verici ve durdurulamaz bir sıcaklık yayılıyor. O buradaydı. Eşyalarım dokundu. Bana dokundu, parmağını bile sürmeden.

Dengemi sağlamak için masanın kenarına tutunuyorum. Bu normal değil. Bu güvenli değil.

Ve onun durmasını isteyip istemediğimden emin değilim.

KILLIAN

Emily'nin minik dairesinde, halı kaplı zeminde sessiz adımlarla ilerlerken nefes alışverişim yavaş ve ölçülü. O dışarıdayken birkaç kez buraya gelmişim, bu yüzden karanlıkta dairenin düzenini biliyorum. Ama bu, o burada uyurken evine ilk girişimim.

Yatak odasının yönünden hafif bir inilti sesi geliyor ve kaşımı kaldırıyorum. Ya da uyumuyor.

Ne yapıyorsun, yaramaz kız?

Komodinin çekmecesinde duran renkli oyuncaklardan birini mi kullanıyor? Hayır, hiçbir şey duyamıyorum. Onun vajinasını nazıkçe okşadığımı hayal etmek neredeyse beni inletecek. Eminim kendine karşı naziktir. Benim ona vereceğim şeyle kıyaslanamaz bile; sert ve acımasız. Ona dokunduğumda, attığı her adımda beni hissedecek.

Sessizce yatak odasının kapısına yaklaşıyorum ve aralık olduğunu görüyorum. Kader olmalı. Yoksa... benim için mi açık bıraktı? Biliyorum, ihtimal düşük ama ihtimal düşük şeyler benim uzmanlık alanım. İçeriye göz attığımda, fantezilerimin yarısıyla karşılaşıyorum. Emily yatakta uzanmış, bacakları benim baktığım yöne doğru açık. Bir eli yavaşça klitorisini okşuyor, diğer eli ise çarşaflara sıkıca kenetlenmiş, sırtı her gerildiğinde çarşafları büküyor. Perdeleri dolunay karşısında etkisiz kalıyor ve loş ışıktaki gözlerinin sıkıca kapalı olduğunu görebiliyorum.

Silah tutan elimdeki avuç içi karıncalanıyor ve maskemin altında kendi kendime sırıtıyorum. Glock'umu çıkarıp sessizce şarjörü boşaltıyorum—şarjörü çıkarıyorum, sürgüyü çekiyorum, kontrol düğmesine basıyorum.

Silahın soğuk olduğunu bilmesine gerek yok. O güzel gri gözlerdeki korkuyu görmek istiyorum.

Eldivenli elim, bir adım öne attığımda kapı kolunu sıkıca kavradı ve sessizce yatak odasının kapısını iterek açtım. Hareketle birlikte penisim pantolonumun ön kısmını gerdi, kumaşa baskı yaparak, tıpkı içimdeki vahşi canavar gibi dışarı çıkmayı talep etti. Bu kadını kendine ait kılmak isteyen canavar.

Emily gözlerini açıp beni karanlıkta görür görmez, penisim seğirdi ve bir miktar meni kargo pantolonumu ıslattı.

Ah, kahretsin—korku. Lanet olsun, insanı sarhoş ediyor.

Namluyu ona doğrulttuğumda, eli bacaklarının arasında donup kalıyor, beyni beni, maskeyi, başına doğrultulmuş silahı anlamlandırmaya çalışırken göğsü keskin küçük inip kalkıyor.

Her şeyi içime çekiyorum, o gri gözlerdeki her bir korku belirtisini, her titrek nefesi. Glock'u ona doğrulttuğumda, yemin ederim göz bebekleri büyüyor, uylukları seğiriyor, vajinası hiçbir şeye kenetleniyor.

Benim iyi küçük kızım. Korkmuş. İtaatkar. Hazır.

"Bağırma," diye mırıldanıyorum, sesimi yükseltmeye zahmet etmeden. Silah zaten yeterli bir mesaj.

Emily ağzını kapatıyor, yutkunurken boğazı kasılıyor. Yaklaşırken gözleri beni takip ediyor ve bakışlarımızın ilk kez kesiştiği anın tadını çıkarıyorum.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldıyorum. Silahın namlusunu yanağına indiriyorum, soğuk metalin aşırı ısınmış tenine değdiğinde titremesini izlemekten zevk alıyorum.

"N—ne istiyorsun?" diye kekeleydi, bana söylediği ilk sözler bunlardı.

Cevap çok basit: "Seni, Emily. Tüm zevkini, tüm acını istiyorum..." Namluyu boynundan aşağı, göğsünün üzerinden geçirip sivri meme ucuna, kalbine doğrultuyorum. "Senin korkunu."

Zaten taş gibi sertleşmemiş olsaydım bile, onun iniltisi beni kesinlikle tahrik ederdi. Verdiği tepki tam anlamıyla mükemmel.

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyor, gözleri ceylan gözleri gibi yuvarlak. Bu soruya verebileceğim olası cevapları düşününce istemsizce kıkırdıyorum. Çoğu onu dehşete düşürdü.

"Sözünü kestim," diye mırıldanıyorum, başımı yana eğerek elinin hâlâ vajinasının üzerinde durduğu yere bakıyorum. Sanki elinin hâlâ orada

olduğunu yeni fark etmiş gibi, elini geri çekiyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyor.

Ama ben daha hızlıyım. "Ah—ah, tatlım." Dilimi şıklattım ve silahımı kullanarak dizlerini araladım. Glock'um birçok kapıyı açıyor, diye düşündüm kendi kendime kıkırdayarak. "Güzel amını asla ihmal etmeyeceğim."

Silahın namlusunu iç uyluklarında aşağı doğru kaydırıyorum, ardından gelen tüyler ürpertici his beni büyülüyor. Vajinasına ulaştığımda eğilip derin bir nefes alıyorum. Sıcak, tahrik olmuş kadın, çelik ve silah yağıyla karışmış bir koku. Hiçbir şey bundan daha güzel kokmamıştı.

Ben aletin namlusunu kullanarak klitorisinin üzerindeki kapağı geriye doğru ittiğimde, bacakları refleks olarak kapanmaya çalışıyor.

"Kıpırdama," diye uyardım onu. "Parmaklarımın tetiğe kaymasını istemem, değil mi?"

Keskin nefes alışısı yatak odasının sessizliğini yırtıyor, dışarıdaki şehir gürültüsü şehvet ve sahiplenme dolu küçük dünyamıza neredeyse hiç nüfuz etmiyor. Onun korkusuna dalıyorum, uyarılmasına hayran kalıyorum—silahım kıvrımlarının arasından kolayca kayıyor, ıslaklığı yolu yumuşatıyor.

Kalçaları istemsizce kıpırdanıyor, ağızlık klitorisinin etrafında tembel ve acımasız yaylar çizerken dudaklarından kırık bir inilti kaçıyor. Maskenin altından sırtırken, ayak parmaklarının kıvrılmasını, sanki kurtuluş için dua ediyormuş gibi çarşafı yumruklamasını izliyorum.

"Sana bak," diye mırıldandım, nefesini kesmesine yetecek kadar bastırarak. "Çok korkmuşsun. Çok ıslaksın. Ne istediğini bile bilmiyorsun. Gitmemi mi, yoksa seni boşaltmamı mı?"

Kirpikleri titriyor, gözleri yaş ve şehvetle bulanmış. Cevap vermiyor, veremiyor, çünkü bedeni daha dilinde belirmeden her türlü reddi ele veriyor.

Daha sert bastırıyorum, tüneline doğru ilerliyorum, soğuk çeliği sıcak kanalının içine itiyorum. Dudaklarından çıkan çığlık beni hırlamaya itiyor. Bu, saf bir çaresizlik ve aciz teslimiyet sesi. Kalçaları zevk arayışı içinde küçük daireler çizmeye başlayınca geri çekiliyorum.

Göğsü hızla inip kalkıyor, eli sürtünmeyi kovalayacakmış gibi seğiriyor ama korku onu hâlâ yerinde kıvrandırıyor. Mükemmel. Benim mükemmel küçük çelişkim.

Yaklaştım, Glock'un soğuk çeliği şakağına değerken kulağına fısıldadım, "Bir dahaki sefere başladığım işi bitireceğim. Ama şimdilik..."

Silahı göğüs kemiğine doğru sürükledim, nefesinin kesik kesik gelmesini zevkle izledim. "...uyanık kalıp ne kadar yakın olduğumu düşüneceksin. Her zaman ne kadar yakın olacağımı."

Ölüm sessizliğinde gölgelerin arasına çekilirken, onun iniltisi beni takip ediyor. O konuşacak sesini bulamadan dışarı çıkıyorum ve dairenin kapısını arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum.

Köşedeki ucuz güvenlik kamerasına bakıyorum ve izlediğini bildiğim Ethan'a orta parmağımı gösteriyorum. Her zaman birimiz onu izliyor, kimin girip çıktığını kontrol ediyor ve güvenliğini sağlıyor.

Charger Hellcat'ime biner binmez pantolonumun önünü yırtıyorum. Bir sonraki an penisim eldivenli elimde ve onu sertçe, neredeyse şiddet kullanarak çekiştiriyorum. Emily'nin korkusunu ve gururunu bir kenara bırakıp onu bıraktığım halden kurtulmak için gösterdiği çabayı düşündüğümde dişlerimi sıkıyorum, ağzımdan yüksek bir tıslama sesi çıkıyor. Glock'u burnuma götürüyorum, namluya bulaşmış ıslaklığı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Kahretsin. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki gıcırıyor. O kadar sinirliyim ki, yerinden söküp atmak istiyorum.

Maskemi indirip Emily'nin amının tatlılığını tadarken, benim Alcantara süet kumaşı kalın beyaz çizgilerle kaplamıştı ve vahşi bir hayvan gibi homurdanıyordum.

EMILY

Maskeli adam gider gitmez, elim kendiliğinden bacaklarımın arasına gitti. Kahretsin. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken, kendime sessizce durmamı, giyinmemi, polisi aramamı haykırdım. Bunun yerine, komodinin çekmecesine uzandım. Parmaklarım yetmeyecekti... silahtan sonra. Kahrolası bir silah. Beni kahrolası bir silahla becerdi, o kahrolası manyak. Bir anaokulu öğretmeninin küfürler savurması için en uygun zaman şimdiydi.

En büyük dildomu çıkarıyorum, normalde özel günler için sakladığım bir dildo. Mesela Chris beni yumurtlama dönemimde ektiğinde. O zaman bile bol miktarda kayganlaştırıcıya ihtiyacım olmuştu. Ama bu gece değil. Bu gece, onu vajinama sürüyorum, uyarılmamla kaplıyorum. Sanırım hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım.

Uç kısmında çalışırken, içeri girerken kıvraniyorum, silahın soğuk çeliğinin tenime değdiğini düşünüyorum. Adamın parmağının tetikte olduğunu, beni hareketsiz yatmam, bacaklarımı onun için açık tutmam için tehdit ettiğini düşünüyorum. İnleyerek, oyuncağı içime doğru itmeye başlıyorum, boşta kalan elimle tıpkı silahının namlusu gibi klitorisimi okşuyorum.

O kadar yaklaştım ki, zirveye ulaşmam ve patlamam sadece bir dakika sürüyor; başım yastığıma çarpıyor, rahmim orgazmın şiddetiyle kasılıyor. Artçı şoklar sırasında kendimi beceriyorum, parmaklarım hala klitorisime bastırıyor, hayali ellerin terden ıslanmış vücudumda gezindiğini hayal ediyorum.

Sonra oyuncağı çıkarıp hıçkır hıçkır ağıladım.

∞∞∞∞

“Bunu bitirmeyecek misin?” diye soruyor Barbara, çatalını tabağımdaki yarım yenmiş pasta dilimine doğrultarak. Bugün onun doğum günü ve ben şimdiye kadar berbat bir arkadaş oldum, gizemli silahlı adamım yüzünden dikkatim dağıldı. İki hafta geçti ve beni tekrar ziyaret etmedi. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Arkadaşıma gülümsüyorum, geceleyin evime giren oldukça yapılı davetsiz misafirle ilgili düşünceleri olabildiğince aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Bana yardım edebilirsin," diye teklif ediyorum ve küçük tabağı ona yaklaştırıyorum.

Barb ağzına şekerli bir parça atıp çatalı yalayıp temizledi. "Mmm, çok lezzetli."

Heyecanlı bir çocuk gibi yerinde kıpır kıpır duruyor ve ben de gülmeden edemiyorum. Her zaman çok şaşal, açık kahverengi gözlerinin kenarları hayata duyduğu eğlenceyle kırışmış. Sanırım büyükannemin ölümünü onsuz atlatamazdım. Benim işe yaramaz ebeveynlerim sorumluluğu üstlenmeyince, büyükannem beni neredeyse tek başına büyüttü ve sanırım bu kaybın üstesinden asla gelemeyeceğim.

"Cadılar Bayramı partisini unutmadın, değil mi?" diye sorarak beni başka bir dalgınlıktan uyandırdı.

Çatalımla kırıntıları iterek kıpırdanıyorum. "Ha, evet. Long Island mı?"

Barbara gözlerini kısarak bana baktı. "Tahmin edeyim. Henüz bir kostümün yok."

Utanarak omuzlarımı düşürdüm. "Gitmem gerekiyor mu? Partilerden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Şey, evet, gitmelisin," diye ısrar ediyor Barb. "Okulun mısır labirentiyle bir bağış toplama etkinliği düzenlediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Sanki unutturacaklarmış gibi," diye mırıldanıyorum, bayılana kadar kafamı masaya vurma isteğine direnmeye çalışarak. Kostüm giyip insanlarla etkileşim kurmaktan daha iyisi her şey.

Barbara telefonunu çıkarıp ekrana dokunmaya ve kaydırmaya başladı, parmakları ekranda hızla hareket ediyordu. Sonra tehdit savurdu: "Eğer

kostümünü gelecek haftaya kadar göstermezsen, sana bir tane alacağım."

İnleyerek, boşa kalan elimle gözlerimi kapattım. "Beni sadece ahlaksız bir şeye dönüştürmek istiyorsun. Ahlaksız hayalet. Ahlaksız hemşire. Ahlaksız... kirpi."

Kahkahalarla başını geriye atıyor, sonra telefonu çevirip bana... müstehcen bir rahibe kıyafeti gösteriyor. Tabii ki. Hem ona hem de kıyafete gözlerimi deviriyorum.

"Kendi kostümümü kendim bulurum, teşekkür ederim," dedim, tıpkı o arsız kirpi gibi huysuz bir ses tonuyla.

Barbara bana sert bir bakış attı. "Bir hafta, canım. Yoksa, 'kutsal ama kutsal olmayan' bir duruma düşeceksin, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Barbara, iş yerinin düzenlediği bağış toplama etkinliğine açık saçık bir şey giyerek gidemem," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim. "Sen de gidemezsin. Korseyle ortaya çıkarsan Sue'nun yüzünü bir düşün."

"Ah, doğru ya," diye mırıldandı Barbara, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kötü efendimizi tamamen unutmuşum. Sanırım o seksi düşmüş melek kıyafetim parti sonrasına kalacak."

İş arkadaşarımla yapacağımız Cadılar Bayramı etkinliği için uygun bir kostüm düşünmeye çalışırken içimden bir ah çektim. Belki bir Sasquatch (eşek tırpanı) olabilir?

Saate baktıktan sonra çatalı bıraktım ve ağzımı peçeteyle sildim.

"Alışverişe mi gidiyoruz?" diye soruyor Barb, gözleri şaşkınlıkla açılmış.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, "Sağlıksız miktarda sinema patlamış mısırı yiyeceğiz ve on saatlik bir romantik komedi maratonu yapacağız."

Çılgılık atıp ellerini çırpınca, yan masadaki zengin görünümlü hanımlar kaşlarını çatı.

"Beni gerçekten seviyorsun," diyor Barbara, o kadar hızlı kalkıyor ki sandalyesi yere sürtüyor. Şimdi garson da bize kaşlarını çatıyor ve ben utanıyorum. Barb umursamıyor ama insanların bana bakmasından nefret ediyorum.

"Elbette seni seviyorum," diye mırıldandım, paltomu alıp peşinden dışarı çıktım.

Eve vardığımda güneş batmış, New York'ta Ekim ayının başlarında yine nemli bir geceydi. Uzun saatler boyunca saçma sapan filmlere gülmek, gölgemi bir anlığına unutturmuştu bana, ama binanın kapısını açarken

tenimde bir karıncalanma hissettiğimde, onu düşünmeden edemiyorum. Bana birkaç mesaj göndermişti ve cevap vermeye çok korkmuştum, ama...

O gece benden hayal kırıklığına uğramış olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum!

Başımı sallayarak daireme doğru koştum ve içeri girdim, sütyenimi çıkarabileceğim anı dört gözle bekliyordum. Ancak kancalara uzanmadan önce, havada dumanlı bir kolonya kokusu olduğunu fark ettim. Saçlarım diken diken olurken kafa derim kaşınıyordu. Acaba burada mı?

Hayır. Ancak, bana yine bir hediye bıraktı. Bu sefer çiçek değil, gerçi çiçekler hâlâ vazoda, güzelliklerinin son kalıntılarına inatla tutunuyorlar. Ama mutfak masamın tam ortasında bir paket var. Titrek parmaklarımla bandı yırtıyorum, yarı yarıya iğrenç bir şey, mesela bana çok uzun süre bakan bir adamın kafası gibi bir şey bekliyorum. Bunun yerine, dokunuşumun altında pürüzsüz, kıpkırmızı bir kumaş parçası dökülüyor. Kumaş. Onu kaldırıyorum ve uzun, kadife bir pelerin ellerimde açılıyor, koyu kırmızısı dökülmüş şarap gibi ışığı yakalıyor. Çok güzel.

Pelerin altında kıyafetin geri kalanı var: kırmızı kurdelelerle süslenmiş siyah bir korse, yumuşak, şeffaf katmanlardan oluşan, skandal derecede kısa bir etek ve ellerimden duman gibi kayan çoraplar. Bunu giydiğimde nasıl görüneceğimi hayal etmek bile yanaklarımı kızartıyor. Onun nasıl görünmemi istediğini.

Kutunun en dibinde, cerrahi hassasiyetle katlanmış, çiçeklerimle birlikte gelen nottakiyle aynı sert el yazısıyla yazılmış bir not var: Küçük Kırmızı Kızımın iç çamaşırına ihtiyacı yok. Bu, kurdun onu yemesini kolaylaştırıyor.

Nefesim kesiliyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki parmaklarımla arasındaki kağıtlar hışırdıyor. Maskeli yabancıнын eldivenli ellerinin her bir parçayı nasıl seçtiğini, bana nasıl yakışacağını, mütevazı pelerin kayıp gittiği anda nasıl çıplak kalacağımı tam olarak bildiğini aklımdan çıkaramıyorum.

Telefonum kot pantolonumun cebinde titreyince neredeyse yerimden sıçradım. Hemen telefonu elime alıp yeni mesajı açtım.

Bunu Cadılar Bayramı partisine giy. Tüm sırlarını ortaya çıkarmak benim elimde.

Tüylerim diken diken oldu ve telefonumu masaya sertçe fırlattım. "Hayır, asla. Bunu yapmayacağım," diye mırıldandım, kostüme sırtımı dönerek. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, elimi saçlarımın

arasından geçirdim, onu engellemekle cevap vermek arasında kaldım. Durdum, başımı öne eğdim ve inledim. "Bende ne yanlış var?"

Telefonuma doğru yavaşça ilerledim ve titreyen parmaklarımla tekrar elime aldım. Bir an tereddüt ettikten sonra, kendimi vazgeçirmeye çalışmadan önce mesajı yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Adınızı bile bilmiyorum.

Başım dönmeye başlayınca nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve titrek bir şekilde derin bir nefes alıyorum. Ekranı bakarken yeni bir mesaj belirliyor.

O Killian, tatlım.

"Killian," diye fısıldıyorum. Tehlikeli bir adam için tehlikeli bir isim.

Cevap yazmayı düşünmeden önce başka bir mesaj geliyor.

Dudaklarından çıkan sesi çok beğendim. Tekrar söyle bebeğim. Yüksek sesle.

Dairemin sessizliğinde nefesim kesildi, ardından telefonumun yere düşme sesi geldi. Beni duyabiliyor mu? Hayır. Bunu yüksek sesle söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalı. Eğilerek telefonumu tekrar aldım, parmaklarım yıpranmış parke zeminde sürünüyordu.

"Killian," diye yüksek sesle söylüyorum, kelime adeta bir meydan okuma gibi ağızımdan çıkıyor.

Elimdeki telefon titriyor ve kalbim duruyor.

Aferin kızım.

"Aman Tanrım."

KILLIAN

Gelmemeliydim. Son birkaç haftadır uzak durmak akıllıca bir hareketti. Ama kahretsin, kokusunu, tadını özledim. Artık dayanamıyorum.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve ceketimi çıkarıp koltuğunun üzerine attım. Buradaki her yer onun kokusuyla doluydu ve o kokuyu içime çekerek ciğerlerimi Emily'nin kokusuyla doldurdum.

Uzun günler boyunca Ethan ve ben, gözlerimiz kızarana kadar Kara Kül sendikasının izlerini sürerek güvenlik kameralarının kayıtlarına gömüldük. Silah sevkiyatlarını takip ettik, kimliği belirsiz adamların Jersey limanlarında sandıkları taşımalarını izledik ve bu örgütün ne kadar derinlere uzandığını parça parça ortaya çıkardık.

Müvekkilimiz anonim, ancak CIA ile bağlantılı olabileceğinden şüpheleniyoruz. Ve bizden çok büyük, çok tehlikeli bir yılanın başını kesmemizi istiyorlar. Bunu yapmak için zeki ve metodik olmalıyız.

Ethan paravan şirketleri ve offshore hesapları takip ederken, ben de karaborsa dedikodularına daldım ve sendikanın sadece uyuşturucu ve silah ticaretiyle uğraşmadığını, insanları ve hükümetleri de kontrol ettiğini öğrendim. Bu suikast temiz olmayacak. Ve Emily'nin bu işin yakınında bile olmaması gerekiyor. Ve evet, itiraf etmeliyim ki, o beni çok oyalıyor.

Disiplinim ancak bir yere kadar dayanabildi. Şimdi buradayım, onun dairesinde, nefes alışverişinin yumuşak sesleri beni herhangi bir görevden daha derine çekiyor. Beni güçsüzleştiriyor ve bu güçsüzlüğe karşı koyabileceğim bir şeymiş gibi davranmaktan bıktım.

Kendimi bir anda uyuyan bedeninin üzerinde buluyorum, nefesim zorlaşıyor ve onun bu andaki çaresizliğini içime sindiriyorum. Tamamen benim insafıma kalmış durumda ve onun açısından bakıldığında, benim merhametim şefkatten çok uzak.

Eldivenlerimi çıkarıp yanağına düşen saç tutamlarını geriye itiyorum. Tenine temas ettiğim anda bunun ilk defa olduğunu fark ediyorum. Daha önce buradayken ona sadece Glock'umla dokunmuştum.

Çok uzun süre bekledim. Ona karşı büyük bir özlem duyuyorum.

Kalçalarının üzerine oturduğumda uyanmıyor, sadece anlamsız şeyler mırıldanıyor. Kaşlarımı çatarak komodinin üzerindeki derin uykuya dalmasının sebebini arıyorum. Ve işte orada—adına yazılmış bir şişe Ambien, reçete tarihi büyükannesinin ölüm tarihiyle aynı. Uyku sorunlarının sebebi ben miyim? Onu çok mu zorladım?

Hiçbir şey değişmiyor. Onu kendime ait kılmaya daha yeni başladım.

Öne eğilerek burnumu boynunun yanından aşağı doğru gezdiriyorum, çilek ve vanilyanın o güzel kız kokusunu içime çekiyorum. Köprücük kemiğinin yakınında ısırıp emiyorum, etrafta olmadığım zamanlarda bile kime ait olduğunu hatırlatacak bir iz bırakıyorum. Hak iddiamdan memnun kaldığımda, göğüslerinin üzerine inip gecelik elbisesinin ön kısmını dişlerimle aşağı çekerek o mükemmel pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyorum. Zaten sertleşmiş olan birini dişlerimin arasına alıp çekiyorum, altımda kıvranmasına neden oluyorum. Geri çekildiğimde, sanki bana göğüslerini sunuyormuş gibi göğsünü geriyor.

Kıkırdıyorum. "İşte benim açgözlü küçük fahişem." Göğüslerini ellerime alıp yumuşak tümsekleri yoğuruyorum. "Uyurken bile kendini bana sunman çok mükemmel." Bir mükemmel göğüsten diğerine geçerek, ikisine de eşit miktarda ilgi gösterdiğimden emin oluyorum. İkisinin de iyice işaretlendiğinden emin olduktan sonra, gecelik elbisesini kaldırıp dudaklarımı göğüs kemiğinden aşağı doğru kaydırıyorum ve dilimi göbek deliğine daldırıyorum. Emily, küçük çukuru keşfederken kıvranıyor ve ben de yumuşak karnına sırtıyorum.

Çok hassas. Çok duyarlı.

İpeksi külotları, benimle benim olan şey arasında bir engel oluşturuyor. Çizmemin içinden bıçağımı çıkarıp Ka-Bar'ımın kabzasını avuçluyorum. Deri kabza tenime tanıdık geliyor, yumuşak bir "şşşk" sesiyle çekip çıkarıyorum - çok iyi bildiğim bir ses. Bu bıçak kanla lekelenmiş, ama bu gece et tadı almayacak. Külotunu kalçalarının iki yanından kesiyorum,

kumaş çeliğın altında tereyağı gibi ayrılıyor. Pürüzsüz kasık bölgesi açığa çıktığı anda ağzım sulanıyor, penisim bu manzarayla sızlıyor. Yaklaştığımda kokusu burnuma çarpıyor - tatlı, sarhoş edici - ve ziyafet çekme ihtiyacıyla neredeyse inliyorum.

Benim. Her bir yumuşak santimetresi. Hiçbir şey beni ona sahip olmaktan alıkoyamaz.

Dilimi aşağıdan yukarıya doğru gezdirip tatlı kokusunu içime çekiyorum. Kahretsin. Çölde susuzluktan ölürken özlediğim şey buydu. Bacaklarını iyice açıp başıma yer açıyorum, sonra ağzımı klitorisine kapatıp emiyorum. Tanrı şahit, cennet tam burada, bacaklarının arasında.

Daha farkına bile varmadan parmaklarım onun sıcaklığına giriyor, sadece benim için gerginliğini artırıyor. Eğer uyanırsa, bu bedenin kime ait olduğunu çabucak öğrenecek.

Bacaklarını daha da açtım, her santimine açgözlülükle, kıvrımlarını yavaşça ve bilinçli bir şekilde yaladım, sonra dilimin ucuyla klitorisine dokundum. Uykusunda irkildi, dudaklarından hafif bir inilti döküldü ve penisim sanki ateşe maruz kalmış gibi zonkladı.

Aferin sana. Rüyalarında bile benim olduğunu biliyorsun.

Ağzımı tekrar onun üzerine kapatıp daha sertçe emiyorum, şişmiş tomurcuğunu dişlerimin arasına alıp, kalçalarının yüzüme sürtünmesini sağlayacak kadar çekiyorum. Parmaklarım içeride kıvrılıp onu içeriden okşarken, dilim de dışarıdan acımasızca, amansızca işkence ediyor.

Dilimde hem günahın hem de kurtuluşun tadını taşıyor, tatlı ve çiğ bir lezzet.

Bacakları çeneme sürtünüyor, vajinası parmaklarımın etrafında yumruk gibi sıkışıyor ve biliyorum ki boşalmaya çok yakın. O kadar yakın ki, tüm vücudu kırılmak için yalvarıyor, kasılmayı tüm vücudunda hissedebiliyorum. Göğsüm hırıltılı bir şekilde gürlüyor, klitorisinden titreşiyor onu daha sertçe emerken, boşalmasının her bir titremesini sonuna kadar içmeye kararlıydım.

"Hadi canım," diye mırıldandım klitorisine doğru, sözlerim teninin ıslak sıcaklığıyla boğuluyordu. "Bana ver onu."

Parmaklarımı içine kıvrıp o noktaya tekrar tekrar vururken, klitorisini ağzımın içine iyice çekip, onu kıvrandıracak kadar sertçe emiyorum. İnlemesi sessizliği bir ilahi gibi yarıp geçiyor, kalçaları çaresizce yüzüme doğru fırlıyor.

Sonra paramparça oluyor.

Vajinası parmaklarımı sıkıca kavırıyor, vücudu yataktan kalkarken ıslaklık etrafa saçılıyor, boğuk ama güzel bir çığlık atıyor. Durmuyorum—onu yalıyorum, içiyorum, altımda titreyene, bitkin ve harap olana kadar her titremesini yutuyorum.

Ancak o zaman ağzımı geri çekiyorum, parmaklarımı yavaşça, onun kaygan sıvısıyla kaplı bir şekilde dışarı çekiyorum. Tek tek emerek temizliyorum, tadına bakarken göğsümden kısık bir inilti çıkarıyorum.

Benim. Her ses, her ürperti, her damla. Hepsi benim.

Yatağın üzerine diz çöküp pantolonumdan penisimi çıkarıyorum. Ona benden bu ilk orgazmı hediye etmek beni uçurumun kenarında sallıyor, tıpkı 110'luk tabancamın tetiğine basmadan önceki an gibi. Penisim elimde taş gibi sert, Emily'nin vajinasının kayganlığı, yumruğumun zonklayan ete sürtünmesini kolaylaştırıyor, kendimi gittikçe daha hızlı okşuyorum, gözlerim az önce parmaklarımla becerdiğim deliğe kilitlenmiş, onun orgazmının artçı şoklarıyla hala kasılıyor.

Testislerim kasılıyor, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum ve ardından inleyerek başımı geriye atıyorum. Boşalırken hedefime bakıyorum—inci gibi parlayan meni izleri klitorisini ve dudaklarını kaplıyor, boşalmamı bekleyen deliğe doğru damlıyor. Asla ıskalamıyorum.

Ani bir nefes kesilmesiyle bakışlarım yüzüne çevrildi. Uyanıktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tıpkı far ışıklarına yakalanmış bir ceylan gibi donakalmıştı.

Benim kızım. Benim.

Hâlâ nefes nefese, başımı öne eğdim ve daha önce attığım bıçağı gördüm. Dudaklarımda yavaş, koyu ve keskin bir sırtış belirdi. Hayır. Henüz gitmiyorum.

EMILY

Beni takip eden kişinin verdiği kostümü giydim. Killian. Kumaş kıvrımlarıma yapışıyor, ağır ve mütevazı kapüşonlu pelerin altında neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor. Kendimi güzel hissediyorum. Güzelden de öte, güçlü hissediyorum, sanki korsenin bağcıklarını çekerek bu heybetli figürü dizlerinin üstüne çöktürebilirim.

Beni izlediğini biliyorum—her zaman beni izliyor. Yavaşça kendi etrafımda dönüyorum, paltom yere kumaş yığını gibi düşüyor. Ellerimi gövdemde yukarı doğru hareket ettirerek, sanki onun elleriymiş gibi davranıyorum. Muhtemelen nasırlı, gerçek bir erkeğin elleri, uzun, güçlü parmakları var.

Başımı geriye atıp göğüslerimi sıkıyorum, bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı hissediyorum. Onun beni izlediğini düşünmek bile beni orgazma ulaştırabilirmiş gibi geliyor.

Sıcaklık yükseliyor, yükseliyor, beni sarıp sarmalıyor, beni çıldırtıyor. Gözlerim bembeyaz kesilirken, içimdeki zevk patlamasıyla birlikte ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Tanrım!

Gözlerimi açtığımda odamda, yatağımdayım. Bacaklarımda yapışkan bir sıcaklık var, havada seks kokusu var ve yakından hırıltılı nefes sesleri geliyor. Ve bacaklarımda diz çökmüş bir adam var, sert, ıslak penisi güzel, güçlü ellerinde. Ne...

Nefesimin kesilmesiyle gözleri gözlerime dikildi. Yatak odamın penceresinden sızan loş ışıktaki gözlerinin açık renkli ve o kadar yoğun olduğunu gördüm ki, tüylerim diken diken oldu.

"Killian mı?" diye nefes nefese soruyorum. O anda kaslarımın gevşediğini ama seğirdiğini ve rüyamda hissettiğim ıslaklığın... Tanrım, bu hayal ürünü değildi. Vajinam, beni takip eden kişinin menisiyle kaplı.

Dudaklarımdan adını duymak, az önce yaşadığı orgazmdan daha iyiymiş gibi inliyor ve maskesini yüzünün alt kısmına doğru çekerek, bir kafatası ağzının arkasına saklanıyor.

"Emily," diye hırladı, dudaklarından tehditkar bir şekilde ismim dökülürken, sonra yatağın üzerindeki bir şeye uzandı. Çıkardığı şey kanımı dondurdu. Karanlıkta keskin bir bıçak parıldıyordu, üzerine ulaşan azıcık ışığı kırıyordu.

Ağzım açık bir şekilde ona bakakalmıştım ki, yavaşça bıçağı bacaklarımın arasına, ucu öne gelecek şekilde indirdi. Geri çekilmek istedim ama bakışları benden ayrılmadı, o soluk gözler beni vücudunun ağırlığından daha etkili bir şekilde yere sabitledi.

"Kıpırdama tatlım," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Emeklerimi mahvedeceksin."

Soğuk çeliğin öpücüğü nefesimi kesiyor. Bıçağı yavaşça kasıklarım boyunca gezdiriyor, henüz deriyi kesmiyor, sadece tehdidin ağırlığını hissetmemi sağlıyor. Nabzım pervasızca çarpıyor ve sırtışı daha da genişliyor.

Sonra acı geliyor. Yüzeysel bir kesik, bir çizikten daha derin değil. Nefesim kesiliyor ama o beni neredeyse şefkatle susturuyor. "Aferin kızım. Benim için kan akıt."

Onun eli titrerken ben titremeye devam ediyorum. Sığ oyuk, keskin ve elektrikli bir şekilde yanıyor, en basit işareti etime kazıyor: bir K. Onun baş harfi. Onun iddiası. Çılgılığım bir iniltiyle karışıyor, yarısı korku, yarısı utanç verici derecede daha ateşli bir şey.

Başparmağını kesiğe bastırduğunda, tenindeki tuzun yakıcı etkisi sırtımı kamburlaştırıyor ve vajinamdan taze bir ıslaklık akıyor.

Böyle hissetmemem gerektiğini düşünüyorum. Bu akıl sağlığımı bozuyor.

Killian göğsünden kısık bir hırıltı çıkararak kan damlalarını vajinamın üzerine sürdü. "Mükemmel. Benim mülkümdeki izim."

Nefesimi toparlayamadan çelik hareket etti. Elindeki bıçağı çevirip pürüzsüz sapını kaygan girişime bastırdı. Ucu hafifçe içeri girerek beni gerdi. Başım kırık bir sesle geriye düştü.

Killian, kılıcın kabzasını yavaşça içimde çevirerek hırladı: "Bir keresinde uykunda bana geldin. Şimdi de uyanacaksın, gözlerin fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakacaksın."

Sapı daha derine kayıyor, tahrik olmuşluğumla kayganlaşıyor, beni geriyor ta ki her bir sert çıkıntısını içimde hissedene kadar. Çılgılığım ham, çaresiz, gözleri benimkine dikilmiş, beni bırakmıyor.

Kılıcın kabzasını tekrar, yavaş ve acımasızca çeviriyor, tam da beni yıldızları görmeye iten o noktaya sürtünecek şekilde açısını ayarlıyor.

"Bana bak, Emily," diye emretti sesi çakıl taşı gibiydi, büyük eliyle kalçamı kavrayıp beni hareketsiz tutuyordu. "O güzel gözlerini kapatma. Bıçağımın üzerinde boşalırken beni izlemeni istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor, ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Yeni kesiğin acısı, gerilmenin yanması, her kıvrımla birlikte yükselen dayanılmaz zevk; hepsi çarpışıyor ve sonunda onun altında paramparça oluyorum.

Çılgılığım karanlığı yarıp geçti, bedenim kılıcın kabzasını sıkıca kavradı, orgazmım ıslak ve dağınık bir şekilde eline döküldü.

Killian hırlıyor, benim yıkılışımı izlerken gözleri bir avcının bakışıyla kısılıyor. Kolu yavaşça çekiyor, benden son şokları da alıyor ama gözleri hâlâ beni esir almış durumda.

"Benim," diye fısıldıyor, karanlık ve saygılı bir ses tonuyla. "Her kesik. Her damla. Her orgazm. Hepsi benim."

Bütün vücudum titriyor, sinirlerim kıvılcımlar gibi çakıyor, kasıklarımındaki kesik, uyluklarım arasındaki nabızla aynı ritimde yanıyor. Çılgılık atmalıyım, karşı koymalıyım—ama sesim göğsümün bir yerinde sıkışmış durumda ve uzuvlarım itaat edemeyecek kadar ağır geliyor. Ambien beni yine aşağı çekiyor, yoğun ve karşı konulmaz bir şekilde, ve onu durduramıyorum.

Yatak onun ağırlığı altında sallanıyor. Killian... Üzerime bir fırtına bulutu gibi sürünüyor, ışığı kapatıyor, varlığı o kadar yoğun ki bedenimin nerede bittiğini, onunkinin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Onun kokusu—duman, çelik, daha karanlık bir şey—akciğerlerimi dolduruyor, zihnim kapanmadığı için aldığım uyku haplarından daha fazlasından başım dönüyor.

Bilincimi korumak için çaresizce gözlerimi açıyorum, ama yine de titriyorlar. Üzerimde, o kadar yakın ki, ondan yayılan sıcaklığı, göğsünün sağlam ağırlığını göğsüme bastırdığını hissediyorum. Nefesi kulağıma

değişiyor, sıcak ve amansız, sanki beni de aynı açgözlülükle içine çekiyormuş gibi.

Adım boğazından kısık ve boğuk bir sesle yankılandı: "Emily."

Tanrım, bu ses beni ürpertiyor.

Saçlarıma sokuluyor ve fısıltısı, karanlık ve kesin bir şekilde, kemiklerime kadar işliyor. "Uyu, sevgilim. Gözlerini her kapattığında, burada olacağım. İzleyeceğim. Bekleyeceğim. Sana sahip olacağım."

Dünya sallanıyor. Bilincimin son kırıntısı parmaklarımdan kayıp gidiyor, bedenim teslim olurken zihnim tutunmak için pençelerini kullanıyor. Son fark ettiğim şey, beni kafese hapseden ağırlığı, beni saran kokusu ve ondan asla kurtulamayacağım -hatta rüyalarımda bile- korkunç kesinliği.

KILLIAN

Deponun içi petrol, tuzlu su ve para kokuyor. Servetlerin kimsenin tek bir belge imzalamadan el değıştirdiğı türden bir yer. Ethan'ın düzenli nefes alışverişini kulaklığımdan duyarak, ara katta çömelmiş bir şekilde aşağıda geçen Kara Kül adamlarının geçit törenini izliyorum.

Rıhtımın zeminini kaplayan kargo sandıklarının üzerinde Rusça, Çince ve yarım düzine başka dilde damgalar var ve Ethan'ın dizüstü bilgisayarına ihtiyacım yok, bunların hükümetin Amerikan sokaklarına ulaşmasını istemediğı şeylerle dolu olduğunu anlamak için. Silahlar. Patlayıcılar. Belki de daha kötüsü.

"Gerçekten de seviye atlamışlar," diye fısıldıyor Ethan kulağıma. "Bu sıradan bir sokak çetesi değil. Son istihbarata göre maaşlı üç senatörleri var. Müşterimiz kim olursa olsun, bizim yetki alanımızın çok üstünde bir hedefi var."

Omuzuma yaslanmış M110 SASS tüfeğimle hafifçe homurdanıyorum, nişangah aşağıda emir veren adamın tıraşlı kafasının üzerinde dans ediyor. Viktor Kovalenko. Kara Kül'ün lojistik şefi. Onu ortadan kaldırmak canavarı öldürmeyecek ama sendelemesine neden olacak.

Nişan dürbünümün tam ortasında. Kolay atış. Çok kolay.

Parmaklarım tetiğe sıkıca kenetleniyor, nefesimi yavaşça veriyorum ve dünya, dürbünümün ardında Viktor'un kafatasının kavisli çizgisine doğru daralıyor. Çok kolay olacaktı.

Ama içgüdülerim susmuyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler ters gidiyor.

“Killian?” Ethan’ın sesi keskinleşti. “Yazılı bir davetiye mi bekliyorsun?”

Cevap vermiyorum. Gözlerim gölgeleri, yürüme yollarını, karşımdaki çatıları tarıyor. Aşağıda çok fazla hareketlilik, yanlış konumlandırılmış çok fazla muhafız var. Sevkiyatı korumuyorlar, Viktor'u koruyorlar.

"Bu bir tuzak," diye mırıldanıyorum.

Ve sonra depo ışıklarla dolup taşıyor.

Projektör lambaları gözlerimi yakıyor, kör edici beyazlıkta, midem bulanıyor. Kahretsin.

"Temas! Birden fazla silahlı kişi var, yüksek yerdeyim!" diye bağırdı Ethan kulağıma, sesi panikten titriyordu.

İlk mermi, başımın iki santim ötesindeki çelik kirişe saplandı ve seken merminin sesi kulağımda çığlık attı. Sağa doğru yuvarlandım, tüfeğimi göğsüme sıkıca bastırırken omzum demir parmaklığa çarptı. Mermiler, bir saniye önce yattığım ara katın zeminini parçaladı.

"Bana bir çıkış yolu bulun!" diye hırladım, dizlerimin üzerine çökerek.

“Deniyorum, deniyorum...” Ethan telaşla klavyeye basıyor, sesi kulaklıktan cılız geliyor. “Yayınlarımın yarısını engellediler. Tanrım, geleceğini biliyorlardı.”

Hayır.

Podyumda hızla koşuyorum, botlarımın metal zeminde çıkardığı sesler yankılanıyor, daha fazla silahlı kişi ateş açtıkça gözümün kenarında silahlar parıldıyor. Glock'umu çıkarıp birini, belki ikisini vuruyorum, ama vurduğum her ceset için başka bir silahın ateşi açılıyor.

Önümdeki merdiven boşluğu tek seçeneğim. Kendimi oraya atıyorum, kurşun yağmuru peşimden gelirken korkuluktan aşağı kayıyorum. Yarı yolda bir kurşun uyluğuma isabet ediyor ve bembeyaz bir acı bacağıma parçalıyor. Siyah kargo pantolonum kan içinde kalırken inliyorum, dişlerimi sıkıyorum ama hareket etmeyi bırakmıyorum. Durmak ölmek demek.

“Killian!” diye bağılıyor Ethan. “Benimle konuş—”

Beton zemine tökezleyerek düşerken, "Bacak," diye tıslayarak sözünü kestim. "Sadece bir sıyrık." diye düşündüm.

Gözlerim yarım saniyeliğine bulanıklaşıyor, ardından adrenalin sayesinde tekrar netleşiyor.

Depo tam bir kaos içinde. Viktor'un muhafızları Rusça bağırarak telaş içinde koşuşturuyor, otomatik silahlar az önce terk ettiğim ara katı hedef

alıyor. Bir yığın sandığın arkasına çömeliyorum, dişlerimi sıkarak nefes alıyorum. Kanımın bakır kokusu, limanın yağ ve tuz kokusuyla karışıyor.

"Hemen rotamı değiştirin!"

"Hemen, hemen!" Ethan'ın sesi kesildi, boğuk küfürler telsizden duyuldu. "Kahretsin, dış cepheyi kuşatmışlar. SUV'ler geliyor, dört tane—hayır, beş tane. Seni köşeye sıkıştırıyorlar."

Elbette öyleler.

Glock'umu kılıfına koydum ve SASS'ıma bir mermi yerleştirdim, dışarı uzandım ve en yakın SUV'nin sürücü camına bir kurşun sıktım. Cam patladı ve içerideki adam direksiyona yığıldı. Araç sarsıldı, yana doğru kaydı ve rampayı tam da bana yükleme kapılarına ateş etme fırsatı verecek kadar bloke etti.

Anlıyorum.

Her adımda bacağımla sızlıyor, ıslak sıcaklık botumun içine damlıyor, ama omzuma yaslanmış tüfekle yürümeye devam ediyorum. Bir başka gardiyan bir nakliye sandığının köşesinden dönüyor. Tereddüt etmiyorum. Çift atış—göğsüne, başına. İpleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılıyor.

"Arkanızda iki kişi daha var!" Ethan'ın uyarısı yarım saniye gecikmişti. Bana doğru ateşlenen mermilerin parıltısı gözlerimi kamaştırdı, mermiler yanımda duran çelik sütuna çarparak kıvılcımlar saçtı. Eğildim, döndüm, ateş ettim. Bir beden geriye doğru sıçradı, diğeri elinde bıçakla daha da yaklaştı.

O hızlı, ama ben daha hızlıyım. SASS'ı bir sopa gibi savuruyorum, dipçiği iğrenç bir çıtırtıyla şakağına saplanıyor. Kasılarak yere yığılıyor ve ben de yere düştüğünden emin olmak için beklemiyorum.

"Cross, konuş benimle, lanet olsun!" Ethan'ın sesi titriyor. "Kan kaybediyorsun, termal görüntüden görüyorum. Oradan hemen çıkman lazım!"

"Tabii ki," diye homurdanarak omzumu rıhtım kapısına çarptım. Paslı menteşelerin gıcirtısı eşliğinde kapı açıldı. Soğuk, tuzlu hava, keskin ve acı bir şekilde yüzüme çarptı.

Bir an için başardığımı sandım.

Sonra rıhtımın üzerinden farlar parladı. Camları karartılmış başka bir SUV, doğrudan bana doğru geliyordu.

"Güney iskelesi!" diye bağırdı Ethan. "Hemen gidin! Kamyonet geliyor, yükleme alanında önünüzü keseceğim. Çekilin!"

Sekerek iskeleye doğru ilerliyorum, tüfeğim kayışıyla göğsüme yaslanmış sallanıyor. Her adım bacağımda bir ateş gibi, kan eldivenli parmaklarımla bastırabileceğimden daha hızlı akıyor. Bir başka atış kulağımanın yanından vızıldayarak geçti, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyorum.

SUV'nin yan kayarak kapıları açılmasıyla palet yığınının arkasına saklandım. Daha fazla Kara Kül adamı silahlarını doğrultmuş halde dışarı fırladı. Şarjörüm neredeyse boşalmıştı. Görüş alanım bir tünel gibi daraldı.

“Ethan—”

"Otuz saniye!" diye bağıyor. "Bekleyin!"

Silahlı çatışmada otuz saniye adeta sonsuzluk gibidir.

Emily'nin gülümsemesi zihnimde bir an canlanıyor. Ama o gülümsemenin bana yöneltildiğini hiç görmedim. Bu gerçekleşmeden önce ölmek istemiyorum.

Kararlılıkla, namluya bir mermi daha yerleştirdim, öne eğildim ve ateş ettim. Bir gardiyan yere düştü. Tekrar Glock'uma geçtim, tek elle uyluk kılıfımdan çıkardım. Atışlarım hızlı ve sertti. Bir saldırgan yere düştü, diğeri sendeledi. Ama daha fazlası geliyor. Kahretsin, her zaman daha fazlası var.

Kan kaybından gözlerim bulanıklaşırken ve dizim bükülürken dünya bir anlığına yana doğru eğildi. Sedyeye yaslanıp nefes almaya çalıştım.

Ve sonra kurtuluş köşeden güreleyerek belirir.

Mat siyah taktik minibüs, canavar gibi kükreyen motoruyla iskelede hızla ilerliyor. Minibüs tamamen durmadan yan kapı açılıyor ve Ethan, elinde susturuculu bir MP7 ile dışarı çıkıyor. Solgun yüzü, korku ve öfkeyle gerilmiş halde, Sendika adamlarına ateş yağdırıyor.

"Alın!"

Düşünmüyorum, hareket ediyorum. Sekerek, tökezleyerek, Glock'um boşalana kadar ateş ediyorum. Kendimi minibüse doğru fırlatıyorum, Ethan beni içeri çekerken açık kapıdan yarı düşerek içeri giriyorum. Metal zemin dizlerimin altında sallanıyor, kanım koyu çizgiler halinde zemine bulaşıyor. Duvara yaslanıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor, bacağımdaki acı sonunda adrenalini bastırıyor.

Kapı gürültüyle kapanıyor. Lastikler gıcırıyor. Ethan direksiyona geri dönmüş olmalı. Kurşunlar minibüsün güçlendirilmiş zırhını delip geçiyor.

Bayılmış olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda minibüs durmuştu, silah sesleri kesilmişti ve Ethan tekrar yanımdaydı.

"Aman Tanrım, Killian," diye inledi, bacağıma sertçe bir baskı bandajı bastırarak. Beyaz-sıcak acıya karşı hırıldadım, tekrar bayılmamak için bir bandaj kayışına tutundum.

"Viktor—" diye hırıldadım.

"Onlar her şeyi biliyorlardı. Bizim hakkımızda her şeyi biliyorlardı. Black Ash, bizim onları izlediğimiz kadar bizi de izliyordu."

Gözlerimi kapatıyorum, başım minibüsün duvarına çarpıyor. Kulaklarım hâlâ çınlıyor ve vücudum ağrıyor. Ama aklımın bir köşesinde, tek düşündüğüm Emily.

Eğer benim hakkımda bilgi sahibi olurlarsa, onun hakkında da bilgi sahibi olabilirler. O da tehlikede olabilir.

"Damien'e gidiyoruz," diyor Ethan, sesi şimdi kasvetli ama panik geçtikten sonra gelen türden bir sakinlikle tonda. "Kan kaybından ölmeden önce seni iyileştirecek."

Homurdanıyorum, görüş alanım yeniden kararıyor. Bu sefer gözlerimi açtığımda Damien'in sakinleştirici deniz mavisini bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hoş geldin, uyuyan güzel," diye mırıldanıyor bakışlarını bacağımdaki dikişlere çevirmeden önce. Bana bir şey enjekte etmiş olmalı çünkü inanılmaz derecede acısız. "Neden hala ateş altındasın kardeşim? Kum havuzundan çok uzaktayız. Bana o kadar çok özlediğini söyleme."

Karanlık bir eğlenceyle homurdandım. "Bu sefer bana ateş edenler Ruslardı."

"Bilmek istemiyorum," diye yanıtladı başını sallayarak. "İkiniz de kendinizi öldürteceksiniz."

"Sana asla böyle bir şey yapmazdık bebeğim," diyor Ethan, elinde yağlı bir fast food poşetiyle kapıdan içeri girerken. Tam da doktorun tavsiye ettiği şey.

"Hey, doktor?" diye seslendim Damien'e, yüzümde solgun bir sırıtışla. "Sence önümüzdeki hafta bir kızı mısır tarlasında kovalayacak kadar iyi olur muyum?"

"Lanet olası aptal." Damien son dikişi bağladı ve çenesini sıkıca kapatarak bandajı yerine yerleştirdi. "Kurşunun daha derine saplanmaması senin şansın. Yoksa ben sana ulaşmadan kan kaybından ölürdün."

Ethan yağlı poşeti tezgâhın üzerine bırakıp içinden bir hamburger çıkardı ve sanki bayrammış gibi ambalajını açtı. "Ona eski performansını kaybettiğini söylemişim. Belki de sadece dikkati dağılmıştır." Sırıtmaları gözlerimi kamaştırdı ama gözlerindeki endişeyi gizleyemedi.

Gözlerimi kapatarak homurdanıyorum. Dilim ağırlaşıyor ama kelime yine de ağzımdan kaçıyor. "Emily."

Bir anlık sessizlik oluyor. Sonra Ethan homurdanıyor. "Tahmin etmiştim."

Damien içinden küfretti. "Tanrım, Cross. Mutfağında kanlar içinde yatıyorsun ve hala o kızı mı düşünüyorsun?"

"Benim," diye hırıltılı bir sesle, gözlerimi zorla açarak.

Damien, sanki aklımı tamamen kaçırmışım gibi başını sallayarak, "ölüm arzusu olan saplantılı pislikler" diye bir şeyler mırıldandı. Ethan ise sırtarak patates kızartmalarımı çaldı.

Onların tartışmasına izin verdim, göz kapaklarım tekrar ağırlaştı. Bacağım zonkluyor, vücudum kurşun gibi ağırlaşıyor, ama hayal edebildiğim tek şey ay ışığında soluk gri gözler... ve beni bekleyen kırmızı bir pelerin.

EMILY

Evet, Barbara yaptı. Beni Long Island'daki Cadılar Bayramı partisine sürükledi. Mısır koçanı labirentinin girişine doğru yürürken, diz üstü çizmelerimin altında mısır koçanları çıtırdıyor, bir yandan da baharatlı elma şarabımı yudumluyorum. İş arkadaşlarım ve patronum yakındayken sarhoş olmaya niyetim yok ama en azından biraz cesaret verici bir içki olmadan bunu atlabileceğimi sanmıyorum.

Çünkü Killian'ın bana gönderdiği kostümü giydim. Barb'ın bayıldığı bir kostümdü bu ve kendisi de mağazanın linkini istediğinde bahaneler uydurmak zorunda kaldım. Sonunda komşularımdan birinin bana küçük geldiği için verdiğini söyledim. Ama işte buradayım, kalın kırmızı kapüşonlu pelerinim ve uzun çizmelerim, altındaki skandal kumaş parçalarını gizliyor.

Ekim sonunun puslu havasını derin bir nefesle içime çekiyorum, soğukluk ciğerlerimi yakıyor. Hem gülünç hem de... seksi hissediyorum. İş arkadaşlarım benimle konuşuyor, gülüyor ve hiçbiri Kırmızı Başlıklı Kız kılığının altında neredeyse çıplak olduğumu bilmiyor. Yine de, erkek meslektaşlarımdan biri benimle konuşurken omzumu sıkınca biraz geriliyorum. Killian izliyor mu? Zavallı Tom'un sonunu mu planlıyor? Beni becerdiği aynı bıçağı mı kullanacak?

Kahretsin. O adam yüzünden aklımı kaybetmek üzereyim. İki aydır beni terörize ediyor ve yine de... Neden bana bir şekilde güvende hissettiriyor? Karnımın altındaki küçük, kabuk bağlamış yara karıncalanıyor, sanki bana

onun hiç de zararsız olmadığını hatırlatıyor. Ya da bana aptal olduğumu hatırlatıyor.

Bu gece burada olacağına dair ima etti, kurt Küçük Kırmızı'sını sahiplenecekti. Ya bu, kedi-fare oyunumuzun sonuysa?

"Hey, Ems." Barbara dirseğiyle beni dürttü ve elma şarabımın kalanını neredeyse döküyordum.

"Ne?" diye soruyorum, bu gece hiç olmadığı kadar arkama bakmam gerektiği halde hazırlıksız yakalanmanın verdiği sinirle.

Barb, orta derecede seksi korsan kostümünün şapkasının kenarını gizlice aşağı çekiyor.

"Pamuk şekerci tezgahında kafatası kurt kafasına benzer bir kostüm giymiş bir adam var ve sürekli sana bakıyor. Acaba kıyafetinden dolayı mı?"

Bu sefer elma şarabımı düşürdüm, plastik bardaktaki sıvı dökülerek yere serilmiş yaprakların üzerine aktı.

"N—nerede?" diye kekeledim, başımı hızla çevirip tribünlere baktım.

"Aman Tanrım, Emily," diye inledi Barbara. "Neden bu kadar telaşlısın? Chris'ten beri kimseyle çıkmamana şaşmamalı. Ve sana söyleyeyim, o adamda bir gariplik olduğunu daha ilk gördüğüm anda anlamıştım..."

Barb'ın sesi boğuk bir uğultuya dönüşürken, içimdeki her parça kalabalığın içinde Killian'ı arıyor. Pamuk şeker standında bir kuyruk var, ama oradaki adamlardan hiçbiri kurt kafatası maskesi takmıyor, hiçbiri de beni takip edecek kadar iri değil. Kalabalığı tekrar, bu sefer daha yavaş bir şekilde tarıyorum; her maskeyi, geniş omuzlu her adamı, çadırlar arasında hareket eden her gölgeyi inceliyorum.

Pelerinin rüzgarla dalgalanıp uyluklarıma değiyor ve birden altımda ne kadar az şey giydiğimin farkına varıyorum. Üşüyorum, Killian'ın burada olup olmadığını, beni izleyip izlemediğini merak ediyorum.

"Em?" Barbara'nın sesi beni kendime getiriyor. "İyi misin?"

Başımı çok hızlı salladım. "Evet. Sadece üşüyorum."

Soğuk. Doğru. Bunu tanımlamak için kullanılabilecek kelimelerden biri bu. Bir diğeri ise perili olabilir.

"Senin için çok endişeleniyorum bebeğim," diye devam ediyor Barb yorgun bir ses tonuyla. "O zamandan beri eski haline hiç benzemiyorsun..."

"Komşum ve yarı zamanlı erkek arkadaşım da aynı gece aynı şekilde öldürüldüğü için mi?" diye ekledim kuru bir tonda, sesim biraz titriyordu.

Barbara irkilerek yere düşen mısır koçanını tekmeledi. "Şey, böyle söyleyince sanırım anlıyorum."

İçimden bir ah çekiyorum, bu Cadılar Bayramı kostümleri denizinde Killian'ı bulma umudundan vazgeçiyorum; imkansız bir görev bu.

Keşke Barb, beni geceleri uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu bilseydi. Sanırım yakında ona anlatmam ve bu kadar uzun süre ondan saklamanın sonuçlarıyla yüzleşmem gerekecek.

"Hadi mısır labirentine girelim," diye neşeli bir sesle önerdi, belli ki dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

İnleyerek, bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurma isteğimi bastırdım. "Biletlerin parasını ödeyip, akli başında yetişkinler gibi burada kalamaz mıyız?"

Arkadaşım elindeki en sert bakışı bana yöneltti. "Hayır," dedi, ses tonunda hiçbir tartışmaya yer yoktu.

"Pekala," diye mırıldandım, pelerinimi daha sıkıca üzerime çekerken. "Ama eğer bir hokey maskesi takmış bir adam tarafından öldürülürsem, bunu ahirette büyükanneme sen açıklayacaksın."

Barbara sadece gülüyor, kolunu benimkine geçirip beni bilet gişesine doğru sürüklüyor. Giriş ücretini ödüyoruz ve labirentin başlangıcını işaretleyen kemere doğru ilerliyoruz. Oyma ahşap kirişler, plastik örümcek ağları ve peri ışıklarıyla süslenmiş halde başımızın üzerinde gıcırıyor, ama biz oradan geçtikten sonra dünya değişiyor.

Karnaval sesleri—lunapark oyuncaklarından gelen çığlıklar, patlayan mısırlar, hatta DJ'den gelen hafif bas sesleri—donuk bir uğultuya dönüşüyor. Mısır her şeyi yutuyor, gürültüyü bastırıyor, beni izole ediyor. Saplar iki tarafta da bir insandan daha uzun yükseliyor, kurumuş yaprakları rüzgarda birbirine sürtünerek tıslayan fısıltılar gibi bir ses çıkarıyor.

"Korkunç," diyor Barb keyifle, şapkasındaki tüyler önde yürürken sallanıyor. "Şimdiden çok sevdim."

Ben öyle düşünmüyorum.

Çizmelerimin altında toprak çıtırdıyor, her adımda mısır koçanları kırılıyor. Soğuk havada nefesim buharlaşıyor ve kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyor. Korkmaktan bile hoşlanmıyorum. Neden buradayım ki?

Arkamda bir şey kıpırdadı. Bir sapın tek bir çıtırtısı duyuldu ve ben hızla arkamı döndüm, kırmızı pelerinim rüzgarda savruldu.

Orada kimse yok. Sonsuz mısır tarlalarından başka hiçbir şey yok.

“Emily?” Barbara çoktan birkaç adım öndeydi, sesi sıralar arasında garip bir şekilde yankılanıyordu. “Geliyor musun yoksa ne?”

Ayaklarımı zorla hareket ettiriyorum ama ensemdeki karıncalanma geçmiyor. Şimdi daha güçlü, inkar edilemez. Burada, biliyorum.

Barbara'nın kahkahası, keskin bir sola dönüş yaparken saplardan yankılanıyor ve elimden tutup beni de peşinden sürüklüyor. "Bu taraftan!" diye sesleniyor.

“Bunun doğru yol olmadığına eminim—” İtirazım, beni tekrar ekiştirmesiyle yarıda kesildi ve pelerininin bir kabuğa takılmasıyla sendeledim. Kfreterek pelerini kurtarmak için çekiştirdim. Şimdi gevşek bir iplik var ve garip bir şekilde suçluluk hissediyorum. Bir hediye idi. Çok berbat bir hediye, ama yine de.

Yol ikiye ayrılıyor. Barb hiç tereddüt etmeden bir yöne doğru ilerliyor, küçük bir kız gibi sekerek yürüyor, ama ben geride kalıyorum, gözlerim yukarıdaki ışıık zincirlerinden gelen ışığın kaybolduğu daha karanlık yola kayıyor. Yemin ederim orada bir hareket görüyorum ve rüzgardan daha büyük bir şey tarafından rahatsız edilen kuru yaprakların fısıltısını duyuyorum.

"Barbara," diye tısladım.

Ellerini beline koyup Penelope Cruz tarzı firfırlı korsan gömleğini çerçeveleyerek döndü. "imdi ne olacak?"

Kendimi olduğumdan daha az deli göstermeye çalışarak zoraki bir kahkaha attım. "Hiçbir şey. Sadece bir şey duyduğumu sandım."

"Sen ve Netflix'teki cinayet dizilerin," diye alay ediyor gözlerini devirerek. "aşırmıyorum da bu yüzden gerginsin. Sana gerçek bir erkek lazım, hayali bir canavar değil."

Sözleri, tahmin edebileceğinden çok daha derinden etkiledi beni ve kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Korkutucu canavarım hayal ürünü olmaktan çok uzak.

Yürümeye devam ediyoruz, mısıır tarlaları gittikçe daralıyor, yol kıvrıla kıvrıla dönüyor, ta ki yn duygumu tamamen kaybedene kadar. Elma şarabının verdiği keyif geçmiş, geriye sadece dilimi kaplayan adrenalinin ekşi tadı kalmış.

Arkamdan başka bir ses daha geliyor. Ağır bir bot sesi. Kesinlikle. Kasıtlı.

Tekrar arkamı döndüm, kapüşonum geriye kaydı. Yol boştu, ama tek bir kabuk, sanki biri saniyeler önce ona dokunmuş gibi sallanıyordu. Barbara

ise bunu fark etmedi. O çoktan öndeydi, bir sonraki yol ayrımındaki balkabağı fenerleriyle selfie çekmek için telefonunu çıkarıyordu. Ekranının ışığı, gülümseyen yüzünü aydınlatıyordu.

Ama gülümsemiyorum. Çünkü omzunun üzerinden, sapların arasına doğru baktığımda, gölge maskesinin ardında iki soluk göz parlıyor. Bana. Dikilmişler.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve parmaklarım pelerininin içinde yumruk haline geliyor.

Kurt labirente girdi.

KILLIAN

Avımı labirentin içinde takip ederken, avlanmanın verdiği adrenalin ve beklentiyle kanım adeta alev alev yanıyor. Burada benden kaçamaz. Mısır labirentini drone ile filme aldım ve düzenini önceden ezberledim; sanki benim bölgemdeymiş gibi.

Gölgelerde kalıyorum, iki kız tarafından görülmeden hareket ediyorum, ta ki huzursuzluk beni Emily'yi varlığımla kızdırmak isteyene kadar. Kendi kendime alay ediyorum. Muhtemelen tanıdığım en sabırlı adamım, ama konu minik bir anaokulu öğretmeni olunca, oyuncağını hemen isteyen bir çocuk gibi davranıyorum.

Bıçağım botumun içine bastırıyor, bana onun da benim kadar susamış olduğunu hatırlatıyor. O yakında siksiz kalacak pisliğin kız arkadaşına dokunduğunu gördüm. Mükemmel bir Noel hediyesi olacaklar. Başımda olan gülünç kurt kafatası maskesinin altında sırtıyorum. Emily'nin tatlı amına kafamı gömmeden hemen önce onu atmayı dört gözle bekliyorum.

Onun kahkahası labirentin içinden geçiyor, yumuşak ve gergin, ve bu ses karşısında penisim zonkluyor. Şu an savunmasız olduğunun farkında. Hiçbir şansı olmadığını fark ediyor mu acaba? İlgi alanımı çaldığı andan itibaren kaybolmuştu.

Mısır saplarının arasındaki bir aralıktan geçerken etrafımda mısırlar fısıldıyor, kuru yaprakları omuzlarımla okşuyorum. Maske yüzümde sıcak, altında ter damlacıkları birikiyor ama umurumda değil. Kafatası, kurt, yırtıcı hayvan—hepsi oyunun bir parçası. Ve Küçük Kırmızı'm neredeyse tam ortasında.

Çömeldim, pelerinini sıralar arasında titreyerek izledim. Altın rengine karşı kızıl. Bir işaret fişegi. Tam da benim için yapılmış lanet bir hedef.

“Ems?” Barbara’nın sesi patikadan yankılanıyor, çok yüksek, çok umursamaz. Emily cevap veriyor, anlayamadığım daha yumuşak bir mırıltıyla. Anlamama gerek yok. Avın avcının yakınlarda olduğunu her zaman bildiği gibi, onun gerginliğini havadan hissedebiliyorum.

Her kasım gerilmiş halde, bir tur daha onları sessizce takip ettim, sonra da botumun ucuyla bir kabuğu kasten ezdim. Emily donakaldı. Bunu kapüşonunun eğiminden, başının sese doğru ani hareketinden anladım. Kalp atışlarım vahşi bir ritimle gümbür gümbür atıyordu.

Aynen öyle, sevgilim. Beni anla. Geldiğimi bil.

Dişlerimi sıkarak tısladım ve pantolonumun içinden penisimi avuçlayıp, baskıyı biraz olsun hafifletmek için sıktım. Masumiyetiyle, çaresizliğiyle beni öldürüyor. Ve o pelerin altında ne giydiğini, ne giymediğini çok iyi biliyorum. Ona külotunu evde bırakmasını söyledim ve biliyorum ki itaat etti. İyi bir kız.

Emily, Barbara’nın gevezeliğini dinlemiyor. Sürekli omzunun üzerinden bakmasından anlıyorum. İlerideki yol ayrımında hangi yöne döneceklerini biliyorum ama Küçük Kırmızı’mı yalnız bırakmak istiyorum. Bunu gerçekleştirme zamanı geldi. Hazırladığım küçük uzaktan kumandayı çıkarıp düğmeye basıyorum ve bu bölümdeki ışıkların sönmesini memnuniyetle izliyorum.

Karanlık üzerlerine bir perde gibi çökerken kızlar nefes nefese kalırlar. Barbara küfrederek ve Emily de daha yumuşak ama panik dolu bir sesle karşılık verir.

Kimsenin bilmediği, önceden açtığım bir yoldan sessizce, yere çömelerek ilerliyorum. Onlar bir sonraki koridora geçtiklerinde, ben çoktan orada, gölgelerde bekliyordum. Emily yanımdan geçerken, saçlarına sinmiş vanilya ve elma şarabının hafif izini yakalayacak kadar yaklaştığımda, göğsüm zar zor yuttuğum bir hırıltıyla kabarıyor. Kurtun birkaç santim ötede, izlediğini ve dişlerini geçirmek için tam doğru anı seçtiğini bilmiyor.

Uzandım ve ona verdiğim kırmızı pelerini çekiştirdim; parmaklarımın kadifemsi kumaşa hafifçe değmesiyle. Nefesi kesildi ve döndü, ama ben çoktan gölgelerin arasına karışmıştım.

"Kızım, çok ürkeksin," diye takıldı Barbara, Emily’nin ürkek olmak için her türlü sebebi olduğunu ve bunların hepsinin benim adımları taşıdığını bilmeden.

Kızım, arkadaşının uzaklaştığını fark bile etmiyor, çünkü o, az önce nerede olduğumu, nerede olduğumu düşündüğü şeye o kadar odaklanmış durumda ki.

"Hazır mısın, tatlım?" diye fısıldadım saklandığım yerden, sesim onun duyabileceği kadar alçak ama arkadaşı duyamayacak kadar kısıktı.

"Kahretsin!" diye tısladı Emily.

"Hadi ama, Ems!" Barbara'nın sesi uzaktan geliyor.

Kırmızım döndü, eli göğsüne bastırılmıştı, kalbinin çılgınca attığını hayal ettim. Benim için atıyordu. Arkadaşının ortalıkta olmadığını görünce, onların gittiği yöne doğru yürümeye başladı, adımlarını hızlandırdı. Çok geçmeden karanlıkta tökezledi ve inleyerek dört ayak üzerine düştü. Avuç içlerini incelerken, umursamazlığına dilimle şaklattım—sadece ben onu kanatabilirim.

"B—Barbs?" diye seslendi arkadaşına, sesi titreyerek. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve onun gözlerinin vahşi, korkmuş olduğunu görebiliyordum.

Sendelleyerek ayağa kalktı, pelerinindeki toprağı ve mısır püsküllerini silkeledi ama hemen ilerlemedi. Gri gözleri gölgelerin arasında dolaştı ve nefesi hızlandı. Biliyor. Beni hissediyor.

"Barbara?" diye tekrar denedi, bu sefer daha yüksek sesle. Labirent ismi tamamen yuttu, hiçbir cevap sesi geri gelmedi.

Sessizce yaklaşıyorum, nefesinden hâlâ sızan elma şarabı kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyorum. Onu tutabilecek kadar yakın. Ama tutmuyorum. Henüz değil.

"Yalnız değilsin bebeğim," diye fısıldıyorum tekrar, hışırtılı mısırların arasında yankılanan alçak bir hırıltı. "Ben tam buradayım."

Dönüyor, pelerini savruluyor, kapüşonu geriye kayarak ay ışığında parıldayan bal sarısı saçlarını ortaya çıkarıyor. Titreyen, yalnız ama inatla çenesini kaldırıp karanlığa dik dik bakan halini görünce, kahretsin, penisim bacağımın iç kısmına sürtünerek zonkluyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor, sadece onun düzensiz nefes alışverişiyle bozuluyor. Kaçması gerektiğini biliyor ama kaçmıyor. Benim cesur küçük Kırmızı'm.

"Barbs?" diye tekrar denedi, bu sefer daha güçsüz bir sesle, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. Arkadaşı artık burada değil.

O tereddütlü bir adım öne atana kadar bekliyorum, sonra arkasındaki sapları hışırtatıyorum. Tekrar dönüyor, nefesi kesiliyor. "Dur! Neredesin?"

Kurt kafatası maskesinin altından gülümsüyorum. Artık arkadaşını çağırıyor. Beni çağırıyor.

EMILY

Labirentin içinde koşarken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, arkamı dönüp peşimden geleni ararken nefesim havayı buğulandırıyor. Düşmüş mısır koçanları botlarımin altında çıtırdıyor ve umarım bir daha bir koçana takılıp düşmem. Eldiven giymeliydim.

Yanlış yöne gidiyor olmalıyım. Her adımda Cadılar Bayramı karnavalının sesleri uzaklaşıyor ve şimdi sanki sadece ikimiz varız. Sadece ben ve kurtum, kendi kedi fare oyunumuzda.

Killian zaman zaman yakındaki bir yerden adımı sesleniyor. Bir an önümdeymiş gibi geliyor, bir an arkamdaymış gibi ve bu tutarsızlık yüzünden yönümü şaşırdığımda, kıkırdamaları etrafımda yankılanıyor.

"Barbara?" diye tekrar seslendim, ancak arkadaşımın bana cevap vereceğine dair pek umudum yoktu.

"Sanırım çıkışta, tatlım. Seni bekliyor." Killian alaycı bir şekilde, "Bir süre daha bekleyecek. İşimiz bittiğinde diyeceğim." dedi.

Titreyerek pelerinimi daha sıkıca üzerime sarıyorum. Sanki bu onu benden uzak tutacakmış gibi.

Çıkışı ve Barbs'ı bulmaya kararlı bir şekilde, çenemi yukarı kaldırıp farklı patikalardan yürümeye, ışıkların parıltısını, kahkahaların sesini aramaya başladım. Kurttan öne geçtiğimi sandığım her seferinde, kafatası karanlığın içinden bir sıranın sonunda beliriyor ve ben de diğer yöne doğru hızla kaçıyorum.

Aniden, mısır tarlalarının arasına geri çekildim, bir kol göğsümde, bir bıçak boğazıma dayandı. Çığlık atmaya bile cesaret edemedim. Onunla

kendimi garip bir şekilde güvende hissettiğim anlarda bir hata mı yapmıştım yoksa tamamen hayal mi görüyordum? Beni öldürecek miydi acaba?

Killian'ın maskesi yüzümün yan tarafına bastırıyor, kurt kafatası soğuk ve sert. Nefesini hissedebiliyorum, vücudunun sertliği arkadan benimkine bastırılıyor, penisi büyüyor, kalçama doğru itiliyor.

"Küçük Kırmızı Başlıklı Kız, bir çocuk labirentinde benden saklanabileceğini gerçekten mi sandın?" diye fısıldadı, sonra kıkırdadı ve beni daha sıkı kucakladı. "Hiçbir zaman gözümden ayrılmadın."

Işıkların tekrar açılması, birinin gelip kayıp misafirleri bulması neden bu kadar uzun sürüyor? Bu gece Cadılar Bayramı karnavalına bu kadar çok insan gelirken, sapığimla nasıl yalnız kalabilirim? Ama daha da önemlisi, birinin müdahale etmesini istiyor muyum? Ölüm sorumluluğu bana ait olurdu.

"B-beni öldürecek misin?" diye kekeleyerek sordum, soğuk sonbahar havasına rağmen ensemden terler süzülüyordu.

Hayal kırıklığını belli eden bir şekilde dilini şıklattı. "Her şeyden sonra, Emily, beni mısır tarlalarında öldüreceğini mi sanıyorsun?" Sesi sertleşerek devam etti: "Senin için öldürdüm. Senin için öldürdüm. Ama sana asla zarar vermeyeceğim, tatlım."

Bunun üzerine beni döndürüyor. Maskesine bu kadar yakinken, kafatası daha da korkunç görünüyor, görüntüsü kemiklerimi ürpertiyor. Killian yürüyor, beni geriye doğru itiyor, ben ise hâlâ onun görünüşü ve varlığı karşısında sersemlemiş haldeyim, gözlerim kurdun boş göz yuvalarına kilitlenmiş. Sırtım sert ve hareket etmeyen bir şeye çarpına kadar durmuyor. Yukarı baktığımda beni bir korkuluk haçının arkasına bastırdığını görüyorum. Labirentin merkezinde olmalıyız.

Beni takip eden adam yere, toprağın üzerine diz çökerken, ben de olduğum yerde donakalmıştım, kaçmayı aklımdan bile geçiremiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, o da saygıyla pelerinimi aralıyor. Kafatası eğiliyor, botlarımın üstünden boynumdaki kapüşonun tokasına kadar açıkta kalan tenimi inceliyor.

"Ziyafet çekiyoruz," diye homurdandı, sesi başlığın ardında yankılanıyordu, elleri ayak bileklerimden uyluklarımın birleşme noktasına doğru hareket ediyordu. Dokunuşunu hissettiğimde ürperdim—eldivenlerini çıkarmıştı ve ellerindeki nasırlar tenime hoş bir şekilde sürtünüyordu.

Küçük eteğimin kıvrımlarını kaldırıyor, vajinam serin gece havasına maruz kalınca inliyor. Beni takip eden kişi bana iç çamaşırı giymememi söylemişti ve ben de aptal gibi itaat ettim. Eğer bu bir korku filmi olsaydı, baltalı katilin elinde ölen ilk kız ben olurum.

Killian yüzündeki maskeyi yırtıp atıyor ve siyah kamuflaj boyası sürdüğünü fark ettiğimde onu ilk kez net bir şekilde göreceğimi sanıyorum. O muhteşem, sıkı dudaklarının şeytani bir sırtıyla aralandığını görünce kaşlarımı çattığımı fark ediyorum. Bu herif hayal kırıklığına uğradığımı biliyor.

Elleri tekrar uyluklarıma döndü, parmakları yumuşak ete neredeyse ezici bir güçle saplandı.

"Sen benim için çok iyi bir kızsın, Emily." Dudaklarını yaladığında siyah boyanın bir kısmını bulaştırdı ve parmaklarımın temizlemek için kaşınmasına neden olan bir iz bıraktı. "İtaat etmeye çok isteklisin. Yoksa seni cezalandıracağımdan mı korkuyorsun?"

Sorusu karşısında alt dudagım titriyor, zihnim motivasyonlarımı çözümlemeyi reddediyor. Daireme girdiğinde bıraktığı bu kostümü neden giydim? Mikro eteğin altında neden iç çamaşırı giymiyorum?

Çok uzun süre sessiz kaldığımda, çıplak kalçama sert bir tokat atarak beni şok ediyor. Karanlık labirentin ortasındaki mahrem sessizliği yırtan bir çığlık atıyorum. Yüzüm kıpkırmızı olurken, vajinamdan sıvı sızdığını ve gece havasının artık nemli olan tenimi serinlettiğini fark ediyorum.

Killian, kendisine asla itaatsizlik edilmeyeceğini açıkça belli eden bir ses tonuyla, "Bana cevap ver," diye emretti.

"İkisi de," diye nefes nefese kaldım, bu cevap beynimin bilinçli bir kısmından değil, içgüdülerimden geliyordu.

"Güzel," diye kıkırdadı. "Benim için çok güzel. Ve iyi kızlar ödüllendirilir."

Başparmaklarıyla vajina dudaklarımı aralıyor, açıkta kalan klitorisime hava üflüyor. İnliyorum, bir avcı tarafından yakalanmış bir kuş gibi korkuluk haçına sürtünüyorum. Ben onun kurbanıyım, onun sunusuyum. Kafatası maskesi toprağa atılmış olabilir, ama siyah boya onu aynı derecede vahşi, aynı derecede yırtıcı gösteriyor. O, dişlerini bana geçirmek için bütün gece gölgelerde dolaşan avcıydı.

"Sana bak," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu, nefesi tenimde sıcaktı. "Kızılım, nefis ziyafetim."

Dudakları tenime değip, tam olarak dokunmadan, sadece nefesi en hassas cildime değecek kadar yaklaştığında nefesim kesiliyor. Kalçalarım daha fazlasını kovalamak için kıpırdanıyor, ama kahkahası karanlık ve acımasız.

Killian burnunu bacağımanın iç kısmına sürerek, soluk tenime bir çizgi boya bulaştırırken, "Şimdiden açgözlüsün," diye mırıldandı. "Ağzımın üzerinde olmasını istiyorsun, değil mi? Söyle."

"Ben—" Boğazım düğümleniyor, konuşamıyorum.

Bu sefer bacağıma sert bir tokat daha geldi ve eski tahtaya çarparak acıyla inledim.

"Söyle canım," diye emrediyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sesim titriyor. Yoksa gururum mu? "Ağzını istiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"İşte böyle daha iyi." Kötü kurt kahkaha atıyor. "İyi kızlar istediklerini elde ederler."

Bir kez beni yalıyor, uzun ve yavaş bir hareketle ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor. Ama ihtiyacım olan yerde kalmak yerine, başka yöne sapıyor ve uyluğumun yumuşak etini ısıyor. Keskin acı beni bağırtıyor ve o da diliyle acıyı dindiriyor.

"Hayatımda tattığım en tatlı şey," diye mırıldanıyor tenime doğru. Dişleri sürtünüyor, dili dışarı çıkıyor, ama her defasında daha fazlasını istediğimde, o kurt gibi sırtışıyla geri çekiliyor.

"Killian," diye yalvardım, ellerim öne doğru uzanıp saçlarının yumuşak, koyu tellerini çekiştirerek onu istediğim yere doğru çektim.

"Şşş," diye fısıldıyor, solgun gözleri aşağıdan bana dik dik bakıyor. Diz çökmüş olabilir ama burada kontrolün bende olması imkansız. "Bu çarmıhta benim için geleceksin, sevgili Küçük Kırmızı Başlıklı Kızım. Benim için çılglık atacaksın ve dışarıdaki herkes bunun sadece mısır tarlalarından esen rüzgar olduğunu düşünecek."

Sonunda ağzı klitorisimi buldu ve temasın şokundan neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladım. Dilinin sıcak girdabı ve ıslak emme hissi beni korkuluk direğine karşı çırpınmaya, daha fazlasını istemeye itti. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık birikti, basınç o kadar hızlı arttı ki başım döndü.

Ama tam o uçurumdan aşağı yuvarlanmak üzereyken geri çekildi. Dişleri bana değdi ve tekrar uyluğumu ısırdı, ben hayal kırıklığıyla bağırırken tenime karşı sırtıttı.

“Killian!” diye inledim, kalçalarım havada kıpır kıpır hareket ediyordu. “Lütfen, durma!”

“Henüz değil, tatlım.” Sesi ipeksi, koyu ve alaycı. “Ne zaman izin verirsem o zaman geleceksin. Bir saniye bile önce değil.”

Dilini yavaş ve bilinçli bir şekilde, beni ürpertecek kadar hafifçe vajinamın üzerinde gezdiriyor, sonra tekrar geri çekiyor. Yumruklarım yanlarımda sıkılı, tırnaklarım avuç içlerime saplanmış halde, hayal kırıklığından gözlerim yaşlarla doluyor.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Buna ihtiyacım var... Tanrım, sana ihtiyacım var."

"Toprakta yalvarırken ne kadar tatlısın," diye hırlıyor, nefesi vajinama sıcak bir şekilde değiyor. "Mükemmel küçük Kızıl'ım, kurdu için sular altında kalmışsın."

Beni üçüncü kez reddettiğinde çılgılık attım. Ses labirentin içinden yankılandı, rüzgârla birlikte uzaklara taşındı.

Killian, ıslak vajinama iki parmağını bastırırken ağzını tekrar klitorisime kenetleyip sertçe emerek, "Daha yüksek sesle," diye emretti. "Seni nasıl orgazma ulaştırdığımı herkes duysun."

Orgazmım bir yangın gibi içimi yakıp kavururken paramparça oluyorum. Bacaklarım kasılıyor ve sırtım korkulukların kaba haçına yaslanıyor. Zirve noktası acımasız, benden son damla zevki sıkıp çıkarıyor, titreyip bitkin düşene, ayakta durmakta zorlanana kadar, güçlü elleriyle onu ayakta tutuyorum.

Killian, ben aşırı hassasiyetten hıçkırarak ağlayana, dilinin her dokunuşunda vücudum irkilene kadar durmuyor. Ancak o zaman başını kaldırıyor, dudakları parıldıyor, çenesi ıslaklığımla kaplı. Soluk gözleri, siyah boya çizgileri arasında vahşi ve zafer dolu bir şekilde parlıyor.

"İşte benim kızım," diye hırıltılı bir sesle mırıldandı, elinin tersiyle ağzını silerek boyanın bir kısmını temizledi. "Tatlı Küçük Kırmızı'm, sanki karanlık için yaratılmış gibi, lanet olası bir korkuluk üzerinde paramparça oluyor."

Beni gelin taşıma pozisyonunda kucağına aldığı anda dünyam altüst oluyor ve yürümeye başladığında gözlerim onun keskin çene hattını, güçlü burnunu, üst dudağının seksi kıvrımını inceliyor. Her adımda vücudunun sert hatlarına çarpıyorum ve içgüdüsel olarak omuzlarına tutunuyorum, kalbim hızla çarpıyor.

“Şşş, tatlım,” diye mırıldandı, dudakları kulağımın kenarına değerek. “Benim için çok iyiydın. Çığlık attın, yalvardın, ağzımı en tatlı şarap gibi ıslattın.” Sahipleyci bir şekilde tutuşu sıkılaştı. “Ama bu sadece ön sevişmeydi.”

Etrafımızda labirentin hışırtıları duyuluyor, o sıralar arasında yürümeye devam ederken saplar pelerinine sürtünüyor; üzerimizdeki sönmüş ışıklara rağmen hiç kaybolmuş gibi görünmüyor.

"Artık benimsin Emily," diye hırladı kemiklerimi titretecek kadar alçak bir sesle. "Ama bir kurt sadece avını almaz. Onu avlar. Onu kırar. Teslim olmaktan başka çaresi kalmayana kadar koşturur."

Sözlerinden ve yükselen soğuk rüzgardan ürperiyorum. İşte o zaman labirentin kenarında olduğumuzu, önümüzde uzanan gölgeli ormanın, karnaval süslemelerinden daha korkutucu olduğunu fark ediyorum.

Killian, kadifemsi bir sesle dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Şimdi olacaklar şöyle, Küçük Kırmızı Başlıklı Kız. Ormana, kurtların diyarına kaçacaksın. Ben de seni kovalayacağım. Seni yakaladığımda -ve yakalayacağım- kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar seni ağaçlara yaslayıp becereceğim."

Beni kollarında hafifçe hareket ettiriyor, ona şaşkınlıkla bakarken son bir an için daha sıkı tutuyor. "Benim için koş, Emily. Buna değsin."

KILLIAN

Ağır adımlarım altında yapraklar çıtırdıyor. Sessiz olmaya çalışmıyorum; avımı tam istediğim yere götürüyorum. Ormanın içinden bu yolu belirledim, onun için geçemeyeceği küçük bir sürpriz hazırladım ve hatta yakındaki bir kulübeyi bile kiraladım. Orada bizi bekleyen sağlam bir SUV var, bizi şehirdeki daireme götürmeye hazır. Ama önce, Red'in benim onun için tek kişi olduğumu kabul etmesi gerekiyor.

Telefonumu elime alıyorum, en düşük ayarda olmasına rağmen ekran ışığı bir an gözlerimi kamaştırıyor. İki dokunuşla Emily'nin telefonunun kopyasını açıyorum ve mesajlarını kontrol ediyorum. Barb Wire'a bir mesaj yazıyorum:

Barbs. Seni çıkışta bulamadım ama birdenbire çok mide bulantısı hissettim ve taksi çağırdım. Geceni mahvetmek istemedim. Seni seviyorum, Tarçınlı Çörek.

Bu, kızların kullandığı güvenli kelime, kız arkadaşlar arasında akıllıca bir önlem. Ama Ethan'ın da yanımda olduğu benim gibi bir avcıya karşı hiçbir işe yaramaz.

Mesajın okundu olarak işaretlenmesini, ardından Barbara'nın yanıt yazdığını gösteren üç noktanın belirmesini izliyorum. Çok uzun sürmüyor.

:(Kay. Ben de seni seviyorum, yarın ararım öpücükler

Mükemmel. Kız arkadaşımın arkadaşını endişelendirmek istemeyeceğini biliyorum, ayrıca şu anda telefon görüşmesi yapacak vakti de yok. Düşünmesi gereken tek şey, onu yakaladığımda nasıl bir halde bırakacağım.

Sonunda bana ait olanı almanın, o tatlı vajinaya dalmanın, tatlı Emily'mi alt üst etmenin düşüncesiyle penisim zonkluyor. İnleyerek kendimi düzeltiyorum, sonra Emily'nin telefonunun GPS'ini kontrol edip doğru yöne gittiğinden emin oluyorum. Ama benim aklı başında anaokulu öğretmenim yoldan ayrılmazdı. Tıpkı Kızıl gibi, o da kurdun istediği yere doğru gidiyor.

Islak mendil paketini çıkarıp yüzümü ve boynumu ovmaya başladım, siyah boyanın bir kısmını temizledim. Geri kalanını çıkarmak için banyo yapmam gerekecek ama Emily'den saklanmaktan bıktım. Bu geceden sonra, vücudumun onun üzerinde iz bırakmayan tek bir santimi bile kalmayacak.

Alçak bir dalı itip bir diğerinin altından eğiliyorum. Yırtık bir kırmızı kumaş parçası, Emily'nin pek de zarif bir şekilde geçmediğini gösteriyor ve onu burnuma götürüp parfümünün kalıcı kokusunu içime çekiyorum. Cinsel organım tetikteki bir parmak gibi seğiriyor, atışını yapmaya hazır. Onu yakaladığımda çizik ve morluk içinde olmasın sakın—sadece ben onun nefis vücuduna iz bırakmaya yetkiliyim.

Küçük avcı tuzağımı kurduğum yere neredeyse geldi. Masum tavşanımı yakalamak için kurduğum basit bir tuzak. Ormanda yankılanacak çığlığını duymayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Kurşun yarısından iyileşirken beni ayakta tutan şey buydu: Anaokulu öğretmenimin vajinasının, ikimiz de nefes nefese, ter içinde kalana kadar defalarca içine girip çıkarken penisimi nasıl boğacağı düşüncesi.

Damien doğal olarak bana kızgın. Yatakta iyileşmeli, bacağıma hareketsiz tutmalıydım, mısır tarlaları ve perili gibi görünen ormanlarda dolaşmamalıydım. Kovalamacadan dolayı o kadar adrenalin doluyum ki şu an hiçbir acı hissetmiyorum, ama dikişlerimi açarsam beni fena halde azarlayacağından eminim.

Önümde botlarının gıcırtısını duymaya başlıyorum, rüzgar onun hırıltılı nefesini bana doğru taşıyor ve kendimi adımlarımı yavaşlatmaya zorluyorum. Ona yetişmem ne kadar uzun sürerse, beklentisi ve korkusu o kadar artacak ve kaderini bana teslim ettiğinde yaşayacağı rahatlama da o kadar güçlü olacaktır.

İçeriye doğru ilerledikçe orman daha da sessizleşiyor, vahşi yaşam istilamızdan saklanıyor. Bir çığlık sessizliği bozduğunda, ipin kopma ve gıcırtı sesleriyle birlikte, dudaklarım muhtemelen çok memnun bir sırıltıyla kıvrılıyor.

Yakaladım.

Vücudunun kapanın içinde çırpınışını, kendini kurtarmaya çalışırken çıkardığı duyulabilir inlemeleri duyuyorum. Ya da belki de beyninin baş aşağı durumuna alışması için zamana ihtiyacı var. Kıkırdıyorum ve sesler kesiliyor. Birkaç adım daha atıyorum ve onu görüyorum, orman deresinin karşısındaki tek kuru yol olan dar bir tahta köprünün yakınında asılı kalmış halde.

Pelerini düşmüş bir bayrak gibi orman zeminine doğru dalgalanıyor, kapüşonu başından kayarak sallanıyor, saçları vahşi, karışık teller halinde toprağa dökülüyor. Kızım baş aşağı, tuzağımda sallanıyor, soluk tenli uylukları çoraplarının kenarından görünüyor. Bu manzara bile penisimin fermuarıma sürtünerek zonklamasına neden oluyor.

Tekrar nefes nefese kaldı, kıvranarak elleriyle ayak bileğini bağlayan ipi yokladı, ama bu sadece düğümün daha da sıkılaşmasına neden oldu. Küçük iniltisinin sesi gece havasını yarıp geçti ve ben de sonunda gölgelerden çıktım, botlarımın gıcirtısı kasıtlı olarak duyuldu.

“Şşş, tatlım,” diye hırıltılı bir sesle konuştum, onun donakaldığını izlerken. Geniş gözleri, karanlıkta gümüş gibi parıldayan ağaçların arasından beni fark etti. “Sadece işleri daha da kötüleştiriyorsun. Artık benimsin.”

O, şimdiye kadar yakaladığım en tatlı meyve gibi sallanıyor ve ben de dünyanın en aç kurduyum. Aramızdaki son mesafeyi de kapatıp ellerimi gövdesinde, eteğinin sert ağına kadar gezdiriyorum. Tek bir pürüzsüz hareketle, kıvrımları kalçalarının üzerinden çekip yumuşak vajinasını ortaya çıkarıyorum. Kokusu tüm gücüyle burnuma çarpıyor—vanilya, çilek ve yoğun bir cinsel uyarılma. Penisimin tekrar kasılması, özgür kalmak için çabalaması, pantolonumun içini ıslatıyor.

Çıplak kalçalarını kavrayıp, yüzümden birkaç santim uzakta sallanan o ziyafete ağzımı götürüyorum.

"Mükemmel," diye hırladım kıvrımlarına doğru, nefesim sıcak buhar halinde üzerine yayıldı. "Seni sonsuza kadar yiyebilirim."

Baş aşağı pozisyonda ciğerleri zorlanırken nefesi kesik kesik çıkıyor. Dilimi klitorisinden girişine doğru yavaş ve kirli bir şekilde sürüklüyorum ve tüm vücudu havada sarsılıyor. Hıçkırıkla inleme arasında bir ses çıkarıyor ve mücadelesiyle ip gıcırdıyor.

Fermuarımı açıp penisimi soğuk geceye doğru dışarı çıkardım ve kalın başını aralanmış dudaklarına bastırdım. "Aç," diye emrettim, sesim sert ve alçaktı. "Ben seni alırken sen de beni alacaksın."

Ağız içgüdüsel olarak itaat ediyor, içeri doğru ittiğimde dilinin sıcaklığı ucumla buluşuyor. Şaşkın bir iniltiyi etrafımda bastırıyor ve titreşim penisimden geçiyor. Klitorisine karşı inliyorum, ağzına daha derinlere doğru ittikçe onu adeta yutuyorum.

Vahşi bir ritimle hareket ediyoruz; dilim klitorisini yalarken, boğuk inlemeleri penisime sürtünüyor, dudaklarının kenarlarından tükürük sızıyor, çenem onun tatlılığıyla ıslanıyor. Çaresizce, yakalanmış bir şekilde sallanıyor, ama bedeni ipe karşı kıvranıyor, sanki kendisini ona sahip olan yırtıcıya sunuyormuş gibi.

Geri çekilip sıırıslıklam olmuş vajinasının içine hırlayarak, "Kızılıcığım, tam istediğim yerde sallanıyor. Yakalandı, sahiplenildi ve yutuldu." dedim. Sonra dilimi tekrar içine sokup, vahşi bir hayvan gibi onu yalamaya başladım.

Ağızıma sürtünerek titremeye ve kıpırdanmaya başladığını hissettiğimde durdum ve inleyerek penisimi sıcak ağzından çıkardım.

"Ağızını böyle doldurmayı çok isterdim bebeğim, ama içine ilk boşalacağım yer senin daracık vajinan olacak."

Kemerimdeki Ghoststrike bıçağını çıkarıp yüzünün önünde salladım ve korkudan boğulmasına neden oldum.

Lezzetli.

Hızlı bir hareketle, kolumu beline dolarken aynı anda ipi kestim. İp şiddetli bir sesle koptu ve kolum bedenini kavrayıp onu göğsüme çarpmadan önce yere düştü. Onu elleri ve dizleri üzerinde yere serdim, kalçası kasıklarına yaslanmıştı. Bana karşı titriyordu, celladı mı yoksa kurtarıcısı mı olduğumu bilmiyordu. Gerçek şu ki, ikisi deydin.

Pelerinini boynundan çözüp yere düşmesine izin verdim, böylece onu tamamen çıplak bıraktım. Şimdi sadece seçtiğim daracık korse ve mikro etek kostümüyle örtülüydü ve yan tarafını okşayarak rahatlatmaya çalıştım.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum kulağına, onun karşılık olarak titremesini memnuniyetle izliyorum.

Ya mazoşist bir duyguyla ya da güvensizlikten, bıçağımı önümüzdeki yere, sağ elinin rahatça ulaşabileceği bir yere koyuyorum. Eğer şimdi beni bıçaklamak istiyorsa, bunu memnuniyetle karşılarım.

"K—Killian mı?" diye kekeledi, sesindeki kırılganlık paha biçilemezdi.

"Kalbim senin, sevgilim," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Al ya da kendi bıçağımı içine sapla. Seçim senin."

Kasıklarımı onun açıkta kalan kalçalarına sürüyorum, ağzından hala ıslak olan penisim yarığa yerleşiyor.

“Ama şunu bil ki, eğer o bıçağı eline almazsan,” diye sertçe devam ediyorum, “sonunda bu daracık vajinayı ele geçireceğim, benimle dolduracağım, seni kendime ve sadece kendime ait olarak işaretleyeceğim. Ve seni asla bırakmayacağım.”

Titreyen parmakları kılıcın kabzasını kavradığında nefesim kesiliyor, artık tamamen ona ait olan kalp mideme çöküyor.

EMILY

Parmaklarımı Killian'ın bıçağının garip şekilli kabzasının üzerinde gezdiriyorum, kauçuk dokusuna şaşıyorum, sonra elimdeki hafif ağırlığını hissediyorum. Gerçekten beni bıçaklamasına izin verecek miydi? Yoksa bu bir oyun mu, beni cezalandıracağı bir oyun mu? Boğazımdaki yumruyu yutarak, keskin, sivri ucuna bakıyorum. Bu, bir adamın kaburgalarının arasına kolayca kayar veya şah damarına saplanırdı. Yumruğum silahı sıkıca kavrarken düşünmeme izin vermiyorum ve bıçağı indiriyorum, bıçak kuru yaprakları ve havalanmış toprağı hiçbir şeymiş gibi kesiyor.

Darbenin etkisiyle kolum sarsıldı, bıçak toprakta titredi. Bir an nefes alamadım. O da alamadı. Arkamda kaskatı kesilişinden bunu hissettim, sanki göğsünde çelik bir darbeye karşı hazırlık yapmış gibiydi. Bu farkındalık midemi alt üst etti.

İhtiyaç ve boşluk hissiyle, kalçamı sapığımın vücuduna bastırıyorum, sertleşmiş penisinin tenime değdiğini hissediyorum.

Az önce beni onunla neredeyse boğuyordu. Başım öne eğikken zaten nefes almak zordu, ama o kalın çubuk boğazıma girdiğinde, artık sadece onun merhametine güvenebiliyordum. Haftalarca süren saplantılı, tehlikeli alaylarından sonra, onu içimde hissetme düşüncesi bile, hiçbir sebep yokken boğazımı kasıyor.

Göğsü sırtıma sürtünüyor, kemiklerime kadar işleyen alçak bir hırıltı. Eli kalçamı kavırıyor, parmakları morartacak kadar sert ısıırıyor ve onun sıcaklığı üzerimdeki ince kumaş parçalarından içime işliyor.

"Artık geri dönüş yok, sevgilim," diye hırıldadı nefes nefese. "Sen benimsin."

Ellerinden biri görüş alanımın dışına çıktı, tam da penisinin ucunu ıslak girişime değdirmeden önce. Nefes alışverişim hızlandı, neredeyse hiperventilasyon geçirecek gibi oldum. Gerçekten de sapığımın -bir katilin- Cadılar Bayramı gecesinde toprak ve yaprakların arasında benimle sevişmesine izin mi veriyorum? Ama vücudum onun yaptıklarını umursamıyor. Vajinam, daha önce bana oral seks yaptığı zamandan beri hâlâ zonkluyor. Ters dönmüş ve penisinin üzerinde boğuluyor olmama rağmen beni orgazmın eşiğine getirdi.

Beni uzun süre oyalamıyor, başıyla içime giriyor, sonra iki sert hareketle tamamen içime giriyor. Yanmaya karşı dişlerimi sıkıyorum. Nazik olmayacağını biliyordum, ama her zamankinden daha çok tahrik olmuş olmama rağmen, penisi oldukça büyük. Bana uyum sağlama şansı vermeden, kalçalarındaki tutuşu cezalandırıcı bir hal alıyor, kalçaları yavaş ve derin itişlerle benimkine çarpıyor.

Penisinin acımasız ve vahşi bir şekilde içimi paramparça ettiğini hissediyorum ve tırnaklarımın altında kuru yapraklar çıtırdarak yere pençe atıyorum. Nemli toprağın topraksı kokusu, terine ve tenine sinmiş hafif silah yağı kokusuna karışıyor. Bu iğrenç. Bu çılgınca. Bu, asla istemeyeceğime yemin ettiğim her şey.

Killian, beni acımasız bir güçle kendine doğru çekerken hırıldayarak, "Kahretsin," dedi. "Tam bir mengene gibi sıkı."

Her itiş beni yere gömüyor, dallar ve kum avuçlarımı ısıyor, kalçası o kadar sert çarpıyor ki nefesim kesiliyor. İnlemelerim yarı zevk, yarı protesto dolu hırıltılı çığlıklara dönüşüyor, bedenim onu içeride tutmak için çaresizce sıkarken bana ihanet ediyor.

Eğilip üzerime doğru yaklaştı, dişleri kulağımın kenarına değdi, sesi hırıltılı bir homurtuya dönüştü. "Bunu hissediyor musun? Bu, adımı vücuduna kazımam. Bundan sonra farklı yürüyeceksin tatlım. Her adım sana kime ait olduğunu hatırlatacak."

Tekrar, daha sert, daha derin bir şekilde bana çarptı, ta ki vücudum ezilmiş yaprakların üzerinde öne doğru sarsılana kadar. Boğazımdan bir çığlık koptu, yüzüm utançtan kızardı, vajinam sanki daha fazlasını istiyormuş gibi penisini ıslattı.

"İşte bu kadar," diye hırıldadı, göğsü sırtıma yaslanmıştı. "Benim için çığlık at. Bütün o lanet olası orman mahvolduğunu bilsin."

Ayaklarımın altındaki toprak soğuk, ama onun vücudu kavurucu sıcak, şakaklarından damlayan terler enseme düşüyor. Hızı artıyor, artık acımasızca, kalçalarının her hareketi beni daha da toprağa itiyor, her itiş irademi daha da çalıyor. Uyluklarım titriyor, nefesim hıçkıra hıçkıra ve kırık inlemelerden ibaret.

"Söyle," diye emrediyor, penisi derine doğru sürtünerek gözlerimin arkasında yıldızlar uçuşmasına neden olan bir noktaya vuruyor. "Kime ait olduğunu söyle."

"S—sen," diye kekeledim, utanç içimi yakıyordu ama karnımın alt kısmında yükselen orgazm yalan söylememe izin vermiyordu. "Seninim, Killian!"

Kükremesi tenimde titreşiyor, sesi göğsünden gelen ham bir tatmin gibi. Beni kendine doğru çekerek dikleştiriyor, sırtım göğsüne çarpıyor, bir eli boğazımı sıkıca kavarken diğer eli acımasız bir hassasiyetle klitorisimi ovuyor.

Aman Tanrım, çok yaklaştım.

"İşte benim iyi kızım," diye hırladı kulağıma. "Hadi gel sikime. Beni balınla boğ. Beni kahrolası teslimiyetinle damgala."

Sözleri beni sınırın ötesine itiyor ve vücudum bir yay kirişi gibi geriliyor, orgazmım beni paramparça ederken ona karşı geriliyor. Baskı bir anda paramparça oluyor, zevk o kadar şiddetli bir şekilde içime çöküyor ki çığlık atıyorum, sesim soğuk gece havasında kısık çıkıyor. Vajinam onu bir mengene gibi sıkıyor, nabız gibi atıyor, sularım uyluklarımdan aşağı akıyor.

Ama Killian durmuyor.

Kulağıma zafer dolu, vahşi bir hırıltı çıkarıyor ve daha sert bir şekilde bana vuruyor, sanki uzun bir yarışın başlangıç işaretiymiş gibi doruk noktamı yaşıyor, bacaklarım kontrolsüzce titreyene kadar her bir artçı şoku benden çıkarıyor. Çığlığım kırık bir hıçkıra dönüşüyor, daha küçük ama aynı derecede keskin bir dalga daha vuruyor, bedenim amansız itişlerine karşı çaresiz kalıyor.

"Aferin kızım," diye hırladı, dudakları şakağıma değerek. "Benim için çok ıslaksın. Çok tatlısın. Boşaldın diye duracağımı mı sandın? Hayır, tatlım. Kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar bu amı becermeye devam edeceğim."

Aşırı uyarılmadan vücudum seğirirken inliyorum, ama vajinam hâlâ onu sıkıca kavıyor, kelimeler olmadan yalvarıyor. Parmakları klitorisimin üzerinde o çılgınca sıkı daireler çizmeyi bırakmıyor, acımasızca

ovuşturuyor ve içime girmeye devam ediyor. Bacaklarım güçsüzce toprağa karşı çırpınıyor, ama o beni kilitlemiş, yere sermiş, sahiplenmiş durumda.

"İşte bu kadar," diye hırladı, dişleri kulağımı sıyrırken. "Seni sikimde kıracağım. Tekrar tekrar boşalacaksın, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar."

Bütün vücudum kasılıyor, sinirlerim elektrik telleri gibi ateşleniyor, onun etrafında kendimi kaybediyorum. Sanırım her şey bitti, yere yığılıp bir daha asla hareket edemeyeceğimi düşünüyorum. Ama Killian hâlâ durmuyor.

Bana şiddetle vuruyor, vajinamdaki her kasılmayı, her spazmı sanki benden daha fazla zevk almak için kazıyormuş gibi çekip çıkarıyor. Bacaklarımın arasında meşgul olmayan eli korse bağlarını yırtıp göğüslerimi serbest bırakıyor, sırayla meme uçlarımı sıkıştırıyor ve ben acı ve ecstasy arasında sıkışmış boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum.

"Karşı koyma tatlım," diye fısıldadı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyordu. "Bana verecek daha çok şeyin var. Ver bana."

Nefes nefese başımı salladım. "Yapamam!"

Fakat ikinci orgazm beni acımasız ve keskin bir şekilde paramparça ettiğinde, yalan bir çığlıkla paramparça oldu. Beni tekrar aşağı itti ve ben tutunacak bir yer aramaya çalıştım, uzuvlarım işe yaramaz haldeyken vücudum onun penisini kavradı ve ikimizi de ıslattı.

Karanlık, vahşi bir kahkaha atıyor ve daha da derine iniyor. Bacaklarım tamamen güçsüzleşiyor ama demir gibi sıkı kavrayışı beni kendine bağlıyor. Aşırı uyarılma yakıyor, kıvılcımlar içimde yankılanıyor, ağlıyor muyum yoksa inliyor muyum bilmiyorum, kırmızı pelerinin üzerine üst bedenimi yayıyorum ve bir bez bebek gibi beni bir o yana bir bu yana hareket ettirmesine izin veriyorum.

"İki oldu," diye homurdandı zafer kazanmış bir tonda. "Ama işin bitmedi, Kızıl. Ben söyleyene kadar değil."

Killian, ormanın sessizliğinde çok yüksek, çok müstehcen gelen seslerle klitorisime vurmaya başlıyor ve aklım ne isterse istesin, kalçalarım ona doğru geri tepiyor. Vajinam beni yine ele veriyor, onu açgözlülükle sıkıyor ve nefes bile alamadan başka bir orgazm yükseliyor.

Üçüncü zirve yıldırım gibi çarptı, beni kör etti, paramparça etti. Bacaklarım titrerken onun penisinin etrafında coşkuyla boşaldım, ama Killian beni yere sabitledi ve son sarsıntıya kadar dayandı.

"Bu kadar yeter," diye hırladı, kasılmalarım sırasında beni becerirken, çenesinden damlayan ter yanağıma damlıyordu. "Bir tane daha. Gerekirse

onu senden zorla çıkaracağım."

"Killian, lütfen," diye hıçkırarak sesimi kısırdım. "Artık dayanamıyorum."

Ama durmuyor. Sanki duramıyor gibi.

"Evet, yapabilirsin," diye hırladı, eli boğazımı sıkıca kavrayıp başımı geriye doğru eğdi, böylece soluk gözleri gözlerime dikildi. Boyanın çoğunu sildi, lekeli, bronzlaşmış tenim ortaya çıktı. "Bir tane daha benim için, tatlım. O güzel bacaklarını aç ve bana her şeyini ver."

Sadece güçsüzce başımı sallayabiliyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor ama bedenim onun emirlerine itaat ediyor. Başparmağı acımasız bir hassasiyetle klitorisime bastırıyor, her itiş onu içimdeki o derin noktaya sürtmek için açılı bir şekilde yapılıyor. Basınç keskin ve sıcak, dayanılmaz, inanılmaz bir şekilde artıyor ve sonra patlıyor.

Dördüncü orgazm vahşi bir güçle beni kasıp kavurdu, ağzı ilk kez benimkine yapışırken çığlığım öpüşüyle boğuldu. Vajinam onu o kadar sıkıca kavradı ki, göğsünden kırık bir kükreme koptu.

"İşte bu kadar," diye hırladı dudaklarımın arasından, hareketleri çılgıncasına, vahşice bir hal alırken, penisi içimde şişiyordu. "Sen benimsin, Emily. Söyle bunu."

"Seninim," diye fısıldadım, yarı yalvarış, yarı teslimiyet.

İniltisi boğuk, ilkel bir yerden kopmuş gibiydi; boşalması vajinamı kalın, sıcak darbelerle doldururken, menisi derine akıp beni doldurdu, ta ki uyluklarımdan aşağı süzülene kadar. Yavaşlamadı—kendini sonuna kadar gömdü, bana sürtündü, son damlasına kadar beni içten ve dıştan işaretledi.

Sonunda hareketleri yavaşlayınca, nefesi kesik kesik, ağırlığı hem ezici hem de rahatlatıcı bir şekilde üzerime yığılıyor. Vücudum onun altında kontrolsüzce titriyor, her sinirim ağrıyor, her kasım yorgun düşüyor.

Dudaklarını kulağıma bastırdı, sesi karanlık ve memnun bir tondaydı. "Artık kimse sana dokunmayacak. Artık benimsin. İşaretlenmiş, doldurulmuş, bana aitsin."

KILLIAN

Ittrail, açık korsenin çerçevelediği Emily'nin yumuşak karnını öpüyor. Sıkı göğüslerine ulaştığımda, meme uçlarını yalıyorum. Tahmin edileceği gibi, uykulu bir şekilde itiraz ediyor, bacakları birbirine sürtünüyor. Onu alt ettim.

Karanlık bir şekilde kıkırdayarak daha da yukarı tırmandım ve dudaklarını öptüm. Artık kendini bana teslim ettiğine göre, onlardan daha fazla uzak kalamam. Masum kalbi hariç, her parçası artık benim; ama onu da bana verene kadar durmayacağım. Ethan ve ben Kara Kül Sendikası'yla işimizi bitirir bitirmez, o da benimle birlikte yaşamaya başlayacak.

Soğuktan titremeye başlayınca onu kucağıma alıp sıcak kırmızı pelerine sarıyorum. Ghoststrike'ı kemerimdeki kılıfına geri koyup kulübeye doğru dönüyorum. Buradan çok uzak değil ama son enerjisini de tükettikten sonra onu yürütmek için çok uzak.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye mırıldanıyor, başı göğsüme yaslanmış. Uykulu bir kedi yavrusuna benziyor. Onu ısırarak istiyorum.

"Yatak ve şömine olan bir yerde, sevgilim."

Ağzı tatlı bir O şeklini alıyor ve ben gülüyorum. Penisimi tekrar içine sokmayı çok isterdim ama tam bir vahşi gibi davranmamaya çalışıyorum. Birdenbire gözleri dehşetle açılıyor.

"Barbs! Arkadaşımı aramam lazım," diyor, kelimeleri birbirine karışarak. "Endişeden aklını kaçırmış olmalı, muhtemelen bütün karnavalı kapatmış ve üstüne üstlük Ulusal Muhafızları da çağırmıştır."

O sözünü bitirmeden önce başımı sallıyorum. "Gerek yok bebeğim. Ona zaten mesaj attım."

Bal rengi bir kaş buyurgan bir şekilde kalkıyor. Garip bir şekilde, kısa süre önce adeta bir yangın hortumu gibi boşalmış olmama rağmen, bu durum penisimde seğirmeye neden oluyor.

"Ona mesaj attığını mı söylüyorsun? Ne dedin?" Karanlık bir kahkaha atıyor. "Bu Emily'nin sapığı. Onu ormana kadar kovaladım ve ipte baş aşağı asılıyken onunla istediğim gibi davrandım."

Onun cüretkar mizah anlayışına sııttım. "Hayır. Ona senin numarandan mesaj attım ve kendini iyi hissetmediğini ve taksi çağırdığını söyledim."

Emily inledi. "Buna asla inanmayacak çünkü sen inanmadın—"

"Mesajı 'Tarçınlı Kurabiye' ile bitirdim," diye araya girdim.

Gri gözleri, şaşkın bir sessizlik içinde bilgiyi sindirirken bana doğru kırpışıyor.

"Nasıl başardın..." diye fısıldadı.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Emily." Alaycı bir şekilde güldüm, bir an için başka yöne baktım. "İçten ve dıştan bana mükemmel olmasaydın, bu önlemlere başvuracağımı mı sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemeyince, alt dudağının titrediğini görmek için tekrar aşağı bakıyorum. Onu bunaltıyorum. Bununla başa çıkmayı öğrenecek.

"Ne?" diye homurdandım, çünkü o tek kelime etmeden bana bakmaya devam ediyordu.

Bir an tereddüt ediyor. "Ona mesaj atmak için telefonumu ne zaman aldın? Beni aramaması garip, hepsi bu."

Başımı geriye atıp kahkaha attım. Yukarıda bir kuş havalandı, kanatlarını havayı çırparak ses çıkardı.

"Bebeğim, telefonun ilk günden beri bende. Hiçbir şey benden güvende değildi."

Emily dudağını ısırtıyor, dişlerine bakınca kıskanıyorum. Ona baktığımda duruyor ve hırlıyor.

"Beni böyle mi dinliyordunuz?" diye sordu sonunda, sesi titreyerek.

Dudaklarımın bir kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "İşte benim zeki kızım," diye övdüm onu. Sözlerim üzerine yanakları güzelce kızardı.

"İşerken beni dinlediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor ve ben de kendimi tekrar gülerken buluyorum.

"Senin iŖerken çıkardığın sesleri dinlemekle hiç ilgilenmiyorum, tatlım." BaŖımı sallıyorum. "Benim fetiŖim değil."

Ağızını tekrar atığında, uzakta kulübenin verandasının ışığını görebiliyordum.

"Killian?"

Onun ekingen sorusuna gülümsedim. "Evet, Emily?"

"Bana kendin hakkında biraz bilgi ver?" Emri bir soru gibi ağızından dökölüyor. "Sadece adını ve k—k—"

"Keskin niŖancı tüfeğiyle insan mı öldüreceksin?" diye tamamlıyorum sözümü, onun cesaretinin gelip geçme Ŗekline gülerek.

"E—evet."

"Hım," diye mırıldanıyorum. "Otuz beŖ yaşındayım. Deniz Piyadesi KeŖif NiŖancıydım. Birkaç görev yaptım, kum yedim. Ŗimdi paralı bir tetikiyim. Çok daha karlı," diye sırtarak sözlerimi bitiriyorum.

Merdivenlerden ikiŖer ikiŖer çıkıyorum ve o sorgulamasına devam etmeden önce kapıyı açıyorum.

"Ya aile?" diye soruyor. "KardeŖlerin var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "İki erkek kardeŖim var ama akraba değiliz."

"Onlar da deniz piyadesi miydi?"

Benim zeki küçük Kırmızı'm. Zeki, komik, nazik, cömert ve inanılmaz derecede seksi.

"Hayır." Yurtdışında geçirdiğimiz zamanı hatırlayarak homurdandım. "E ordudaydı. Damien donanmada. Kesinlikle çok beklenmedik bir ülüz." "

KaŖları atılıyor ve kabinin etrafına bile bakmıyor, tüm dikkati bende. Olması gerektiği gibi.

"Biliyorlar mı acaba..."

"Onlar neyi biliyorlar tatlım?" diye sordum, camı bile kesebilecek bir gülümsemeyle. "Benim paralı asker olduğumu mu? Yoksa sana takıntılı olduğumu mu?" Kapıyı arkamızdan ayağımla kapattım, kapı çerçevesine çarparak onu irkiltti. "Evet."

Soğuktan kurtulduğumuza göre, yüzündeki kızarıklık daha da belirginleŖti. Alt dudağını tekrar ısırđı. Neyse ki ellerim onu tutmakla meŖgul.

"Onlar da beni izliyorlar mıydı?"

Onu banyoya taŖıdım ve lavabonun üzerine oturttum, alnından öptüm ve bu da onun kıpırdanmasına neden oldu.

“Ethan, apartmanınızdaki koridor kamerasını izliyor. Sadece güvenlik nedenleriyle.” Jakuzinin musluğunu çevirip köpük ekliyorum. “Damien, bıçak veya kurşun yarasına bulaşmadığı sürece kirli işlerden uzak durmayı tercih eder.”

Yüzünü buruşturduğunu belli ediyor ve ben de omzunun üzerinden ona gülümsüyorum.

"Benim incinmemden mi endişeleniyorsun, bebeğim?" diye mırıldanarak soruyorum.

"Topallıyorsun," diye yanıtlıyor ifadesiz bir şekilde.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldanıp pantolonumun düğmelerini çözüp aşağı indirdim. Emily nefes nefese kalırken, yarı sertleşmiş penisimi görmezden geldim – onun yanında yumuşak olmam imkansızdı – ve uyluğumdaki yarayı inceledim. Onun yanında vücudum sakinleştiğine göre, zonklayan ağrı kendini göstermeye başlıyordu. Biraz kızarıklık ve birkaç damla kan vardı.

"Eğer o tatlı amın içine sonunda girmemin bedeli tek bir dikişin kopmasıysa, zaferi kabul ederim," diyorum omuz silkerek, sonra küvetin kenarına oturup botlarımı çıkarırken o da trafik lambası gibi kıpkırmızı oluyor.

"Ne oldu?" diye sordu çekinerek. İşimi bırakıp başımı kaldırdığımda, gözlerinin kocaman açılmış ve kırılmadan yarama baktığını gördüm. Kendi kendime sessizce lanet ettim—böyle yaralar görmeye alışık değil. Elbette huzursuz hissediyor.

"Sadece küçük bir çizik, tatlım," diyorum göz kırparak.

Ayağa kalkar kalkmaz, gözleri uyluk kaslarımdan penisime kaydı. O dolgun dudaklarını yaladığında, tişörtümü çıkarıp karın kaslarımı ve dövmelemlerimi gösterdim. Hatta vücuduma hayran kaldığını belli eden bir şekilde biraz kaslarımı da gösterdim. Son yirmi yıldır boş zamanımın çoğunu spor yaparak geçirdiğime birden çok sevindim. Kız arkadaşımın bana açlıktan ölüyormuş gibi bakması ve benim onun için tek yemek olmam için her şey mübah.

Karnımın alt kısmından göğsüme doğru elimi gezdiriyorum ve onun gözleri dalgın bir şekilde elimi takip edince sırtıyorum.

"Gördüklerinden hoşlanıyor musun, Emily?" diye soruyorum karanlık bir sesle. Boğazının hareket şekli, penisimin yarı sert halden rekor sürede tamamen sert hale gelmesine neden oluyor.

Kadın, durumu geçiştirmeye çalışarak alaycı bir şekilde, "şanslısın ki çok ekicisin," dedi.

Yaklaştım ve onu tezgâha doğru sıkıştırdım, parmak ucuyla çenesini yukarı kaldırdım.

"Ya da ne? Polisi mi arayacaksınız?" diye meydan okuyorum.

Gözlerini ilk defa bu kadar net görüyorum; koyu çizgilerle bezeli, kusursuz küllü gri renkte ve kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş.

"Belki de yapardım," diye karşılık veriyor yapmacık bir cesaretle. Ona sırtıttığımda nabzının hızlandığını fark ediyorum.

"Saçmalık," diye çıkıştım ona. "Ka-Bar'ımla seni becerdiğim geceye kadar nasıl göründüğümü bilmiyordun. Üstelik o zaman bile hava karanlıktı. Eminim ki maskem de çoğu zaman takılıydı."

Emily kekeleyerek geriye yaslanmaya ve aramızda mesafe yaratmaya alışıyor. Ona izin vermiyorum.

"Hayır, tatlım," diye devam ettim, şimdi çenesini biraz kuvvetle tutarak. "Bir katilin sana karşı şehvet duyduğu fikri seni tahrik etti. Beni izlediğimi bilmek, sadece nefes alarak bile beni tahrik ettiğini bilmek seni etkiledi."

Elimde tuttuğum yerden başını sallamaya alışıyor. "H-hayır. Sen delisin."

Gölüyorum, sesim küveti dolduran suyun sesiyle karışıyor. "Sana deli gibi aşığım, bu çok açık belli zaten, bebeğim." Kollarımı bacaklarının altına dolayarak onu kucağıma alıyorum. "Hadi şimdi, seni ısıtalım."

EMILY

Killian beni kocaman küvetin yanına oturttu, sonra da eğilerek botlarımın fermuarını açtı.

"Bunu yapabilirim," diye aceleyle söyledim, bacağındaki yaranın üzerine dikişlerin gerilişini endişeyle izlerken.

"Bebeğim," diye alay etti. "Seni resmen bir hayvan gibi becerdim, o daracık vajinandan ardı ardına orgazmlar yaşattım. Sanırım botlarını çıkarmak beni öldürmez."

Kulaklarım yanıyor gibi hissediyorum. Tanrım, bu adamın ağzına bak! Daha önce kimse bana böyle konuşmamıştı. Çıktığım hiç kimsenin Killian'ın ağzından bu kadar kolaylıkla çıkan pisliklerin yarısını bile söylemeye cesareti olduğunu sanmıyorum.

Çizmelerimi çıkardıktan sonra, pelerinimi çıkarıyor ve korseden kurtulmama yardım ediyor; son bağlar giysiyi üzerimde tutmaya çalışıyor. Eteğim hâlâ sağlam, ama onu da aşağı itiyor ve beni ilk kez, en azından bildiğim kadarıyla, onun önünde tamamen çıplak bırakıyor...

Bana bakıyor, bakışları göğüslerimden uyluklarımın birleşme noktasına doğru kayıyor ve alçak, tehditkar bir ses çıkarıyor. "Seni böyle gören başka birini öldürürüm."

Başka biri olsa, bunun boş bir tehdit olduğunu düşünürdüm. Ama bu adamın tanıdığım en az iki kişiyi öldürdüğünü biliyorum, ancak komşumun kıskançlıktan dolayı öldürdüğünden şüpheliyim. Herkesin anlattığına göre, daha genç ve erkekleri tercih ediyordu.

Birdenbire aklıma bir fikir geldi ve nefesim kesildi. "Lütfen jinekoloğumu tehdit etmeyin," diye patladım. "Yetmiş yaşına yaklaşıyor ve benim yaşıtımda bir torunu var."

Beni takip eden kişi burnunun köprüsünü sıkıyor, dudaklarının kenarları seğiriyor. "O zaman ondan bahsetmeyi bırak."

Burnumu çektim, sonra ağzımı kapattım. "Çıldırıyorum," diye itiraf ettim kendime, ona. "Beni tamamen delirmiş gibi hissettiriyorsun. Normal bir insan bunu kabul etmezdi."

"Kızım hakkında öyle konuşma," diyor Killian psikopatça bir gülümsemeyle, sonra eğilip beni tekrar kucağına alıyor ve bu sefer köpüren küvete yatırıyor. Avuç içlerimdeki kesikler sızlasa bile, derimin her yeni santimetresi sıcak, sabunlu su tarafından yutulurken inliyorum. Küvetin yanındaki dolaptan bir lif kabağı çıkarıp sabunlu suya batırıyor ve omuzlarımda gezdiriyor.

"İçeri gelmiyor musun?" diye çekingen bir şekilde sordum. Oysa ormanda daha önce benimle birlikte olup bu çekingenliğimi tamamen yok etmiş olması gerekirdi diye düşünebilirsiniz.

"Birazdan, bebeğim," diye yanıtlıyor alışılmadık derecede sakın bir gülümsemeyle. "Şu an baloncukların kıvrımlarının üzerinde süzülmesini izlemekten keyif alıyorum."

O hafifçe pürüzlü kumaşı göğüslerimin üzerine, meme uçlarıma doğru yaklaştırdığında, sıcak suya rağmen titriyorum ve küvette kıvranıyorum.

"Emily, sen muhtaç bir kız çocuğu musun?" diye hırladı, sesinin alçak tonu kemiklerimde yankılandı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım, bacaklarımı birbirine bastırdım. Beni bunca kez orgazma zorladıktan sonra hâlâ azgın olduğuma inanamıyorum.

Lif kabağını karnımın üzerinden aşağıya doğru hareket ettiriyor ve bacaklarımın sıkıca birbirine yapıştığı uyluklarımın birleşme noktasında durduruyor. Ona baktığımda, koyu renkli bir kaşının buyurgan bir şekilde kalktığını görüyorum.

"İçeri gireyim, Red," diye emretti, sesi tavizsizdi.

"Artık Kırmızı değilim," diye meydan okuyorum, sesim nefes nefese çıksa da, şımarık bir çocuk gibi. "Kostüm yerde."

Killian'ın dudakları acımasız bir sırtışıla aralandı. Bu, onun beni tekrar öpmesini özlememe neden oldu.

"Sen her zaman benim Kızılım olacaksın, sevgilim. Ben de her zaman senin kurdun olacağım."

Sanki aklımı okuyormuş gibi öne eğildi ve dudaklarımı öperek, dudaklarımı araladı ve diliyle beni fethetti. İnleyerek bacaklarımı araladım ve o bir saniye bile beklemedi. Lif kabağı vajinama sürtündü, kıvrımları alt dudağımı araladı, klitorisimi tahrik etti. Killian'ın ağzına doğru nefes nefese kaldım, ellerim geniş omuzlarına yapıştı, tutunmaya çalışırken parmaklarım kaydı.

"Hoşuma mı geldi?" diye hırladı dudaklarımın arasından, eli hızlanarak. Dokunuşumun altında diğer kolunun kasıldığını hissettim ve bacaklarımın arasında lif kabağıyla beni çıldırtırken mastürbasyon yaptığını anladım. Cevap vermeyince alt dudağımı dişleriyle yakaladı. Acıdan irkildim. "Cevap ver, Kızıl."

"Evet. Evet! Ama..." Ne demek istediğimi nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için tereddüt ediyorum.

Killian geri çekilip duruyor, bu da beni hayal kırıklığıyla sızlanmaya itiyor.

"Ne istediğini söyle tatlım, yoksa hiçbir şey alamazsın," diye tehdit etti.

Alt dudağımı ağzıma doğru çekiyorum, yaptığı küçük kesik sürtündüğümde acıyla irkiliyorum. Killian lif kabağını bırakıp boğazımı kavrayınca, şok ve korku içinde ağzım açık kalıyor.

"Artık dudağımı ısırdığını izlemeye dayanamıyorum Emily," diye dişlerini sıkarak tısladı. "Sana acı çektirmek istiyorum."

"K—Killian," diye kekeledim, bileklerinden çekiştirerek.

Yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle, tutuşunu çok az gevşetiyor.

"Evet, Emily? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyleyecek misin?"

Aceleyle başımı salladım. "Benim... senin penisini istiyorum ama..."

Muhteşem mavi gözlerini bana dikti. Hiçbir katil bu kadar güzel görünmemeli. "Ama ne?"

"Ama... hâlâ ağrılarım var... Acaba..."

Killian içini çekti, parmakları boğazımı uyarırcasına sıktı. "Sesini yükselt Emily. Yoksa seni sikimle sustururum."

O güzel canavarla beni boğduğunu hayal edince yanaklarım kızardı. Bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kapattım.

"Siktir git, götümü sik," diye nihayet söylüyorum, kelimeler nefes nefese bir dizi ses halinde ağzımdan çıkıyor.

Bir anlık sessizliğin ardından gözlerimi açtığımda onun iki kez göz kırptığını gördüm. Sonra dudakları yavaşça, ona mükemmel yakışan o kurtvari gülümsemeyle aralandı.

"Vay canına, vay canına," diye mırıldandı. "Küçük anaokulu öğretmenim tam bir anal fahişe."

Hem utanmış hem de bunu dile getirmiş olmaktan rahatlamış bir şekilde başımı salladım ve ısırılmaya dikkat ederek dudaklarımı büzdüm.

"Tatlım, o daracık kışını istediğin kadar sikeceğim," diyor ve ayağa kalkıyor. Ayağa kalkarken, penisinin çoktan meniyle ıslanmış olduğunu görüyorum. "Ve sonra devam edeceğim. Derste beni düşünmeden oturamayacaksın."

Yüzüm kızardı, dudaklarımı yaladım, gözlerimi onun cinsel organından ayıramıyordum. O koca penisi gerçekten kışımda istiyor muydum? Sanırım artık bir seçeneğim yok, o kapıyı açtığımdan beri.

"Öne kay," diye emretti ve arkamdan küvete girdi. Tam burada, böyle mi yapacağız?

Sadece köpek pozisyonunda anal ilişki yaşadım, o da bir erkeğin bunu isteyecek kadar cesur olduğu nadir durumlarda oldu. Ben asla cesaret edemedim, hakkımda ne düşüneceklerinden endişelendim. Nedense, Killian'ın ihtiyaçlarımdan utanmam için bana asla bir sebep vereceğine inanmıyorum.

Onun kaygan teni benimkine sürtünürken, bacakları beni iki yandan sıkıştırırken ve penisini belimin alt kısmına bastırırken neredeyse mırıldanıyorum.

"Öne eğil," diye mırıldandı ve ben tereddüt etmeden itaat ettim. Bir şişenin açıldığını duydum, ardından sırtıma soğuk bir sıvı damlarken aynı anda vanilya kokusunu aldım. Killian'ın nasırlı elleri cildime yatıştırıcı daireler çizmeye başladı ve biraz daha sert bastırıldığında, başım omuzlarımda düşerek inledim.

Kıkırdarak, ciddi ciddi masaj yapmaya başladı. "Sen benim küçük kediciğimsin, değil mi? Sana bakmak benim görevim."

Bir an için, bu adam tarafından mısır tarlası labirentinde kovalandığımı, ardından karanlık ormana sürüklendiğimi ve kelimenin tam anlamıyla tuzağa düşürüldüğümü unutarak, mutlulukla iç çektim. Sonra elleri aşağıya, yanlarıma doğru inmeye, göğüslerimi yağlamaya başladı. Daha fazla yağ sürdü ve meme uçlarımla çekiştirerek, kalçamı ona doğru itene kadar bükte.

Killian karanlık bir şekilde gülüyor ve ellerimin üzerinde durana kadar omuzlarıma bastırıyor. Ellerine daha fazla sıvı sıktığını duyuyorum, sonra sıvının belimin alt kısmına değdiğini ve ihtiyacım olan yere doğru kaymaya başladığını hissediyorum. Parmak uçları yağı açıklığının üzerine sürmeye başlıyor, nazikçe içeri doğru bastırıyor. Sonra beni bir boğumuna kadar deliyor ve ben derin bir nefes veriyorum.

"Sakin ol bebeğim. Daha yeni başladım."

Sesi içimi sıkıştırıyor ve o da bunu hissediyor olmalı, çünkü bir kahkaha daha atıyor. Çok geçmeden, önce bir parmağıyla, sonra iki parmağıyla beni geriyor, parmaklarını içimde makas gibi hareket ettiriyor. Artık nefes nefese kalmış durumdayım, elinin bana verdiği karanlık zevke karşı kendimi zorluyorum.

"İyi mi tatlım?" diye soruyor Killian. "Bu daracık anüsü parmaklamam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye inliyorum, tıpkı bir fahişe gibi, tamamen utanmazca, ihtiyacıma teslim olarak. "Daha fazlasını lütfen."

Killian'ın yumrukları kasıklarına sertçe vurmaya başlamadan önce çok geçmedi ve zevkten neredeyse ağzım sulanıyordu.

"Acaba..." diye fısıldadım ama beni duymuş olmalı, çünkü yaptığı işi bırakıp bana doğru eğildi.

"Ne yapabilirsin, Red?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, zaten şu an yüzümü göremiyor.

"Bunu yaparken bir yandan da sikini vajinama sokabilir misin?"

Killian homurdanarak boşta kalan eliyle kalçama vurdu. "Sen mükemmelsin Emily. Benim mükemmel küçük fahişem."

Ben hazırlanmaya fırsat bulamadan, o her iki deliğime de son boğumlarına kadar girmiş, ikisini de aynı anda beceriyor. Şimdi gerçekten ağzım sulanıyor, içimdeki baskı hiç olmadığı kadar hızlı artıyor. Yoğunluğu neredeyse tehlikeli hissettiriyor ve bastırma ve itme isteğiyle nabzım çılgına dönüyor.

"Aman Tanrım, Killian!" diye bağırdım, ilk dalga bir yük treni gibi üzerime çarparak tüm duyularımı ele geçirdi.

Belirsiz bir şekilde, su sıçrama sesleri ve beni takip eden kişinin memnuniyetle inlemesini duyuyorum. "Harika bebeğim, benim için boşal."

Killian vajinamdaki elinin yerini penisıyla değiştirip, direnci kırarak içeri ittiğinde hâlâ kasılıyordum; gerçekten çok ağrım vardı ama şu an umurumda değil.

"Böyle mi, Emily?" diye vahşice soruyor, parmakları kalçamı becerirken bir yandan da penisini vajinamın içinde sürtüyor. Eskisi gibi bir açığı yakalayamıyor ama bu, ilk orgazmımın ikinci ve daha uzun bir orgazma dönüşmesi için yeterli oluyor.

Kulaklarımdaki çınlama geçince, "Lütfen," diye mırıldandım.

"Lütfen, ne?" diye soruyor ve sorusunu bir tokat daha atarak nokt alıyor.

"Ah! Lütfen! Killian, kışımı sik!" diye utanmadan yalvarıyorum.

"Kahretsin, evet," diye homurdanıyor. "Bu küçük deliği de tıpkı senin amını doldurduğum gibi benimle dolduracağım."

Onun iğrenç sözleri bir başka artçı şoka neden oluyor ve tüm vücudum titriyor. Şişedeki yağı tekrar sıkıldığını duyuyorum ve sonra penisinin ucu kalçama değiyor. Sabırsızlıkla geriye doğru kıpırdanıyorum, böylece ilk, dar halkayı kırmasına yardımcı oluyorum.

"Sakin ol bebeğim, kendine zarar verirsin," diye azarladı beni, parmakları kalçalarımın saplanırken beni hareketsiz tutuyordu.

"Hayır," diye mızızlandım, o tamamen içime girene kadar kucağına geri oturdum.

"Kahretsin," diye tısladı, elleri kenetlenmiş, beni morartıyordu, sikinin kışım içinde seğirmesiyle. "Çok ateşlisin Emily. Sikimin üzerinde kendini becer."

Başka bir davete gerek duymadan, ona karşı sallanmaya başladım, ters pozisyonda onu üstüne bindim ve o da kalçalarımın girdi. Sapıkımın kontrolünün kırıldığı anı biliyordum. Killian vücudumu yukarı kaldırdı, dengemi sağlamak için küvetin kenarlarına tutunmamı sağladı ve acımasızca, amansızca içime girdi. Yağ, her itişisi daha derine, daha sıcak hale getiriyor, nefes nefese kalana kadar beni geriyor, vücudum kaynar su ve beni parçalayan penisinin yakıcı ateşi arasında sıkışıp kalıyor.

"Killian! Aman Tanrım!" diye bağırdım, ama o sadece hırladı, göğsü kaygan sırtıma sürtünerek beni öne doğru katladı.

"Bunu sen istedin," diye tısladı, dişleri omzumu sıyrırken. "Şimdi her santimini alacaksın. Ne kadar derine indiğimi hisset, tatlım. Bu deliğin bana ait olduğunu asla unutmayacaksın."

İnliyorum, uyluklarım titriyor, vajinam onu açgözlülükle sıkıyor, daha fazlasını yalvarıyorum. Eli suya çarpıyor, bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi acımasız bir hassasiyetle ovuyor.

"Hadi bakalım, tekrar üzerime gel, Red. Bu sıkı kalçalarımınla sikimi sağ."

Basınç bir anda patlıyor, vücudum şiddetli bir orgazmla kasılıyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Vajinamdan sıcak banyo suyu fişkırıyor, köpüklerle karışıyor ama Killian durmuyor. Bir, iki kez içime sertçe giriyor, sonra boğuk ve ham bir iniltiyle içime boşalıyor.

Boşalması beni adeta sel gibi sarıyor, erimiş sıcaklık kalın dalgalar halinde kalçalarıma doluyor, ama Killian hâlâ devam ediyor. Penisini derine doğru bastırıyor, beni sanki birbirimize kaynaştıracakmış gibi sıkıca kendine bastırıyor. İnliyorum, titriyorum, her sinir ucum tahriş olmuş durumda.

"Çok fazla," diye nefes nefese kaldım, sesim titriyordu. "Killian, ben... Kahretsin, lütfen!"

"Şşş," diye fısıldadı kulağıma. "Dayanabilirsin. Benim iyi kızım her zaman daha fazlasına dayanabilir."

Başparmağı tekrar klitorisimin etrafında döndüğünde irkildim, keskin kıvılcımlar vücudumu parçaladı, yoğunlukları dayanılmazdı. Bacaklarım suda boş yere çırpınıyordu, köpükler küvetin kenarlarına doğru yükseliyordu.

"Killian, ben yapamam!"

"Evet, yapabilirsin," diye hırladı, kalçaları bana doğru hızla kalkarken, penisi hâlâ kalın ve acımasız bir şekilde gerilmiş kalçamın içindeydi. "Bağırman ya da ağlaman umurumda değil Emily. Benden her damlasını çıkaracaksın. Vücudun başkası için harap olana kadar durmayacağımı unutmayacaksın."

Orgazmım vahşi ve acımasız bir şekilde yeniden patlıyor, öyle keskin kasılmalarla sarsılıyorum ki kendi çığlığımda boğuluyorum. Vajinam şiddetli bir şekilde kasılıyor, inliyor ve o hala durmuyor.

"İşte bu kadar," diye hırladı, başparmağı acımasızca çalışırken kalçalarımı yere sabitledi. "Beni bunun içinde boğ. Bana ait olduğunu göster."

Gözlerimden yaşlar akıyor, bedenim kontrolsüzce titriyor, ama zevk dalga dalga içimi kemiriyor, acıya dönüşüyor, sonra tekrar mutluluğa, ta ki aradaki farkı ayırt edemez hale gelene kadar. Sesim anlaşılmaz hıçkırıklara ve inlemelere dönüşüyor, her ses onun amansız arzusu tarafından çalınıyor.

Başım öne doğru sarkınca, Killian sonunda klitorisimi ovmayı bırakıyor. Ama yine de derine gömülmüş halde, beni tamamen dolu bir şekilde tutuyor ve dudaklarını şakaklarıma bastırırken, bir yandan karanlık, bir yandan da şefkatli bir hırıltı çıkarıyor.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, sesi gurur ve sahiplenmeyle boğuklaşmıştı. "İçin açılmış, içi doldurulmuş, benimsin. Tam da olman gereken yerdesin."

KILLIAN

Gecenin büyük bir kısmını Emily'nin uyumasını izleyerek geçiriyorum. Bunu ilk defa yapmıyorum, ama onun burada olmamı kabul ettiği ilk sefer bu. Kollarımız ve bacaklarımız battaniyelerin altında birbirine dolanmış, o da göğsümde yatıyor, avucuyla uyurken beni okşuyor. Tıpkı bir kedi yavrusu gibi.

Güneş yaprakların ve perdelerin arasından süzölmeye başlıyor, bir ışın yavaşça yanağına doğru yükseliyor. Gözlerine ulaşana kadar uyanmış olacak ve o an bitmiş olacak. Her geceyi böyle, Kırmızı'm kollarımda geçirmek istiyorum ama Kara Kül sendikasının hayatımızın ne kadar derinlerine kadar sızdığını bilmiyorum. Nerede yaşadığımı biliyorlar mı? Emily'den haberleri var mı?

Onu daha sıkı kavradım ve o da kıpırdandı, kaşları hafifçe çatıldı. Benim güzel kızım. Benim.

Komodinin üzerindeki telefonum titrediğinde, Emily'yi sarsmamaya dikkat ederek bir kolumu dikkatlice uzatıyorum. Vücuduna yaptığım onca şeyden sonra uykuya ihtiyacı var. Ekranımda Ethan'dan okunmamış bir mesaj var:

Onu aklından tamamen çıkardın mı?

Dudaklarım büzüldü. Bu şerefsiz. Cevap veremedim başka bir mesaj geldi:

Çünkü eğer bunu yapmadıysanız, onun eve gitmesine izin vermek istemeyebilirsiniz. İki tane Kara Kül vurucusu onun evini darmadağın ediyor.

Az önce bir önsezi mi gördüm acaba? Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki kasası gıcırıyor. Hepsi öldü. Hepsini paramparça edeceğim.

“Killian?” Ölümçül sisin arasından tatlı bir ses duyuldu. “Bir sorun mu var?”

Gözlerimi kapatıyorum. Kızıma, haydutların benim peşimde oldukları için büyükannesinin dairesine girdiklerini söylemem gerekiyor. Uykudan yumuşamış yüzüne, sabah ışığına karşı zar zor aralanmış gri gözlerine bakıyorum, masum bir şekilde bana bakıyorlar.

Boş ver gitsin.

“Uyluğumdaki kurşun yarası,” diye başlıyorum. “Başarısız bir görevden kaynaklanıyor. Hedef bizi fark etmişti. Bana pusu kurdular ve zar zor kurtuldum.”

Emily nefes nefese kalıp doğruldu. Yüzündeki ciddi, şaşkın ifade, muhteşem göğüslerinin artık açıkta olması ve ağzımı bekliyor olmasıyla tezat oluşturunuyordu.

"Tehlikede misin?" diye sorarak beni tekrar sohbete döndürüyor. Onunla tanışmadan önce hiç bu kadar dikkatim dağılmamıştı. Asıl tehlike o.

“Görünüşe göre yalnız değilim,” diye yanıtlıyorum yavaşça. “Peşinde olduğumuz alçak teröristler az önce dairenize girdiler, ya beni arıyorlardı ya da beni dışarı çıkarmak için koz arıyorlardı.”

Elini ağzına kapatıyor, teninin rengi o kadar hızlı soluyor ki bayılacağından endişeleniyorum.

“Ama... beni nereden tanıyorlar? Sanki Central Park'ta el ele tutuşmuşuz gibi değil ki!” Sesi titriyor ve içimdeki kemik kırma isteği artıyor.

“Bu, hem buradaki hem de yurtdışındaki hükümetlerle bağlantıları olan uluslararası bir suç örgütü. Kaynakları sınırsız.” Dişlerimi sıktım ve Emily'nin elini tuttum. “Benimle birlikte yaşamaya başlayacaksın.”

Kızım bana göz kırptı, sonra histerik bir şekilde kıkırdadı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu. "Soyadını bile bilmiyorum. Seni ilk defa gün ışığında görüyorum. Üstelik daha önce hiç birlikte randevuya çıkmadık."

Onun itirazına gözlerimi kısarak karşılık verdim. “Soyadım Cross. Alışmalısın bebeğim, yakında kullanmaya başlayacaksın zaten.” Çenesi gevşedi ama itiraz etmesine fırsat vermedim. “Balayı için seni Karayiplier'e götüreceğim ve istediğin kadar, hatta gündüz bile, dışarı çıkabilirsin. Ama

bundan sonra,” diye devam ettim, sesim sertleşerek, “benim yatağında uyuyacaksın. Nokta.”

Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu olamaz."

“Gerçekleşiyor.”

"Dairemi bırakmayacağım," diyor inatla, alt dudağını büzerek. "Büyükannemin ölmeden önce bana verdiği son şey bu."

“Onu bırakmak zorunda değilsin bebeğim, ama orada yaşamayacaksın. Benim evimde güvenlik daha iyi, eğer beğenmezsen başka bir yerde ev buluruz.” Kaşımı kaldırarak ona baktım. “Belki de arkadaşına kullanması için verebilirsin. Kendine ait bir yeri olsun istiyorsun, değil mi?”

Emily birkaç kez göz kırptıktan sonra burnunu kırıştırdı.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, inanmaz bir tavırla. "Hiçbir şey gizli değil."

"Benden gizliliğe ihtiyacın yok," diyorum umursamazca. Onun her parçası bana ait.

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor, eski cesaretinin bir kısmı geri geliyor.

"Bu, benden gizliliğe ihtiyacınız olmadığı anlamına mı geliyor? Bana her şeyi anlatacaksınız?"

Onun arsızlığına sıırttım ama cevap verirken sesim ifadesizdi. "Her şeyi bilmek istemezsin tatlım. Geceleri uyuyamazsın."

Yutkunurken boğazı kasılıyor ve bu da onu benimle doldurma isteğimi artırıyor. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da Küçük Kırmızı'm söz konusu olduğunda dürtü kontrolümün olmadığıdır. O cevap veremedi ellerim beline uzanıyor ve onu üzerime çekiyorum, mükemmel, yuvarlak kalçaları yüzümün önünde sallanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye cılız bir sesle sordu, devrilirken elleriyle vücudumun iki yanına yaslanarak dengesini sağlamaya çalıştı.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum," diye hırladım, battaniyeleri kenara çekip çoktan sertleşmiş penisimi ortaya çıkardım.

"Konuşmamız henüz bitmedi!" diye çıkıştı, pençelerini gösteren bir kedi yavrusu kadar hırslı bir şekilde. "Seninle aynı eve taşınmayacağım!"

Gülerek omuzlarını kalçalarımın doğru ittim. "Ağzın benim penisimle doluyken hayır demeye kalksan iyi olur bebeğim."

Öfkeyle sesler çıkarıyor ama ucu dudaklarına değdiğinde yine de dudakları aralanıyor.

“Şey—bu tartışma—” diye kekeledi.

"Tartışma mı?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Tatlım, tartıştığın tek şey öğürme refleksin."

Tırnakları uyluklarıma batıyor ama geri çekilmiyor. Hiçbir zaman çekilmiyor. Kendi içinde bir mücadele verdiğini hissedebiliyorum, vajinasının gözlerimin önünde ıslandığını görebiliyorum. Ben de kahvaltımı yapabilmek için bu sohbeti kesmeliyim.

"Sence ben mi soruyorum?" diye hırıltılı bir sesle sordum, kalçalarımı yukarı doğru esneterek. "Zaten benimsin Emily. Şimdi tek yaptığım seni ait olduğun yere koymak. Benim çatımın altına, yatağıma ve penisimin üzerine."

Penisimin etrafında kelimeler oluşturmaya çalışıyor, boğuk protestoları bana doğru titreşiyor, ama boğazı yine de çalışıyor, yutkunuyor. Gururu hayır diyor, bedeni evet diyor.

"Hım. İşte benim iyi kızım. Bu tartışmayı da tıpkı beni yuttuğun gibi yutacaksın."

O doğrulmadan önce, kollarımı kalçalarına doladım ve onu üzerime çektim. Yumuşak uylukları yüzümü çerçeveledi, kaygan sıcaklığı sadece birkaç santim ötemdeydi. Tek bir nefes aldım ve kendimden geçtim. Aman Tanrım. Vanilya, misk, saf Emily.

Geriye kalan tüm itirazları, dilim kıvrımlarının arasına girdiği anda bir inlemeye dönüştü. Ani bir hareketle irkildi, uylukları başımı sıkıca kavradı, ama ben onu sıkıca tuttum ve nefes almayı unutana kadar klitorisini emdim.

"Kahretsin, kahveden bile daha lezzetlisin," diye hırladım ona doğru, sözlerim vajinasında yankılandı.

O da karşılık olarak penisimi ağzına alıp öğürüyor ve titreşimler beni inlemeye, kalçalarımı daha da yukarı kaldırmaya itiyor. Tırnakları uyluklarımı çiziyor ama itmek yerine kendini daha aşağıya çekiyor ve daha fazlasını boğazına alıyor. Aferin sana kızım.

Açlıktan ölüyormuş gibi vajinasını yalayarak, onu iştahla yalıyorum, sonra dilimi içeri sokup kasılmasını hissediyorum. Üzerimde kıvranıyor, bir yandan penisime boğulmakla, diğer yandan ağzımda dağılmak arasında kalıyor.

"İşte bu kadar," diye inledim, dilimle klitorisini ovarken o da boğazından beni emiyordu. "Yut beni Emily. Boğ beni. Bakalım kim önce pes edecek."

Onun boğuk iniltisi tam bir teslimiyet. Çeneme damlıyor, balı boynuma doğru akıyor ve duramıyorum, bana son damlasına kadar verene kadar

durmayacağım.

Vücudu üzerimde titremeye başlıyor, uylukları çeneme sürtünüyor ve biliyorum ki doruk noktasına çok yakın. Vajinasına hırlıyorum, dilim acımasızca klitorisini yalıyor, artık dayanamayacak hale gelene kadar emiyorum.

Kadın penisimi sıkıca kavradı, orgazmı tüm vücudunu sarsarken kasıldı. Boğuk çılgılığı penisimin ucunda yankılandı ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu.

"Kahretsin, evet," diye hırladım, boşalırken boğazına derinlemesine girdim. Sıcak meni akıntılarıyla ağzını doldururken, inlemeleri penisimin etrafında vızıldadı. Aynı anda, vajinasından fışkıran sıvı yüzümü ıslattı, dilim bana verdiği her şeyi yaladı. Kasıldı, kasılıp bana boşaldı, vücudu benim boşalmamla boğulurken bile kasılıp kaldı. Birlikte dağıldık, penisim boğazında seğirirken dilim vajinasından son titremeyi bile söküp aldı. Sonunda onu yavaşça aşağı indirdiğimde, titreyen bedenini göğsüme doğru çevirip yukarı çektiğimde, dudakları ıslak, çenesi kaygan, nefesi kesik kesikti. Ama benimki de daha düzenli değildi.

"Şampiyonların kahvaltısı," diye hırıltılı bir sesle sırtırtırken, dudaklarımdaki tadını yaladım.

Göğsüme güçsüzce vurdu. Gözleri donuk, sesi kısık. "Sen delisin."

Çenesini kavrayıp yüzünü kendime doğru kaldırıyorum ve onu sertçe öpüyorum, dillerimizdeki karışımı paylaşıyoruz.

"Hayır, sevgilim," diye fısıldadım dudaklarına. "Ben seninim."

EMILY

Killian'ın dairesine dair ilk izlenimim, ona çok yakıştığı yönünde. Karanlık, erkeksi. İşlevsel ama pahalı görünüyor. Zorunlu siyah deri mobilyalar, çelik detaylar, bolca cam var. Pencerelerden insanları vuran biri için şaşırtıcı, kesinlikle.

O, sanki sadece onun... profesyonel hayatı için tasarlanmış gibi görünen bir odadaki silah dolaplarından beni uzaklaştırmaya bile çalışmıyor. Bir sıra monitör farklı yerleri gösteriyor; dairemin koridoru da dahil, orada kapıyı değiştiren işçileri ve kaşlarını çatarak bakan ev sahibimi görebiliyorum. Az önce onunla kısaca konuştum. Evde olmadığım için rahatlamıştı ve ben de şaşırmış gibi davranmaya çalıştım. Üzgün gibi davranmak abartı değildi. Bir tür organize suç grubunun, beni takip etmeyi seçen biri yüzünden daireme girdiğine inanamıyorum. Hala çok gerçeküstü geliyor.

Killian'ın elleri omuzlarıma iniyor, sonra biri boynuma doğru kayarak nazikçe masaj yapıyor. Tüm tereddütlerime rağmen, vücudum sadece onun şekillendirebileceği bir kil gibi ve dokunuşa doğru eğiliyorum, adeta olduğum yerde eriyorum.

"Barbara'nın taşınabilmesi için yarın ilk iş olarak dairenize bir güvenlik sistemi kuracağım," diyor, sanki dünyam temelden değişmiyormuş gibi.

Ellerimi belime dayayarak hızla arkamı döndüm. "Evet, onu hemen arayıp 'Sürpriz! Bir erkek arkadaşım var ve onunla birlikte yaşamaya başladım. Onu ne zamandır tanıyorum? Ah, sadece birkaç saat.' diyeceğim. Eminim ki bu iyi karşılanacaktır."

Bana pişmanlık duymayan bir sırtışıla bakıyor ve o kendini beğenmiş yüzünden o sırtışı öpüp silmek istediğim için kendimden nefret ediyorum. "Gerçek aşk söz konusu olduğunda zamanlamanın önemi yok, bebeğim."

"Normal insanlar için önemli!" diye homurdandım, sinir bozucu yakışıklılığına karşı gözlerimi kapattım. Bu herif. "Hayır. En kısa zamanda onunla akşam yemeği yiyeceğiz. Cadılar Bayramı karnavalından taksiyi paylaştığımızı söyleyeceğiz." İnleyerek ayağımı yere vurdum. "Bu iş geçene kadar ona yalan söyleyip dairemde yaşıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağım."

Killian'ın parmakları çenemi sıkıştırıyor ve başımı yukarı doğru kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Bu iş geçene kadar mı? Sevgilim. Bir kere tadını aldıktan sonra, benim yatağım dışında başka bir yerde uyumana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben toprağın altına girene kadar benimle yaşayacaksın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Görünüşe göre bunu en kısa sürede başarmak isteyenler var."

Alt dudağını ısırtıyor—neden ona izin veriliyor da bana verilmiyor?—ve bana şehvetli bir bakış atıyor.

"Bana karşı sert bir öğretmen gibi davranmana bayılıyorum bebeğim. Hım, beni bir süreliğine cezalandıracak mısın?" Konuşurken kasıklarını çekiştiriyor ve ben ona iğrenerek bakıyorum.

"Ciddi misin?" diye tısladım. Beni fiilen kaçıran biri için neden bu kadar endişeleniyorum? Belki Killian benim için iyi bir terapist tutabilir; parası yetiyor gibi görünüyor.

Killian sessizce, "Red, kim bana bulaşmaya kalkarsa, suratına kurşun yağdırır," diyor. "Hadi gel, sana dairenin geri kalanını göstereyim, sonra da internetten kıyafet alışverişi yapabilirsin."

"Kıyafetlerimde ne sorun var?" diye soruyorum. "Dairemde ihtiyacım olan her şey var."

İçini çekerek, "Dairene gitmeyeceksin," dedi.

"Pekala." Parmağımla onun inanılmaz derecede sert göğsüne dürttüm. "O zaman gidiyorsun. Zaten iç çamaşırı çekmecemin nerede olduğunu biliyorsundur herhalde."

Yüzünde pişmanlık belirtisi yok. "İç çamaşırı çekmecenizi kurcalamak yerine, iç çamaşırınızı kurcalayabilirim, neden olmasın?"

Uyandığımda onu bana oral seks yaparken bulduğum geceyi hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Kasık bölgeye çizdiği küçük K harfi sadece

bir çizik, ama şu anda acısını çok net hissediyorum.

“Sen delisin,” diye mırıldandım, bu lanet olası taktik odasından çıkmak için ondan sıyrılmaya çalışırken. Killian kolunu uzattı ve beni durdurup kendine doğru çekti.

"Sana deli gibi aşığım," diye fısıldıyor, sonra dudaklarını benimkine yapıştırıyor. Tanrım, ne kadar iyi öpüşüyor. Dilinin benimkiyle dans edişi, ağzımın her köşesini utanmadan keşfetmesi, sanki her şeye hakkı varmış gibi. Ve biliyorum ki, benim her şeyime hakkı olduğunu düşünüyor. Bu neden bu kadar çekici? Aslında olmamalı.

Silah yağı, çelik gibi keskin kolonyası ve ona özgü sıcak misk kokusuyla karışıyor; beşi çoktan geçmiş sakalı yanaklarımda gıdıklıyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, vücudumda iz bıraktığını, başka yerlerimi çizdiğini hayal ediyorum ve o dudaklarımdan kıkırdıyor.

O her şeyi biliyor. Çok korkmam gerekirdi. Ama bunun yerine, hiç olmadığı kadar güvende hissediyorum.

Sabahın geri kalanında Killian beni gözünden ayırmadı. Ona geç bir kahvaltı hazırladım; mutfak bir bekar için şaşırtıcı derecede iyi donanımlıydı ve kahvaltı barında birlikte yedik, arkadaşlarımızla ilgili hikayelere güldük. Tıpkı normal bir çift gibi. Hem de çok normal.

Barbara aradı ve ona dün gece takside tanıştığım adamdan bahsettim. Adamın mavi gözlerini ve kaslı vücudunu tarif ettiğimde çılgılık attı, Killian ise tüm süre boyunca bana sırıttı ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

Killian'ın arkadaşları aramazlar, haber vermeden gelirler. Kapı çalınması daha yeni yankılanmıştı ki Killian, kaşlarını çatmış bir şekilde kapıyı ardına kadar açtı. "Hayır."

Ve sonra kapı sertçe kapanıyor.

"Killian!" diye haykırdım dehşet içinde, pelerinimi sıkıca tutarak öne doğru koştum. "Böylece yapamazsın—"

Kapı tekrar açıldı ve iki adam, sanki onun tavrını görmezden gelmeye alışmış gibi, itişip kakışarak içeri girdiler. İkisinden daha uzun olanı, yeşil gözlü, rahat bir gülümsemeye sahip esmer bir adam, bana doğru elini uzattı. "Ethan. Ordu istihbarat uzmanı. Killian'ın baş belası."

Diğer sarışın, her şeyi görüyormuş gibi hissettiren deniz mavisi gözlere sahip olan, bana başıyla onay veriyor. "Damien. Eski sağlık görevlisi, şimdi acil tıp teknisyeni. Aptal olduklarında onları tedavi ediyorum." Bakışları Killian'ın bacağına kayıyor ve sanki çoktan yorulmuş gibi iç çekiyor. "Ki bu sık sık oluyor."

Killian hırıldadı. "Seni davet etmedim."

Ethan sırttı, sanki mekanın sahibiymiş gibi kahvaltı tezgahına yaslandı. "Evet, eğer davet bekleseydim, senin evcilik oynamanı asla izleyemezdim." Bana göz kırptı. "Bu arada, güzel bir pelerin. Kırmızı Başlıklı Kız'ın Büyük Kötü Kurt'u fena halde kovaladığını duydum."

Kahvemi içerken boğazıma takıldı ve Killian'ın bakışları çeliği bile eritebilirdi.

Damien burnunun köprüsünü sıktı. "Aman Tanrım, Ethan. İncelik mi?"

"Ne?" diye masumca omuz silkti Ethan. "Sadece şunu söylüyorum, aylardır somurtuyordu ve şimdi bir hayvanat bahçesindeki deli gibi gülümsüyor. Onun adına mutluyum."

Killian yumruklarını sıkarak öne doğru adım attı, ama mutfağında Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmadan önce kolunu yakaladım. Avucum, elimde ne kadar sağlam durduğunu hissettiğimde karıncalandı.

"Yani," diye hızlıca soruyorum, konuşmayı mantıklı bir yöne çevirmeye çalışarak, "siz... hepiniz asker misiniz?"

Damien kuru bir şekilde, "Ahmaklığın farklı çeşitleri," diyor. "Ordu, Donanma, Deniz Piyadeleri. Bir şekilde birbirimizin hayatta kalmasını başardık."

Ethan sırtıtarak ekliyor: "Ve şimdi, bu işlevsizliğe en ön sıradan şahit oluyorsunuz."

Killian'ın kolu sahiplenici bir şekilde belimi sıkıca kavradı. "Ön sırada oturmasına gerek yok. Ben onun yanındayım."

Ethan kaşını kaldırarak, belli ki eğlenmiş bir şekilde, "Tanrım, dayanılmazsın!" dedi.

Damien, sanki burada yaşıyormuş gibi mutfak dolaplarına doğru ilerlerken, "Ölmekten iyidir," diye mırıldandı. "Gerçekten yiyeceğiniz var mı, yoksa sadece protein tozu ve mermi mi?"

"Aslında, onun bir sürü yemeği var," diye neşeli bir şekilde söylüyorum. "İstediginizi alın."

Killian'ın bana fırlattığı bakışa gülüyorum ama hiç korkmuyorum. Zaten buraya, bu adamların arasına aitmişim gibi hissediyorum, huysuz olanın daha rahat arkadaşlarını öldürmemesini sağlıyorum. Gerçi Damien... üzgün gibi görünüyor, belki de? Hayatında bir şeyler eksikmiş gibi.

"Üzerini değiştirmek ister misin?" diye soruyor Killian sessizce ve ben yine de kızarıyorum. Arkadaşlarının kostümden benim kadar uzun zamandır haberdar oldukları çok açık ve beni ertesi gün o kostümle görmeleri garip

bir şekilde samimi hissettiriyor. Bu yüzden hevesle başımı sallıyorum ve bar taburesinden inip, on kere kıvrırmak zorunda kalacağım bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman aramak için çekmecelerine dalmaya hazırlanıyorum. Burada kalmamı istiyorsa gerçekten kıyafetlerimi getirmesi gerekiyor.

KILLIAN

Emily koridorda kıyafetlerini değiştirmek için gözden kaybolur kaybolmaz, içimde tuttuğum hırıltıyı sonunda serbest bıraktım.

"Bir gün bile ağzınızı kapatamaz mıydınız?" diye çıkıştım ve Damien'in bıraktığı kahve fincanlarını sallayacak kadar sert bir şekilde yumruğumu tezgâha vurdum.

Ethan, tezgahdaki kaseden çaldığı bir çileği ağzında sırtarak şöyle dedi: "Rahat ol, Denizci. Sanki ona Kabil'de sarhoş olup..."

"Cümleyi tamamlarsan," diye uyarıyorum Ka-Bar çikolatamı aramızdaki masaya koyarken, "önümüzdeki altı ay boyunca pipetle yemek yiyeceksin."

Damien, yaramaz çocukları olan yorgun bir baba gibi içini çekti ve burnunun köprüsünü sıktı. "Siz ikiniz hiç değişmiyorsunuz. Tanrı aşkına. Büyüyün artık."

Ben de ona dik dik bakıyorum, çünkü o da kurtulmuş değil. "Onu gördüğündeki yüz ifadeni görmediğimi sanma. Sanki bir yavru kediye kurtların olduğu bir çukura sürüklemişim gibi. Göründüğünden daha güçlü."

Damien, çöl kadar sakın bir şekilde bana bakıyor. "O hassas biri. Bu yüzden aklını kaybediyorsun."

Homurdanarak sandalyeme gömüldüm. Haklıydı ve haksız olmaması beni rahatsız ediyordu.

Ethan, yaramazlıkla parıldayan gözleriyle yüksek sesle çiğniyor. "Çok tatlı. Çok sevimli. Muhtemelen senin için fazla iyi."

Ona yakıcı bir bakış attım ama o yoluna devam etti.

"Şunu söylemek istiyorum, evcilik oynarken seni izlemek çok komik. Bir zamanlar iki hafta boyunca tüfekte bir çukurda kalan adam, şimdi bir anaokulu öğretmeniyle kahvaltı ediyor."

"Aradaki fark şu," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle, "onunla kahvaltı yapmak, bugüne kadar imzaladığım tüm sözleşmelerden daha değerli."

Bu, ikisinin de bir an sessiz kalmasına neden oldu. Damien, kaşığıyla ağzına götürdüğü mısır gevreğiyle beni inceledi, sonra sonunda omuz silkti. "En azından dürüstsün."

Birdenbire mutfaktaki sessizlik bunaltıcı bir hal aldı. Sonra çıplak ayakların hafif hışırtısını duydum. Emily, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, etek ucu uyluklarına değen, boxer şortunun bir kısmı hafifçe görünen kapüşonlu sweatshirtlerimden biriyle odaya geri girdi. Penisimin tetikteymiş gibi kıpır kıpır olduğunu hissettim ve odaklanmaya çalışmak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Eşofmanlarının hiçbirisi üzerinde kalmadı," diyor utangaç bir şekilde, çıplak bacaklarına baktığımı fark edince.

Ethan kısık bir sesle ıslık çaldı. "Şirin."

Daha ne olduğunu anlamadan bıçak elimde. "Tekrar söyle."

Daha da genişçe sırtıyor. "Rahat ol, Cross. Bunu olabildiğince platonik bir şekilde söyledim. Benim tipim değil."

"Güzel," diye homurdanarak bıçağı kılıfına geri soktum. "O artık benim."

Emily gözlerini devirdi ve yanıma oturmak için yavaşça yaklaştı. "Hep böyle misin?"

Damien benim yerime cevap veriyor: "Evet."

Ona ters ters baktım ama Emily gülüyordu ve bu öfkem biraz yatıştı. Birkaç dakika boyunca nispeten huzur içinde yemek yedik. Ethan şakalar yaptı, Damien kuru espriler yaptı, Emily dinledi ve kahve fincanına homurdandı ve yıllar sonra ilk kez evim bir sığınak gibi hissettirmedi. Sanki... ev gibiydi.

Ama içten içe biliyorum ki barış uzun sürmez. Özellikle de Black Ash işin içinde olduğu sürece.

Erkekler gittikten sonra Emily beni zorla bir Love Island bölümü izlemeye zorladı—anlaşılan bu hem gizli bir zevk hem de bir felaketi izlemek arasında bir şey—ve bana temiz iç çamaşırı ve ev kıyafetleri getirmem için ikna etti. Nedenini bilmiyorum, çünkü şu anda tek istediğim onu iki hafta boyunca çıplak tutmak. Ama geri döndüğümde banyoda beni bekleyeceğine söz verdi, böylece günü dün gece yaptığımız gibi bitirebilecektik ve ben de, penisimin yönlendirmesiyle—Küçük Kırmızı'mla sık sık olan bir şey gibi görünen bir şekilde, gittim.

Yeni kapısının anahtarı, ev sahibiyle anlaştığı gibi posta kutusunda idi ve sorunsuz bir şekilde içeri girdim. Ev hafifçe onun kokusunu taşıyordu—vanilyalı losyon ve her fırsatta yüzümü gömdüğüm o tatlı çilekli şampuan—ama şimdi başka bir şeyle de örtülmüştü. Bir şeylerin ters gittiği bir koku. Kırık kilitlerin ve yabancıların hayatını karıştırmasının hafif metalik kokusu.

Sanki davetsiz misafirler hâlâ oradaymış ve bunun bedelini ödeyecekmiş gibi etrafa öfkeyle bakıyorum, sonra daireyi sanki yurt dışında bir odayı temizliyormuş gibi süpürüyorum, her kasım gergin, her köşe şüpheli. Boş. Ama bu göğsümdeki düğümü dindirmiyor. Birinin -elbette benden başka- onun evinin kutsallığını ihlal etmesinden nefret ediyorum.

Valizini dolabın içinde, tam da söylediği yerde bulup çekip alıyorum. Sonra hırsız gibi eşyalarını içeri atmaya başlıyorum; şampuanını, saç kremi, elektrikli diş fırçasını, saç tarama fırçasını, losyonunu ve rimelini alıyorum. Birkaç sütyen, paramparça etmek istediğim birkaç iç çamaşırı. Ve onu çıplak bırakmak istesem de, taytlarını ve işe giderken giydiği birkaç kıyafeti de alıyorum.

Artık çalışmasına gerek olmadığı gerçeğini gündeme getirmediğim çünkü aslında bundan keyif aldığını biliyorum. Çocukları özleyecek, Barbara'yı özleyecek ve ben onu mutsuz etmek için burada değilim. Ben onu kendime ait kılmak için buradayım.

Valizini sertçe çekip fermuarını kapattım, arabama doğru inmeden önce daireyi son bir kez gözden geçirdim. Dönüş yolculuğu çok yavaş geçiyor. Her kırmızı ışık bir hakaret gibi geliyor, onunla geçirebileceğim zamanı alıyor. Tek istediğim, onun banyomda çıplak, yumuşak, benim olmasını görmek.

Sonunda evime döndüm ve kapıyı omzumla iterek açtım, bavulu sert ahşap zemine çarparak gürültüyle yere düştü.

"Kırmızı mı?" Sesim sessizliğin içinde yankılandı.

Hiç bir şey.

Omurgamdan aşağıya keskin bir ürperti indi. Emily asla sessiz kalmaz. Mırıldanır. Söyler. Bu sessizlik yanlış.

Sonra görüyorum. Ona kendini daha rahat hissettirmek için aldığım şakayık dolu vazo, yere saçılmış ve paramparça olmuş. Nefesim kesiliyor.

Ama işler daha da kötüleşiyor. Parke üzerinde şarap olmayan kırmızı bir leke. Kanı kilometrelerce uzaktan bile tanırım; döktüm, içinde yıkandım. Sadece birkaç damla, kapıya doğru sızıyor ama kesinlikle belli.

Eğilip parmağımla bir damlasına dokunuyorum. Taze. Hâlâ yapışkan.

“Emily,” diye hırladım, sesim sessizliği bir silah sesi gibi bozdu. Göğsüm sıkıştı, kulaklarımda savaş davulları çalıyordu.

Çok geç kaldım.

EMILY

Killian'ın dairesinde, o beni takip etmeden dolaşıyorum. Gerçi gizli kameraları olabilir, tabii ki gözü üzerimde. Alnımı ovuşturup gökyüzüne bakıyorum. Ah, sanırım bir daha asla mahremiyetin tadını çıkaramayacağım.

Bütün o muhteşem dairenin içinde en çok onun yatak odasını seviyorum. Büyük, geniş, koyu renk duvarları ve siyah çarşafli yatağı var. Ağır siyah karyola, sanki bir savaşa dayanabilecekmiş gibi duruyor. Belki de dayanmıştır bile. Sonuçta beni takip eden kişi bir asker.

Mekânda yumuşak ya da rahatlatıcı hiçbir şey yok; yastık ya da battaniye, çerçeveli resim ya da biblo yok. Ama çizgiler sade ve bir kadının dokunuşu için çok fazla alan var. Gerçekten de sapığımın yatak odasını dekore etmeyi mi düşünüyorum? Tanrı yardım etsin, düşünüyorum.

Killian'ın kokusu burada da en yoğun hissediliyor; kolonya ve hafif bir deri kokusu. Tereddütle eğilip çarşaflarını ve yastığını kokluyorum. Pavlov'un köpeği gibi, ağzım anında sulanıyor. Ve sabah onun tadına bakmış olmama rağmen, ona duyduğum özlemle yanıp tutuşuyorum. Geri dönüp bana bir hatırlatma yapmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Yatağın yanında, kokusunun en yoğun olduğu yerde, koyu gri, kilitli bir silah kasası var. O kadar Killian tarzı ki neredeyse beni güldürüyor.

Ona birlikte banyo yapacağımıza söz verdiğim banyoya doğru yönelirken, dairenin ön tarafında bir ses duyuldu, ardından kapının gürültüyle kapanma sesi geldi.

Kaşımı kaldırıp omzum üzerinden baktım.

“Killian? Bir şey mi unuttun?” Eşyalarımın geri dönmesini bekleyemez miydim?

Cevap vermiyor ama sessiz ayak sesleri yaklaşıyor. Birden fazla ayak sesi olduğunu fark edince donakaldım. Damien ve Ethan geri dönmüş olabilirler mi? Killian onlardan beni gözetmelerini mi istedi? Ama neden bana söylemedi ve neden kendilerini duyurmadılar?

“M—merhaba?” diye kekeledim, yumruklarım yanlarımda işlevsizce sıkılıyordu.

Tam o sırada, yüzlerini siyah kayak maskeleriyle örtmüş, kasları siyah taktik teçhizatlarının üzerinden belirginleşmiş iki devasa figür yatak odasına girer.

Nefesim kesildi ve banyo kapısını kapıp çerçeveye çarptım. Kilidi açmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve beni öyle sertçe geriye itti ki kalçam lavabonun kenarına çarptı ve şiddetli bir acı hissettim.

"Sessizce gel, kaltak, yoksa pişman olursun," diyor işgalcilerden daha iri olanı, sesi alçak ve hırıltılı, tıpkı birbirine sürtünen taşlar gibi.

Çılgılık atacak nefesim bile yok ama onların beni ele geçirmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Barb'la o yaz aldığımız öz savunma derslerinde hep ne derlerdi? Asla sizi ikinci bir yere götürmelerine izin vermeyin? Bunu aklımda tutarak, lavabonun üzerindeki ağır sabunluktan alıp en yakın adama fırlatıyorum, biraz zarar verebileceğimi umuyorum.

“Kahretsin!” diye kükredi, başını elleriyle kapatırken, ağır cisim koltuk altına çarptı ve zararsız bir şekilde sekti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, simsiyah ve ruhsuz bakışları bir acı dünyasının habercisiydi. “Aptal orospu çocuğu,” diye tısladı dişlerini sıkarak.

Arkamda sadece fayans kaplı duvarlar varken kendime nasıl yardım edebileceğimi bilemeden, ilk adamın yanından sıyrılıp, kapı çerçevesine yaslanmış olan ikinci adamın kolunun altından geçmeye çalıştım, ama ikisi de acınası girişimlerime güldüler. Daha kısa boylu adam beni arkadan yakalayıp yerden kaldırdı. Bacaklarımı savurup duvara tekme attım ve onu arkadaşının yanına doğru ittim.

"Tanrım, Stan," diye mırıldandı beni tutan adam, bizi yavaşça yatak odasından çıkarırken. "Şunu bayıltır mısın?"

Ne? Hayır! Mücadelemini yeniliyorum, alçak bir masanın üzerindeki bir şeye tutunup yere düşürüyorum. Cam kırılıyor ve su dökülüyor, ama saldırganlarım sanki vızıldayan bir sinekmişim gibi davranmaya devam ediyorlar. Aşağı baktığımda, yerde siyah panter şakayıkları görüyorum,

yaprakları yerden buruşmuş, su ve siyah parçalar elmas gibi parıldıyor. Ya da kan gibi.

"Evet, evet, Allah aşkına onu kıpırdatmayın," diye seslendi Stan arkamızdan ve bir fermuarın açıldığını duyabiliyorum. "Eğer böyle şımarıklık yapmaya devam ederse ketamini alabilirim ya da silahımla bayıltabilirim."

"Lütfen, durun! Ne istiyorsunuz?" diye sordum histerik bir şekilde, sonunda sesimi bularak. "Erkek arkadaşım her an geri dönecek!"

Stan ve ortağı buna gülüyorlar, sanki söylediğim şey gerçek bir tehdit değil de komik bir şeymiş gibi.

"Duydun mu Jim? Ona erkek arkadaşı diyor. Onu buradan götürdüğümüz için çok sevinmesi gerekirdi. Ama kadınlar gerçekten aptal, değil mi?"

Jim homurdanarak beni bir bez bebek gibi salladı. "Seninle ilişki kuran her kadın kesinlikle bez bebek gibidir."

"Çenenin kapat ve onu kıpırdatma, pislik herif."

Boynumun yan tarafında bir batma hissetmeden ve dünyamın kenarları griye dönüp sonra siyaha bürünmeden önce duyduğum son şey bu.

ooooo

Başım pamukla dolu gibi hissediyorum. Sesler tuhaf bir şekilde kafamın içinde yankılanıyor, bazıları çok yüksek, bazıları çok boğuk, bu da beni daha da şaşırtıyor. Havanın kokusu da garip. Az önce burnuma gelen o yatıştırıcı kokuya hiç benzemiyor. Nemli beton, küflü mobilya ve tanımlamak istemediğim bakırımsı bir koku var.

Yan tarafa döndüğümde, bileklerime keskin bir şey saplandı. Plastik kelepçeler. Midem bulandı, anılar bir anda zihnime çöktü—kapı, adamlar, iğne. Dairemde değilim. Hatta beni takip eden adamın getirdiği dairede bile değilim. Sanırım onun peşinde olan adamlar tarafından kaçırıldım.

Sonunda gözlerimi açmayı başardım. Oda loş, tavanda vızıldayan bir floresan lamba, çıplak duvarlara gölgeler düşürüyor. Yakınlarda bir yerlerde, su bitmek bilmeyen, alaycı bir ritimle damlıyor.

Sislerin arasından bir ses duyuluyor. Erkek sesi, soğuk. Eğlenmiş bir tonda.

"Uyanık."

Çizmelerin beton zemine sürtünme sesleri yavaş ve kasıtlı. Kalp atışlarım, kapana kısılmış bir tavşaninki gibi tekliyor. Gözlerimi kırıştırdığımda, kel bir adam görüyorum. Korku omurgamdan aşağı doğru ürperiyor. Yüzlerini görmeme izin vermelerinin iyiye işaret olmadığını düşünüyorum.

Adam benim seviyeme kadar çömeldi, eldivenli eli sanki yanağım ona aitmiş gibi yanağıma dokundu.

"Cross senin için bütün şehri yakacak," diye mırıldanıyor, neredeyse şefkatli bir ses tonuyla. Hafif bir aksan duyuluyor, sanki yıllarca bu ülkede yaşamış ve onu kaybetmek için çalışmış gibi. "Ve biz de tam olarak bunu istiyoruz."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama arkamda bir duvar var ve örümcek ağında sıkışmış bir sinek gibiyim. Eli göğsümden aşağı kayarken ifadesi değişmiyor, dudaklarında sinir bozucu küçük bir sırıtış var. Göğsümü kavrayıp umursamazca sıktığında gözlerimden yaşlar fışkırıyor, sanki birikmiş öfkesini bedenime boşaltıyor. Diğer eliyle uyluğumu kavıyor, parmakları etime saplanıyor. Killian'ın kapüşonlusunun altında sadece onun boxer'ını giydiğimin son derece farkındayım.

"Cross'un sana neden bu kadar takıntılı olduğunu öğrenmeyi çok isterdim," diyor adam umursamaz bir tavırla. "Küçük kız, sihirli bir vajinan mı var?"

İki elini de kullanarak bacaklarımı sertçe araladı, sonra ben tepki veremedim, sanki iç çamaşırlarımın üzerinden girmeye çalışıyormuş gibi, eldivenleri hâlâ ayağında, vajinama sertçe bastırdı. Hıçkırarak, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalıştım ama dengem bozulmuştu ve ona karşı koyamıyordum, Killian'la olduğumda hiç olmadığım kadar çaresizdim.

"Lütfen, dur, bunu istemiyorum!" diye ağlıyorum, idrarımı tutmakta zorlanıyormuş gibi hissediyorum. Eline işesem bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

"Viktor," diye yankılandı bir ses, ışığın ulaşamadığı gölgelerin arasından. "Cross'un seviyesine inme. Kaba saba bir paralı askerden daha klas bir insan olsan iyi olur," dedi.

Viktor homurdanarak isteksizce beni bıraktı. Keşke kollarım serbest olsaydı da kendimi onlara sarıp, kirpi gibi küçük bir top haline gelebilseydim.

"Devam edecek," diye tısladı sadece benim duyabileceğim şekilde. "Paralı asker öldüğünde, sana artık ihtiyacımız kalmayacak. Tamamen

benim olacaksın."

Viktor'un adımları yankılanıp kaybolurken, ışığın vızıltısı ve bir su birikintisine damlayan suyun sesi arasında, sallanmaya ve bir dua mırıldanmaya başlıyorum. Killian'ın beni bulması için dua ediyorum.

KILLIAN

"Bana bir şey vermen gerek, kardeşim," diye hırladım Ethan'a. Gözleri önündeki ekran duvarına kilitlenmiş, parmakları klavyede tıklar tıklar işliyordu. Emily'nin kayıp olduğunu fark ettiğimden beri dört saat geçti. En son derin bir nefes aldığımndan beri de dört saat geçti.

"Her şeyi yapıyorum dostum," diye mırıldandı Ethan dalgın bir şekilde. "Emily'nin yüz tanıma taramaları sonuç vermedi, bu yüzden dairenizin on blok çevresinde bilinen herhangi bir Black Ash üyesi olup olmadığını kontrol ediyorum."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Emily'yi kaçıran iki adam yüzlerini gizlemek için maske kullanmıştı. Görüntüleri kontrol edip onun baygın bedenini taşıdıklarını görmek beni neredeyse öldürdü. Ortalama bir insanın hayal gücünün ötesinde dehşetlere tanık oldum, ama Kızıl'ımın düşmanın elinde çaresizce kalması? Kahretsin, bu hepsini geride bıraktı.

"Onların dışarı çıktığını görmeden önceki saatlerde bölgede kimlerin olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye devam etti Ethan, sesi kafamdaki öfke sisini yarıp geçiyordu.

Eve giren o şerefsizler, girerken sinyal bozucu kullandılar ve ne Ethan ne de ben uyarı almadık. Ama çıkarken? Olanları bildiğimden emin olmak istediler. Onun kendi başına gitmediğini, ellerinde olduğunu görmemi istediler.

"Yakında benimle iletişime geçecekler," diyorum sessizce, sesim kendi kulaklarıma bile cansız geliyor. "Tek soru, arama kartına vücut parçalarının da eklenip eklenmeyeceği."

Saçının tek bir teline bile dokunsalar... Nasıl bu kadar güçsüz, bu kadar savunmasız oldum ben?

“Dön,” diye emrettim Ethan'a, aynı anda birden fazla ekranda çalıştırdığı programlarda hiçbir şey görünmeyince. “Kara Kül’ün emri altındaki bilinen paravan şirketlerle bağlantılı mülkleri ara. Uzak, göze çarpmayan her şey.” Saçlarımı elimle karıştırırken, en iyi arkadaşlarımdan birinin arkasında volta atıyordum, o da kalbimin diğer yarısını arıyordu. “Sonra yerel politikacıların ceplerini ve varlıklarını kontrol et. Çok uzakta olmayacaklar. Tepki verebilmem için bana yeterince yakın olmamı isteyecekler. Aceleci bir karar verip öldürülmemi.”

“Cross...” diye mırıldandı Ethan. “Onların kazanmasına izin verme.”

“Kendimi öldürtüp Emily’yi savunmasız bırakmaya hiç niyetim yok,” diye hırladım. Sonra gözlerimi kapattım ve başımı geriye doğru bıraktım. “Özür dilerim dostum.” Kızımı bulmak için elinden gelenin en iyisini yaparken, E’nin kafasını bütün gece ısırdım durdum.

"Sorun yok kardeşim," diyor. "Seni anlıyorum."

Hayır, öyle değil. Gerçekten değil. Biliyorum, o da Damien’i ve beni bizim onu sevdiğimiz kadar seviyor, bağlarımız kan ve kumla örülmüş. Ama kalbiniz bir kadına ait olana kadar böyle bir korkuyu bilemezsiniz.

"Bir şey buldum," diyor Ethan, sesine heyecan karışmış bir şekilde.

"Ne?" diye homurdandım sabırsızca, az önce ona ilkel davranışlarım için özür dilediğimi çoktan unutmuştum.

Ama sonra, sözleşmeler için kullandığım yedek telefonum çalıyor.

Ekrana bakarak "E" diye sesleniyorum. Kısa, varsayılan zil sesi üçüncü kez çalmadan önce, E harfini programlarından birine yazıyor.

"Numara karışık. Hiçbir şey yok."

Dişlerimi sıkarak telefonu açtım ve hoparlöre aldım.

"Çapraz," dedim kısaca.

“Ah, Çavuş Cross,” diye hafif aksanlı, kültürlü bir ses duyuldu. Kovalenko? Bu, depo felaketindeki hedefim olan Kara Kül mü? “İlginizi çekebilecek bir şeyim var.”

Telefonun içinden yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi yumruğumu sıkıyorum.

"Nerede o?" diye sordum, sesim buz gibi soğuktu.

Kara Kül alçağı, homurdanarak güldü. "Doğrudan konuya giriyorsun, anlaşılan. Askeri bir zekayı takdir ediyorum. Ama genç bir anaokulu

öğretmeninin senin gibi bir adama ne gibi bir meydan okuma sunduğunu anlayamıyorum. Herkesin kendi tercihi."

Göğsümden kopan bir hırıltı çıkardım. "Ondan bahsetme. Onu aklından bile geçirme."

"Ah, onu sadece düşünmekle kalmadım, Cross," diye yanıtlıyor ölü adam.

Telefonun kasasının gıcırdamasını duymadan önce Ethan'ın kolunun bileğimde olduğunu fark ettim. Gözleri sakın kalmam için bana yalvarıyordu. Ağzımı açmadan önce iki kez derin nefes alıp verdim.

"Ne istiyorsun, Kovalenko?" diye soruyorum, arayanın kimliği hakkında bir tahminde bulunarak.

Gülüyor, şüphemi doğruluyor ya da sadece bir oyuna tutunduğumu anlıyor. Eğer beni bir hedefi incelediğim kadar incelerlerse, Emily'ye olan takıntımın ne kadar derin olduğunu anlayacaklardır.

"Bir görüşme ayarlayacağız. Sizin için Bayan Emily. Ardından işverenleriniz hakkında kısa bir sohbet edeceğiz."

Ethan'la bakışlarımızı değiştirdik. Black Ash, bizi kimin işe aldığını bilmiyor. Dahası, bizim de kesin bir fikrimizin olmadığını bilmiyorlar.

"Bitti," diye tersledim. "Nerede ve ne zaman?"

"Red Hook sahil şeridi. Bir saat. Ha, bir de Cross var mı?" Kovalenko dramatik bir şekilde duraksıyor. "Yalnız gel. Yoksa ölür."

Bunun üzerine telefonu kapatıyor ve beni öfkeden kudurmuş halde bırakıyor. Onların kanını savaş ganimeti gibi taşıyacağım.

"Öldürmek mi?" Ethan'ın sesi beni tekrar gerçekliğe döndürüyor. "Sanırım nerede olduklarını biliyorum. Muhtemelen onlar gitmeden önce oraya varabiliriz."

Başımı salladım ve Damien'in numarasını çevirmeye başladım bile. "Hazırlan." Çağrı bağlandığında arkamı döndüm ve Ethan'ın ekipman odasına doğru yöneldim. "D. Hazır olman gerekiyor dostum. Yaralanmış olabilir."

"Biliyorsun ki öyle yapacağım, Killian." Diğer kardeşimin sesi her zamanki gibi beni büyülüyor. "Onu sapasağlam geri getireceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra, raflardan eşyalarımı alıp üzerimdekilerle birleştiriyorum: Glock'um, Ka-Bar'ım ve Ghoststrike'ım. Birkaç şarjör, yaylı zımba, patlayıcı madde ve birkaç flaş bombası alıyorum. İçeri girip kaostan faydalanmamız gerekecek. Kovalenko'nun Emily'yi kaç adam

koruduğunu bilmiyorum ama sanırım üçe bir oranında sayıca az olacağız. Çocuk oyncağı.

Ethan ve ben, döviz kurunun çıkış saatinden çok önce, Red Hook'a doğru arabayla gidiyoruz. Ethan'ın ortaya çıkardığı terk edilmiş rafineri, doğu tarafında, kıyı şeridinden yaklaşık iki buçuk kilometre uzaklıkta bulunuyor ve yaklaşırken siyah bir SUV'nin hızla bize doğru geldiğini fark ediyoruz.

Şafak sökmeden önceki ışıktaki, ön koltukta iki adam, yolcu koltuğunda ise Kovalenko'yu görüyorum. SUV hızla yanımdan geçerken başımı çevirdiğimde zaman yavaşlıyor ve renkli camın ardından Emily ile göz göze geliyorum.

Bir anlığına sessiz kalıyoruz, sonra patlıyorum, elim gösterge paneline çarpıyor. "Kahretsin! Dön!"

Ben daha sözümü bitirmeden Ethan Audi RS7'sini döndürdü, lastiklerin gıcırtısı kulakları sağır etti, merkezkaç kuvveti beni kapıya doğru itti. Sonra gaza bastı, beni koltuğuma doğru savurdu, turbo motorlar kükredi ve bir füze gibi ileri fırladık.

"Önlerine geçin," diye emrettim. "Kabil taktiğini uyguluyoruz."

"Kahretsin," diye tısladı Ethan. "Emin misin dostum?"

"Hadi yap şunu!" diye homurdanıyorum, çoktan dışarı atlamaya hazırlanıyorum.

Ethan SUV'yi solladı, sonra direksiyonu tekrar çevirip frenlere bastı ve önlerinde savruldu. SUV'nin durmaktan başka çaresi yoktu, yoksa bize çarpardı. Ben ise Audi'den yarıya kadar çıkmış, çatısına tırmanıyordum bile. Glock'umu doğrultup sürücü tarafına alçaktan ateş ettim, kurşun ön cama ve adamın karnına isabet etti.

"Bebeğime zarar verme!" diye bağırdı Ethan ve ben onu görmezden gelerek döndüm ve öne doğru kayarak, ivmeyi kullanarak SUV'nin ön camına ayaklarımla çarptım. Botlarım kırık cama kemiklerimi sarsan bir kuvvetle çarptı ve cam kırıldı. Emily'nin dehşet çığlığı, vücudumu herhangi bir kurşundan daha sert deldi, ama ben silahımı kilitledim, zaten yanındaki hayduta nişan almıştım ve tetiğe bir dokunuşla kafasının arkasını paramparça ettim.

Sıradaki Kovalenko. Ağzı açık kalmış ifadesini, yüzündeki mutlak şaşkınlığı görünce bir anlık zevk alıyorum. Sonra kemerimdeki kılıftan Hayalet Vuruş bıçağımı çıkarıp boynunun yan tarafına saplıyorum ve çeviriyorum. Bıçağı geri çektiğimde atardamar kanı yüzüme sıçırıyor ve

Viktor'un hırıltılarını zevkle dinliyorum. Kendime kanında yıkanacağıma söz vermişim ve sözümün eriyim.

Arka cam paramparça oldu ve dikkatimi çekti. Ethan'ın kolu içeri uzandı, kapıyı hızla açtı ve şaşkın Emily'yi kollarına aldı; ben de şoförü öldürmek için döndüm ve ona Viktor'a verdiğim sonu verdim.

Arabada hayatta kalan tek kişi ben olunca, cesetlerin üzerinden sürünerek dışarı fırladım, Emily'ye doğru adeta bir yön bulma feneri gibi çekildim. Üç adımda onu yakaladım, burnumu yumuşak, bal sarısı saçlarına gömdüm. Bana yaslanırken hıçkırarak ağlıyordu, Kovalenko'nun kanı taktik ceketimden hâlâ giydiği kapüşonlu kazağına bulaştı, ta ki ikimiz de şiddetin berbat bir vaftizi gibi kırmızıya boyanana kadar.

EMILY

Killian'ın arkadaşı Damien, kaçırılmama sebep olan kişinin parmaklarının morluklar bırakacak kadar sertçe saplandığı uyluk bölgemi yokladığında, Killian'ın çarşaflarını yumruğumla sıkıca kavradım.

"Üzgünüm Emily," diyor sağlık görevlisi sessizce. "Ama sormam gerekiyor... iç muayeneye ihtiyacınız var mı?"

Gözlerimin yumuşak mavi rengine bakarak gözlerimi kırpıyorum, ta ki sözlerinin anlamı bana ulaşana kadar.

"H—hayır," diye kekeledim. "Yapmadı... Sadece dışarıdan öyle görünüyordu," diye beceriksizce tamamladım cümleyi.

"Cinsel saldırının 'sadece' diye bir şey yok, Emily," diyor Damien buz gibi bir sesle. Gözlerinin ardında bir şeyin hareket ettiğini görüyorum, beni korkutan bir tür gölge, ama ne olduğunu anlayamadan kayboluyor.

Konuşmasına devam ederken, sözleri daha yumuşak bir tondaydı. "Eğer psikolojik danışmanlığa ihtiyacınız varsa, harika bir doktor tanıyorum. Çoğunlukla şiddete maruz kalmış, istismarcı ilişkiler yaşayan kadınlarla çalışıyor, ama eminim sizi de kabul eder."

Bana karşı her zaman ilgili davranan, heybetli boyu ve kaslarıyla göz korkutucu sarışına gülümsemeye çalışıyorum. "Bunu çok isterim," diye fısıldıyorum ve elini, üzerindeki lateks eldivene rağmen, avucuma alıyorum. "Teşekkür ederim." Gözlerimden yaşlar süzölmeye çalışırken, sözlerim boğuk çıkıyor.

"Kızımı mı çalışıyorsun Hale?"

Başımı Killian'a çevirdim; yatak odasının kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Sert sözlerine rağmen, ifadesi özenle tarafsızdı, sanki beni korkutmamaya çalışıyordu. Belki de kaçırılmama karşı mücadele ettiğim odaya bakmanın bile yeterince zor olduğunu biliyordur.

Damien homurdanarak elimi okşadı, sonra kendini kurtarıp eldivenlerini hızla çıkardı.

“Kusura bakma Emily, ama senin yerine kendimi koymayı asla düşünmem, Kill.” Malzemelerini alıp çantasına geri koydu. “Kadınlar bir zayıflık. Çok kırılanlar.”

Çelişkili davranışına kaşlarımı çatıyorum. Az önce şiddete maruz kalan kadınlar için terapiyi savunmuyor muydu? Şimdi de tipik bir maço erkek gibi davranıyor.

Killian da onun sözlerinde bir gariplik sezmiş olabilir, çünkü alaycı bir şekilde başını salladı.

Acil tıp teknisyeni yanından geçerken "Teşekkürler, D," diye mırıldandı. "Çıkarken kapı sana çarpmasın," diye ekledi ve hâlâ gergin olmama rağmen beni güldürdü.

Killian kapı çerçevesinden kendini iterek yatağa yaklaşıyor ve beni dikkatle inceliyor.

"Yanınıza katılmamda sakınca var mı?" diye sordu, bu da gözlerimi faltaşı gibi açmama neden oldu.

"Ne zamandan beri izin istiyorsun?" diye sinirli bir şekilde sordum.

Bileklerimdeki ve uyluklarımdaki morluklara başıyla onaylıyor, gözleri öfkeyle eriyor.

"O ölü şerefsiz senin seçim yapma hakkını elinden aldığı için."

İçimden bir ah çekip yatağa geri çöktüm, sonra yanımdaki şilteye vurdum. Killian'ın ağırlığıyla şilte çöktü ama bana uzanmadı. Şu an bu düşünce beni ne kadar korkutsa da, onun sahiplenici dokunuşunu, bedenim üzerindeki egemenliğini özlüyorum.

"Bana tecavüz etmedi," diyorum yüksek sesle, Damien'e söyleyemediğim bir şey bu. Hem bir rahatlama hissi veriyor hem de bir kıl payı uzakta olduğumu itiraf etmek gibi.

Killian homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor, bu da benim devam etmeme olanak tanıyor.

"O adamların buraya dalıp beni yakalamalarını, uyuşturmalarını tekrar tekrar hatırlıyorum. Sonra uyandığımda o oradaydı, bana dokunuyordu,

beni tehdit ediyordu.” Devam etmeden önce derin bir nefes daha alıyorum. “Seni öldürüp beni alacağını söyledi, bak bakalım neden beni kovaladın?”

Şimdi hırlıyor ve gözümün ucuyla bana doğru uzandığını, sonra fikrini değiştirip elini geri çektiğini görüyorum.

“Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yokmuş gibi hissettim. Sanki güçsüz, bir kukla gibiydim,” diye bitirdim sözlerimi, sonunda başımı çevirip ona bakarak. İslî kirpikleri, düşüncelere dalmış bir şekilde aşağıya bakarken gölgeler oluşturuyor. Gözleri tekrar bana döndüğünde, kararlılıkla parlıyorlardı.

"Öyleyse gücünüzü geri alalım."

Yatağından fırlayıp odadan çıktı. Nereye gitti bu? Daha fazla insan mı öldürecek? Beni kaçırانların ikisini de vurdu, bana dokunanı da bıçakladı zaten. Belki de gölgelerden konuşan adamı bulmak istiyordur? Killian'a ve kardeşlerine olanları anlattım, onlar da birbirlerine kaşlarını çatarak bakmaya devam ettiler.

Elinde büyük siyah plastik kelepçelerle geri döndüğünde ağzım açık kaldı.

“Bu ne için?” diye soruyorum, gözlerimi ince plastik tellerden alamadan. Onlardan kurtulmanın, onları kırmanın ne kadar imkansız olduğunu biliyorum.

Killian cevap vermek yerine plastik kelepçeleri yatağın üzerine fırlattı, ardından tişörtünü ve eşofmanını üç hızlı hareketle çıkardı. İç çamaşırı giymemişti, penisi yumuşaktı ama kaslı uyluklarına karşı yine de etkileyiciydi. Kelepçeleri alıp bana doğru yaklaşıırken, onları bana uzatıp arkasını döndüğünde gözlerimi ondan alamadım. Elleri belinin alt kısmında çaprazlandı.

"Fermuarımı kapat, bebeğim."

"Neden?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Artık kontrolü ele alma zamanı geldi," diye basitçe yanıtıyor.

Elimdeki kalın siyah kravatlara bakarken parmaklarım titriyor. Olmaları gerekenden daha ağır geliyorlar, sanki dün gecedен beri taşıdığım tüm korkuyu içinde barındırıyorlar.

“Benden...” Sesim titriyor. “Sizi zapt etmemi mi istiyorsunuz?”

Killian kıpırdamıyor. Geniş sırtı kaskatı, bronz teninin altındaki kaslar sanki arkasını dönmek için kendini zor tutuyormuş gibi geriliyor. "Emily, ne kadar güçlü olduğunu görmeni istiyorum. Çaresiz kalmamı mı istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Yap şunu."

Boğazım düğümlendi, yutkundum. O deli. Bütün bu olay delilik. Ama kalbim sadece korkuyla değil, başka bir şeyle de hızlanıyor. Derimin altında bağımlılık yapıcı ve yabancı bir güç uğultusu var.

Yavaşça yatağın üzerinde dizlerimin üzerine kalktım ve bir kravatı bileklerine dolayarak sıkıca çektim. Keskin fermuar sesi, sessiz odada bir silah sesi gibi yankılandı. Killian alçak ve bilinçli bir şekilde nefes verdi, ama direnmedi.

Kravatını bir kez daha bağladı, bu sefer daha sıkı. Gerginlikten dolayı damarları belirginleşmişti ama sadece mırıldandı: "Daha sıkı, sevgilim. Bana acıma."

Avuçlarım yanana kadar çekiyorum ve ancak o zaman nefesimin düzene girdiğini, artık telaşlı olmadığını fark ediyorum. Beni kafese kapatmasına izin veriyor. Bana çalınanı geri veriyor.

Killian omzunun üzerinden geriye baktı, gözleri erimiş maviydi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "İşte orada. Benim küçük Kırmızı'm, kontrolü ele geçirdi."

Artık kendimi kurban gibi hissetmiyorum. Benden önceki adam kadar tehlikeli olduğumu hissediyorum.

Killian yatağın kenarında oturuyor, bilekleri arkadan bağlı, göğsü yavaş ve istikrarlı bir şekilde yükseliyor. Kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi görünüyor, aç gözleri bana kilitlenmiş.

"Sıra sende, tatlım," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Sana dokunmayacağım. Yalvarman gerekmedikçe. Bu gece sen beni yöneteceksin, tempoyu sen belirleyeceksin. Yumuşaklık istiyorsan, yumuşaklık alacaksın. Pislik istiyorsan, adını bile unutturacağım."

Göğsümdeki ağrı hafifliyor. Ciddiyim. Bu sefer seçim hakkı bende.

Külotumu aşağı indirip çıkarıyorum ve kucağına oturuyorum, vücudunun sıcaklığı morarmış uyluklarıma sürtünüyor. Kayganlığım, şimdi kalın ve ağır olan penisinin üzerine değdiğinde dişlerinin arasından tıslıyor. Kendimi tutamıyorum—sertleşmiş penisini, benden ıslanana kadar ovuyorum.

"Sana bak," diye homurdandı. "İyi bir kız gibi üzerime sürtünüyorsun. Al bunu Emily. Hakkın olanı al."

Cesaretlenerek, penisini kavradım ve kendimi ona doğru hizladım. Santim santim üzerine inerken nefesim kesildi. Büyük, beni geriyor, dolduruyor ve ilk defa tempoyu zorlamıyor. Ne kadarını alacağım, ne kadar hızlı, ne kadar sert olacağı benim seçimim.

“Kahretsin,” diye inledi Killian, başını geriye doğru eğerek. “Çok sıkı. Çok mükemmel. Daha yarıya bile girmeden beni sağmaya başladın bile.”

Avuçlarımı göğsüne dayadım ve önce yavaşça hareket etmeye başladım, onu altımda çaresiz bırakmanın nasıl bir his olduğunu test ediyordum. Güç sarhoş ediciydi. Kalçalarımın her hareketi çenesini sıkmasına, kaslarımın her kasılması ise kirli ağzından bir küfür koparmasına neden oluyordu.

"İşte bu kadar, tatlım," diye nefes nefese kaldı. "Üzerime bin. Beni kır. Bana sahip ol. Yavaş mı istiyorsun? Tatlı mı istiyorsun? Yine de içine öyle derinden boşalacağım ki, saatlerce bacaklarından aşağı akacak."

Sözleri karşısında içim ısınıyor ama hızlanmıyorum. Acele etmiyorum, penisinin hassas iç duvarlarıma sürtünmesinin tadını çıkarıyorum, onun çaresizliğinin tadını çıkarıyorum, bir kez olsun kontrolün bende olmasının tadını çıkarıyorum.

Yavaşça aşağı iniyorum, kalın uzvu beni tamamen doldurana kadar geriyor ve nefesim kesiliyor. Killian orada bağlı bir şekilde oturuyor, boğazımı acıtan bir saygıyla beni izliyor.

"İşte bu kadar bebeğim," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Beni kendi hızında al. Böyle, benimle dolarken çok güzel görünüyorsun. Benim mükemmel kızım."

Gerginlikten ve inanmazlıktan karışık, titrek bir kahkaha ağzımdan dökülüyor. "Ellerin bile boş değil, ama istersen beni durdurabilirsin."

Gülümsemesi çarpık, tehlikeli. "Sevgilim, tek istediğim şey senin benim penisimin üzerinde paramparça olduğunu görmek. Bu dünyada hiçbir şey beni seni durdurmaktan alıkoyamaz."

Yavaş ve hafif hareketlerle, kendi bedenimi test ederek, doğru gelen ritmi bulmaya çalışıyorum. Kalçalarımın her nazik hareketi onun nefesini kesiyor, gözlerini karartıyor. Talepte bulunmuyor ya da zorlamıyor, sadece kalbimi ve bedenimi okşayan o boğuk sesiyle övgü dolu mırıltılar çıkarıyor.

"Aferin kızım... kahretsin, cennetteymişsin gibi hissediyorum." Çenesi kasılıyor ama sözleri yumuşak ve sakin kalıyor. "O mükemmel vajinanın her kasılmasını, her titremesini hissediyorum. Evet bebeğim, artık sen sorumlusun. Bana sahipsin."

Kaçırılmamdan beri taşıdığım korku ve çaresizlik düğümü, her hamleyle gevşiyor. Sözleri çatlaklara sızıyor, içimi sıcak, istikrarlı bir şeyle dolduruyor. Zevkin peşinde koşarken, ellerim omuzlarına dayanıyor.

"İşte bu kadar, tatlım," diye hırıltılı bir sesle söyledi, ben nefes nefese kalırken vücudum onun etrafında sıkılaştı. "Kendini tutma. Bana saldır. Ne

kadar güçlü olduğunu göster."

Onun bunu söyleme şekli, sanki artık zevk alabiliyor olmam benim gücümün kanıtıymış gibi, içimde bir şeyleri alt üst ediyor. Boşalmam birikiyor, sonra dalga gibi doruğa ulaşıyor ve tüm vücudumu sarıyor. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, titreyerek onun penisinin üzerinde çığlık atıyorum. Killian başını öne eğiyor ve dudaklarıyla gözyaşlarımı yakalıyor.

"İşte benim kızım," diyor. "Dağılıp gittiğinde bile inanılmaz derecede güzel oluyorsun. Güvendesin Emily. Benimle her zaman güvendesin. Kimse seni benden bir daha asla alamaz."

Dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştiriyorum ve hareket etmeye devam ediyorum, onu daha hızlı bir şekilde sürüyorum, daha sertçe bastırıyorum.

"İçime girmeni istiyorum," diyorum dudaklarına doğru, sözlerim nefes nefese. "Bunu senden almak istiyorum."

Killian inledi, ellerimin altında omuzları kasıldı ve kelepçelere karşı direndi. "Kahretsin, bebeğim. Menimi mi istiyorsun? Alacaksın."

Bacaklarım yoruldu, ama durmuyorum. O beni tamamen doldurana kadar durmak istemiyorum.

"Üzerime bin, Kızıl," diye hırıldadı, gözleri benimkine alev alev dikilmişti. "Son damlasına kadar al. Beni tamamen sömür."

O iğrenç sözler beni ona daha da sıkıca sarılmaya itiyor ve işte bu onu yıkıyor. Başı geriye düşüyor, boğazından hırıltılı bir ses çıkıyor ve kendini derinlere, içime boşaltıyor. Sıcak nabız atışları beni dolduruyor ve ben de onun dediği gibi her damlasını alarak hareket etmeye devam ediyorum.

SON SÖZ

KILLIAN

Eskiden şükredecek pek bir şeyim yoktu. Elbette kardeşlerim vardı ve ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok param vardı. Ama Emily'ye kadar huzur içinde uyuyup, onunla hayatın daha fazlasını deneyimlemek için can attığım bir dönem yaşamamıştım. Ve minnettar olsam da, Emily'nin beni arkadaşlarımız için bir Şükran Günü yemeği düzenlemeye ikna etmesine hâlâ pişmanım.

Gözlerim, Emily'nin mutfağında oradan oraya koşuştururken, o dar gri kot pantolon içindeki kalçalarının salınımını takip ediyor; arkadaşı Barbara ise onun söylediği bir şeye gülüyor. Sonra Emily başını geriye atıp kahkahalara katılıyor ve elindeki spatulayla tezgahı ıslatıyor. Umurumda bile değil.

Kapı zili çaldığında ve ardından tahtaya vurulan gürültüler duyulduğunda kaşımı kaldırdım. E ve D ne zamandan beri kapıyı çalma zahmetine girdiler? Kapıyı açtığımda ellerinde koca bir ordunun ihtiyacından daha fazla yiyecek olduğunu görünce nedenini anladım.

"Bu da ne?" diye mırıldandım yanlarından geçerken. "Açlıktan öleceğinizi mi sandınız?"

Damien kendi kendine, "Kızların ne kadar çok yemek yediğimizi bildiklerinden emin değildim," diye mırıldandı.

"Bizim gibi büyüyen erkek çocuklarını beslemeye alışkın değiller," diye ekliyor Ethan ve ben gözlerimi deviriyorum.

Mutfğa doğru gitmeye çalışırken kolundan çekiyorum. "Unutma. Barbara, Emily ile benim Cadılar Bayramı gecesi tanıştığımızı düşünüyor. Aptallığı en aza indirelim."

"Evet, evet," diye sırtıyor. "Killian Cross artık evcilleşti, bunu nasıl unutabilirim ki?"

Homurdandım ama gitmesine izin verdim. Mutfağa girer girmez sesi sinir bozucu derecede neşeli bir hal aldı.

"Emily! Beni gördüğüne benim seni gördüğüme olduğum kadar sevindin mi? Ve sen Barbara olmalısın. Ethan Kane. Gerçek hayatta ekrandakinden bile daha güzelsin. Yani, Emily bana fotoğraflarını gösterdi."

Damien homurdandı ve ben de aynı fikirdeydim. O herif iki bira içtikten sonra Şükran Günü'nü mahvedecek, eminim.

Mutfağa girdiğimde Ethan'ın sanki birbirlerini sonsuza dek tanıyorlarmış gibi kolunu Barbara'nın omzuna attığını gördüm. Barbara irkildi, sonra da hangi kemiğini önce kıracağına karar verir gibi ona baktı.

Bu sırada Damien içini çekerek oyma bıçağını Emily'nin elinden alır. "Bunu mahvedeceksin," diye mırıldanır. "Çekil."

Emily ona göz kırptı, sonra omuz silkti ve bir saniye sonra Damien, bir cerrah hassasiyetiyle hindi dilimlemeye başladı.

Onu arkadaşlarımızın yanından uzaklaştırıp oturma odasına götürdüm. Yalnız kalınca nihayet ciğerlerim genişledi ve derin bir nefes aldım.

"Naber?" diye sordu bana en tatlı sesiyle ve kollarını belime doladı.

Berrak, gri gözlerine bakıyorum. Kara Kül ile karşılaşmasının gölgeleri solmuş, bakışları bana duyduğu saf güveni yansıtıyor. Hayır, onu hak ettiğimi düşünmüyorum. Ama minnettarım.

"Seni seviyorum Emily," diyorum kısık bir sesle. "Seninle geçirdiğim her gün seni daha çok seviyorum. O gece uyuyamadığın ve seni pencereden gördüğüm için gerçekten çok mutluyum. Sanırım sana o çatı katında aşık oldum."

Yanakları en güzel pembe renge büründü ve gözleri buğulandı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, parmak uçlarına yükselerek dudaklarımdan öptü. "Ama, eee," diye devam etti. "Tanışma hikayemize gelince, bunu başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Onun telaşlanmasına gülüyorum. Evet, yan komşudaki pedofiliyi öldürmek için görevlendirildiğimde onu görmüştüm. Bu hislerimi değiştirmiyor.

"Bunu düğün yeminlerime dahil etmeyeceğim," diyorum gülümseyerek.

Koluma yumruk attı. "Ha, dur artık."

Mutfakta bir gürültü duyuluyor ve dikkatimizi çekiyor. Barbara'nın sesi duyuluyor, ardından Ethan'ın kıkırdamaları geliyor ve ben içimden bir ah

ekiyorum.

"En iyisi geri donelim," dedim, kabullenmiş bir şekilde. Sanırım o an bitti.

Hepimiz masaya oturduğumuzda, masa dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Her yer yemek dolu, Emily ışıl ışıl parlıyordu, Barbara Ethan'la en iyi turta çeşidi konusunda tartışıyordu, Damien ise yenilebilir olduğu sürece umrumda olmadığını mırıldanıyordu.

Çok konuşmuyorum, sadece kolumu Emily'nin sandalyesinin arkasına yaslıyorum, elim arada bir omzuna değiyor. Bana doğru yaslanıyor, her türlü turtadan daha güzel kokuyor, içimde sonsuza dek donmuş olduğunu sandığım bir yeri ısıtıyor.

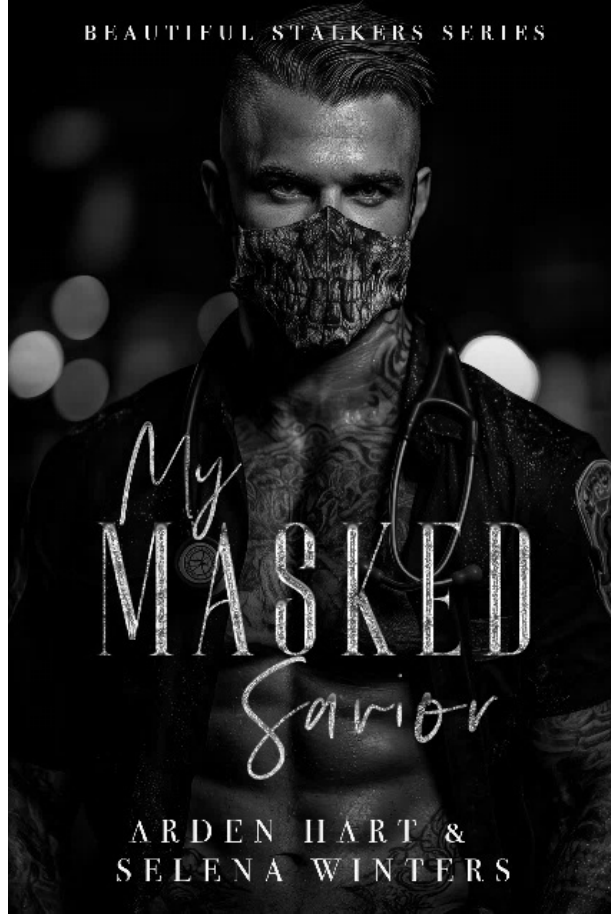
Bana baktığımı fark edince başını yana eğiyor, dudakları kıvrılıyor. "şükran Günün kutlu olsun, Killian."

Alnından öp, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle fısıldıyorum: "Seninle her gün bir bayram gibi, Red."

İlk karanlık aşk romanım olan "Maskeli Takipçim"i okuduğunuz için teşekkür ederim! Beğendiniz mi? Killian, GoodReads ve Amazon'da bir puan ve birkaç güzel söz bırakırsanız çok sevinir!

Eşsiz Selena Winters ile birlikte yazdığım yeni projem "My Masked Savior" için heyecanlı mısınız? Amazon'dan n sipariş verebilirsiniz!

5 Aralık'ta vizyona giriyor ve işte konusu:

Savaş alanında sağlık görevlisi ve acil tıp teknisyeni olarak sayısız hayat kurtardım. Bir de kanunsuz olarak birkaç can aldım. Her ikisi de sağlam eller ve tereddütsüzlük gerektirir.

Morgan Cole ofis yılbaşı partisinde yere yığıldığında her şey değişti. Tek bir dokunuşla onun farklı olduğunu anladım. Ona "Aferin kızım, şimdi nefes al" dediğimde ve hayati belirtilerinin anında komutuma yanıt verdiğini gördüğümde, kendimi kaybettim.

Sadece halini hatırlamak istemişim.
Onun güvende olduğundan emin olun.
Artık her gece onun evinin önünden geçiyorum.
Onun programını, arkadaşlarını, korkularını biliyorum.
O evde yokken çamaşırlarına dokundum.

Kendime onu koruduğumu söylüyorum. Benim işim bu; tehditleri ortadan kaldırmak ve masumları kurtarmak. Silah arkadaşlarım sonunda aklımı kaçırdığımı söylediler.

Bu takıntımdan hiçbir hayır çıkamaz. Benim gibi bir adam ardında kan lekeleri bırakır. Ama Morgan'ın nefes almak için verdiği mücadeleyi izledim, ona "prens" dediğimde nabzının hızlandığını gördüm ve şimdi ona oksijen gibi ihtiyacım var.

O gece onu kurtardığımı düşünüyor.

Onun hâlâ onu izlediğinden haberi yok.

Ya da onun gibi birine zarar veren herkese ne yaptığımı anlatayım.

Acil tıp teknisyeni üniformamı giydiğimde bana kahraman diyorlar.

Gölgelerde neler yaptığımı bilselerdi, bana canavar derlerdi.

Morgan, benim her iki yönümü de anlayabilecek tek kişi olabilir.

Ve Tanrı ona yardım etsin—ben artık sadece izlemekle yetinmeyeceğim.

YAZAR HAKKINDA

Arden Hart, karanlık ve saplantılı, gölgelerde gizlenen romantik hikayeler yazıyor. Sahipleyici kahramanlar, çarpık arzular ve son sayfaya kadar sizi saran bir gerilim bekleyin.

Arden, tehlike ve saplantıyı sayfalara dökmediği zamanlarda, sert kahve içmekten ve geçmişi bırakmayı reddeden, ahlaki açıdan gri karakterler hayal etmekten hoşlanır.

Onu TikTok ve Instagram'da takip edin ve bültenine abone olun!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM